

ЛОРА ДЖО РОУЛАНД ЯКЕШИНУ

Част 6 от „Сано Ичиро“

Превод от английски: Людмила Левкова, 2002

chitanka.info

ПРОЛОГ

Денят настъпи с дъгоцветен блясък на източния небосклон. Доскоро обагрен във виолетово, небесният купол изсветля до гълъбово и звездите по него постепенно угаснаха; месечината съвсем избледня. На юг от замъка Едо неясните силуети на гористите хълмове ограждаха храма Зоджо — административното седалище на будистката секта „Чиста земя“. Храмът се разпростираше върху огромна площ и обединяваше четирийсет и осем по-малки храма, а в безбройните им помощни постройки живееха повече от десет хиляди монаси, монахини и послушници. Над керемидените и сламените покриви се извисяваха острите върхове на пагодите и скелетата на противопожарните кули. Районът на храма Зоджо беше град в града, пуст и безмълвен в утринната здрачевина.

Върху платформата на една от наблюдателните кули наскривен безлюдния пейзаж стоеше самотна фигура — млад свещеник с бръсната глава и шафранова роба. За хиляден път може би обхождаше с поглед зидовете, постройките и храмовите дворове, а устните му неспирно повтаряха:

— Наму Амида Буцу, слава на Буда, слава на Буда...

Момъкът вярваше, че повтарянето на тази възхвала приживе ще му осигури след смъртта действително сливане с божеството. Освен това припяването го поддържаше буден през дългата нощ, в която трябваше да охранява религиозната общност от най-гибелната за Едо опасност — пожара. Сега младежът се протегна, за да раздвижи скованите си от умора и студ мускули. Очакваше с нетърпение края на бдението си. Изпитваше неистово желание за храна, гореща вана и топло легло. Обърна се бавно. Утрото настъпваше с обещание за ясен и топъл ден. В този миг острият поглед на свещеника мярна нещо неестествено в наситената със спокойствие картина. Над западната част на района се носеше малък тъмен облак, който се сгъсти и взе да се разпростира с обезпокоителна бързина. В същия миг момъкът долови тръпчивия мирис на дим. Трескаво задърпа въжето, което се

спускаше от вътрешната страна на кулата му. Месинговата камбана заби тревожно и пронизителният ѝ звън отекна над околността.

Пожар! Настоятелният камбанен звън изтръгна девойката от дебрите на безсъзнанието. Тя отвори очи и се огледа замаяно. Лежеше на земята, а влажната трева се полюшваше край лицето ѝ. Къде се намираше? Прониза я паника, последвана от увереността, че се е случило нещо ужасяващо. Повдигна се на лакти и изстена. Главата ѝ пулсираше мъчително; пареща болка изгаряше тялото ѝ, мускулите ѝ тръпнеха. Светът се завъртя в замайваща мъгла. Гъст и задушлив въздух изпълни дробовете ѝ. Тя се закашля, падна отново на земята и остана така, докато замаяността премина. После се надигна отново и постепенно картината около нея се избистри. Високи борове пронизваха мъждивото сиво небе. Дим забулваше каменните фенери и оранжевите лилиуми в градината, където лежеше. Тя долови миризма на пушек и пукот на огън. Призля ѝ; болката в главата се усили и тя затисна уши, за да се спаси от пронизителния звън на камбаната. После зърна горящата къща на двайсетина крачки зад нея, отвъд червените кленове край езерото. Пламъците бяха погълнали по-голямата част от първия етаж и вече пълзяха нагоре към сламения покрив. Изведнъж всичко лумна във взрив от искри и огнени езици. Тя инстинктивно отвори уста да извика, но първият признак за възвръщането на паметта ѝ задуши вика в гърдите ѝ и го стопи до изпълнен с ужас вопъл. Спомни си нечий груб глас, вкуса на сълзи, болката от ударите, собствените си тичащи нозе...

Смутена и объркана, се огледа отново: кафявото ѝ кимоно беше измачкано, дългите ѝ черни коси висяха разчорлени и сплъстени; босите ѝ нозе бяха мръсни, ноктите ѝ — изпочупени, с набита под тях мръсотия. Тя се изправи с усилие — трябваше да се махне час по-скоро от тук.

Когато призори камбаната зазвъня тревожно, предупреждавайки за пожар, десетки свещеници се втурнаха към горящата къща с кофи, стълби и брадви в ръце. Започнаха да гребат вода от езерото и бързо оформиха жива верига, по която предаваха от ръка на ръка пълните ведра. Обгърнати с кожени наметала огнеборци нагласиха стълбите, за да могат да подадат вода до пламтящия покрив. Двама от тях изтичаха

до горящата врата на къщата и се помъчиха да влязат. Отвътре ги обляхна черен дим. Мъжете покриха лицето си със защитни маски. После се гмурнаха в пушека и пипнешком поеха сред непоносимата горещина да търсят евентуални обитатели. В къщата имаше две стаи, разделени с декоративна решетка, която сега бе обгърната от буйни пламъци. От гредите на покрива се сипеше горяща слама. В близката стая на пода видяха проснато човешко тяло. Изнесоха го навън и после се върнаха във втората стая. Там огънят беше в стихията си и през бълващите кълба дим мъжете едвам различаха в ъгъла две човешки фигури. Едната беше значително по-дребна от другата. Дрехите им горяха и трябваше първо да ги угасят, за да успеят да изнесат телата. Едвам успяха да се измъкнат навън, и покривът се срути с трясък.

Оставиха трупове на земята и командирът на огнеборците коленичи до тях. Вероятно бяха умрели още преди да пристигнат пожарникарите. Първият беше едър самурай с шкембе и сплъстени сивеещи коси, събрани на кок зад обръснатото му теме. По него имаше съвсем малко изгаряния. Затова пък другите две тела бяха напълно почернели и покрити с мехури. Якешину, обгорели до смърт. Заоблената гръд на единия труп издаваше, че жертвата е жена. Другият очевидно бе на съвсем малко дете, но косата беше напълно изгоряла, а и по тялото бяха полепнали остатъци от завивка, затова бе напълно невъзможно да се определят полът и точната възраст на детето, а още по-малко да бъде идентифицирано.

Командирът на огнеборците се изправи и се огледа — свещениците вече бяха потушили големите пламъци и сега оставаха само няколко по-малки огнища. Десетина монахини се скупчиха около положените на земята трулове и започнаха да припяват молитви. Някой подаде на командира три бели покрива. Той изрече тихо благословия за душите на починалите и после внимателно покри обгорените тела.

Свита зад един голям камък, тя наблюдаваше свещениците, които продължаваха да хвърлят вода върху къщата, докато огнеборците сечаха с брадвите си горящите части. Скоро пожарът щеше да бъде напълно потушен. Но тя не изпита облекчение, нито желание да извика към пожарникарите, които обхождаха мястото и с тревожни лица

оглеждаха пораженията. В своето объркване и ужас тя бе обзета от непреодолимо желание да избяга.

Надигна се на лакти. Прилоша ѝ, стомахът ѝ се сви и тя се задави в мъчителен спазъм, но не повърна нищо. Запълзя, стенойки. Чувстваше тялото си невероятно тежко и тромаво, докато се влачеше по земята. Хрипове раздираха дробовете ѝ. Не биваше никой да я намери тук. Трябваше да се махне.

Изведнъж долови уверени стъпки зад себе си. Нечии силни ръце я вдигнаха и я обърнаха. Тя се озова лице в лице с един огнеборец в кожена наметка и предпазна маска, под която се виждаха изпоцапаното му със сажди лице и зачервените му очи.

— Какво правиш тук, момиче?

Обвинението в погледа му я накара да потръпне от страх. Разплака се с глас; гърчеше се и риташе в немощни усилия да избяга, но той я държеше здраво. Опита се да заговори, но паниката бе задавила гласа ѝ; сърцето ѝ биеше до пръсване. Призля ѝ. Светът взе да губи очертанията си, обгърнат от гъста мъгла. Докато потъваше в несвяст, лицето на мъжа, който я беше хванал, постепенно се стопи в мрака.

ГЛАВА 1

*Дойдох в този покварен и зъл свят
да проповядвам върховната истина.
Чуй ме, за да бъдеш избавен от страдания
и да постигнеш абсолютно просветление.*

Из сутрата „Черният лотос“

— Около къщата е била посипана газ, остатъци от нея са открити и по пътеката към градината... — Сано Ичиро съобщаваше на шогуна фактите около тазсутрешния пожар в семейния храм на Токугава, които бе научил току-що. — Огнеборците намериха керамичен съд с остатъци от газ в близкия хресталак. Аз също огледах мястото. Без съмнение пожарът е бил умишлен... — шогунът смръщи финото си аристократично лице. Сано се размърда нервно върху застлания с татами под. Палеж в семейния храм на шогуна, където се намираха гробниците на предците му, се тълкуваше като посегателство над самия шогун. По тази причина разследването бе възложено лично на сосакан^[1] Сано, издигнал се до този пост след кратка кариера като йорики, низш началник в силите на реда. — За съжаление трябва да докладвам, че има и якешину, пожарът е взел три жертви.

Самоличността на две от тях все още не е известна, но третият труп без съмнение е на оябун Ояма Джушин, началника на полицията... — Сано замълча за миг. Преди, докато все още работеше в силите на реда, Ояма често му бе създавал проблеми и се бе държал презрително с него, защото Сано бе син на ронин — самурай без господар. Днес при разпита на свещениците в храма Зоджо стана ясно, че оябун Ояма наскоро се е присъединил към една от сектите — „Черният лотос“. Запалената къща била именно на тази секта. Хирата — верният помощник и първи васал на Сано — бе установил също, че

броят на членуващите в „Черният лотос“ се бе увеличил значително през последните няколко месеца и нараствал с всеки изминал ден — в момента към сектата се числели над петстотин монаси и монахини, сто и двайсет слуги и двайсет и две сирачета. Свещениците от „Черният лотос“ твърдяха, че жената и детето не са от техните последователи. Сано добросъвестно изложи всички тези факти пред шогуна и добави: — В момента „Черният лотос“ явно е изключително популярен орден. Основната му доктрина е залегнала в едноименната сутра^[2].

— На този етап ще продължим с опитите да установим самоличността на жената и детето, защото това може да се окаже решаващо за изхода на разследването... — Сано скри факта, че е изпратил трите трупа в моргата на Едо, за да бъдат огледани от неговия приятел и съветник доктор Ито, тъй като законодателството на Токугава забраняваше извършването на аутопсии и практикуването на чуждоземска наука. — Засега нямаме заподозрян — продължи той предпазливо, понеже забеляза как диктаторът сбърчи недоволно вежди, — защото помощниците ми все още не са свършили с разпитването на обитателите на храма „Черният лотос“ и търсенето на свидетели. Има и още нещо. Недалеч от къщата огнеборците са намерили някакво момиче. Името ѝ е Хару. Сираче е. Живее в сиропиталището към храма. Очевидно се е опитала да избяга, но е припаднала...

Шогунът отпи саке от чашата си и челото му се набразди от напрегнат размисъл:

— Смяташ ли, че това момиче е видяло нещо? Или... че то е запалило къщата?

— Не са изключени и двете възможности — отвърна Сано, но все още не съм успял да я разпитам... — когато пристигна в храма „Черният лотос“, монахините вече бяха прибрали Хару в сиропиталището, но щом Сано се приближи и се опита да я заговори, тя изпищя от ужас и се сви в ъгъла. Две от монахините я подканиха да се обърне към шогуновия сосакан, но тя се вкопчи в тях и се разрида истерично. Усилията му да я разпита се оказаха напълно безуспешни, затова помоли Хирата да опита. Първият му васал беше млад и момичетата го харесваха, но и той не се справи по-добре от господаря си. Хару така се разрева, че се задави и повърна. Накрая двамата се отказаха. Монахините им обясниха, че откакто огнеборците са го

открили, момичето не е промълвило нито дума и с всички се държи по този враждебен начин.

Сега Сано обясни положението на Цунайоши, който поклати глава:

— Може би някой демон... ъ-ъ... е откраднал гласа на бедното момиче. Ах, колко жалко, че единственият ти свидетел не може да говори!

Но Сано имаше своя теория за поведението на Хару и вече му беше хрумнало как да се справи с мълчанието ѝ.

— Утре ще опитам друг начин, който може би ще я накара да проговори — заяви той на шогуна.

Токугава му кимна благосклонно и го отпрати. Сано се измъкна бързо от залата за аудиенции и се запъти към къщи, където съпругата му Рейко и невръстният му син Масахиро сигурно вече го очакваха за вечеря. Жилището му бе разположено в далечната част на замъка Едо, отредена за високопоставените васали на шогуна. Сано мина забързан през портите на имението си, поздрави двамината пазачи и се озова в калдъръмения двор пред основната сграда. Наоколо я оградяха пониските постройки за войниците, васалите, слугите и семействата им. След втора, вътрешна порта влезе въкъщи и още докато се събуваше и сваляше мечовете си в преддверието, чу женски гласове и възбудени детски викове. Усмихна се. Още не можеше да повярва, че появата на един мъничък човек бе превърнала мирното му домакинство в място на шумно оживление. Спря пред вратата на детската стая. Усмивката му стана по-широка.

В топлото светло помещение на пода в кръг седяха Рейко, възрастната ѝ бавачка Осуги, семейната приятелка Мидори и две прислужнички. Осемнайсетгодишната Мидори, дъщеря на даймио — феодален владетел, който преди няколко години бе изгубил милостта на шогуна, служеше като придворна дама на Кейшо — майката на Токугава Цунайоши. Сано се бе запознал с нея преди години по време на първото си разследване. По-късно съпругата му се сприятели с момичето, а от известно време той подозираше, че Мидори и Хирата са нещо повече от добри познати. Тъй като имаше достатъчно други помощнички, майката на шогуна често пускаше Мидори да гостува на приятелите си.

Масахиро — на година и половина, облечен в зелено памучно кимоно, обикаляше в кръга, поклащайки се на пълните си крачета, спираше при всяка от жените и пляскаше с ръчички. Рейко вдигна поглед и красивото ѝ лице засия, щом видя Сано.

— Виж, Масахиро чан^[3], татко си дойде!

Детето се обърна към рамката на хартиената врата и се втурна към баща си. Сано го гушна и неистова любов завладя сърцето му — бе станал баща на своите напреднали трийсет и четири години и това малко буйно същество му се струваше истинско чудо.

— Мъничкият ми самурай — измърмори Сано, потърквайки нос в личицето на сина си. После го подаде на Осуги, а прислужничките прибраха разхвърляните играчки и излязоха от стаята. Мидори също се оттегли с обещание утре да намине пак.

След малко гласчето на Масахиро утихна под приспивната песен на бавачките, а Сано и Рейко се настаниха в гостната и започнаха да вечерят. Тя отпиваше бавно от купичката си с чай. Няколко кичура се бяха измъкнали от събраните ѝ във висок кок коси; очите ѝ бяха премрежени от умора; тъмночервеното ѝ копринено кимоно бе изцапано с петна от храна. Тя бе на двайсет и три години и майчинството ѝ бе придало някаква нова, вече зряла хубост.

— Масахиро е толкова буен, че просто ме изчерпва — оплака се тя.

— Товариш се с твърде много работа — каза Сано между две хапки риба. — Остави прислужничките да ти помагат...

— О, нищо, Масахиро ми запълва времето — отвърна Рейко с усмивка и после добави с тъга: — И без това нямам какво друго да правя... — Сано знаеше, че като единствено дете на съдията Уеда Рейко бе имала доста необичайно за момиче детство. Бе получила образование, каквото се дава само на синовете на самураите, предопределени за кариера в бакуфу. Но въпреки привилегията на обучението си Рейко трябваше да се съобразява с наложените от обществото ограничения върху правата на жените. Едва след като се бе омъжила за Сано, тя бе намерила приложение на своите таланти, помагайки на съпруга си в разследванията му. Бе откривала важни улики на места, където мъжете не можеха да отидат, бе събирала информация чрез собствена мрежа от съпруги и дъщери на могъщи

самурайски кланове. Но откакто се роди Масахиро, Рейко прекарваше цялото си време у дома. — Какво прави днес? — попита тя.

Едва сдържаното любопитство в гласа ѝ издаваше, че предизвикателствата на детективската работа определено ѝ липсват. Сано изведнъж си даде сметка, че тя бе загубила част от жизнеността си. И щом едва сега го забелязваше, значи доста се бяха отдалечили един от друг. Може би бе време Рейко да се откъсне от задълженията си на домакиня и майка?

— Имам нов случай — рече тихо той, докато преглъщаше хапка с ориз и кисел дайкон^[4]. После ѝ разказа за пожара и за трите трупа. Описа неуспешните си опити да разпита Хару и добави: — От поведението ѝ заключих, че изпитва ужас от мъжко присъствие. Наредих да я преместят от сиропиталището в главния манастир към храма Зоджо, защото не желая потенциални заподозрени, каквито са всички обитатели на храма „Черният лотос“, да повлияят на единствения ми свидетел. Затова те моля да отидеш там и да разпиташ Хару — Сано се усмихна. — Сигурен съм, че ще успееш да получиш някаква информация. Ще опиташ ли?

Рейко изпъна рамене, очите ѝ заискриха и тя се отърси от унилоста си:

— Наистина ли? — Сано кимна и тя добави: — С удоволствие. Кога тръгваме? — беше готова да се приготви за път.

— Утре. Аз ще ида в моргата, а ти ще пътуваш с помощниците ми.

Рейко засия от щастие. Сано отново съзря предишната си съпруга — пламенна, ентузиазизирана, отдадена на каузата на истината. Разказа ѝ още подробности за поведението на Хару, после заедно обсъдиха възможните стратегии за разпита и каква информация да събира. Усети, че отново го залива вълна на искрена любов към Рейко.

[1] Личен следовател на шогуната за събития, обстоятелства и хора — Б.пр. ↑

[2] Свещен будистки текст в проза и мерена реч за ученията на историческия Буда — Сакиамуни. Известни са над 84 000 сутри, всяка от които осветлява различна страна от неговата мъдрост. Будистите вярват, че приемането на написаното в дадена сутра е предпоставка за

постигане на нирвана — съвършения покой, и на пълно духовно просветление — бел прев. ↑

[3] Суфикс в японски език, който се добавя след личното име за образуване на умалителни имена — Б.пр. ↑

[4] ряпа (яп.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

*Когато чух словата на „Черният лотос“,
бях избавен от грижи и неволи.*

Из сутрата „Черният лотос“

Храмът Зоджо, разположен точно срещу Токайдо — междуградския път, свързващ Едо с имперската столица Мияко, привличаше неспирен поток от поклонници. В подножието на храма се намираше едно от най-посещаваните тържища и обикновено мястото гъмжеше от хора. Сега тълпата се раздели, за да стори път на шествието от самураи на коне, които съпровождаха черен паланкин с герб, изобразяващ летящ жерав. Вътре седеше Рейко и надничаше през завесите на прозорците му, оглеждайки внушителните главни порти на храма с боядисан в червено двоен покрив. Трите врати символизираха трите етапа в прехода към нирвана. Пътуването можеше да бъде истинско удоволствие за Рейко, но вече бе помрачено. Сутринта бе започнала лошо. Когато тя се опита да излезе от къщи, Масахиро се вкопчи в нея с неистови писъци и сълзи. Рейко му обеща, че ще се върне скоро, самата тя почти разплакана от болката на първата им раздяла. Накрая просто избяга през вратата, а прислужничките държаха Масахиро. През цялото време, докато прекосяваха Едо, тревогата за сина ѝ не я напусна.

Паланкинът вече приближаваше белите стени на храма. Шествието премина по моста над канала Сакурагава. Детективите на Сано слязоха от конете и тръгнаха редом с паланкина. Минаха през портите и поеха нагоре по ред стръмни каменни стъпала към района на главната сграда, покрай хранилището за сутри, залите за богослужение и дървеното скеле на огромната бронзова камбана. Фамилните гробници на Токугава бяха отделени с огради от ковано желязо. Към

просторната зала се стичаше неспирно множество. Колоните и вратите бяха украсени с дърворезба, а вълнообразният покрив бе укрепен със солидни конзоли. Шествието продължи да се изкачва нагоре по стъпалата към трапезарията на храма и към жилищните помещения на главния свещеник. Накрая носачите положиха паланкина на земята пред самия манастир — двуетажна дървена постройка със закрити балкони, заслонени от рехава борова горичка.

Треперейки от напрежение, Рейко взе пакета, който бе донесла — кръгла кутия, увита в хартия на цветя, — и слезе от паланкина. Детективите се отправиха към храма „Черният лотос“, за да продължат разследването на пожара. На вратата на манастира една монахиня поздрави Рейко и я поведе във вътрешността на храма.

— Как е Хару днес? — попита Рейко.

Монахинята ѝ отговори само с неясна полуусмивка. Минаха по дълги коридори и редици врати, но не видяха жива душа. Изкачиха се по някакви стъпала. Стигнаха до една по-голяма врата. Монахинята я плъзна встрани и подкани с жест Рейко да влезе. После се поклони и си тръгна.

Рейко се поколеба — от прага се виждаше типична монашеска килия, обзаведена с дървен футон, умивалник, шкаф и мангал с дървени въглища. До отворения прозорец бе коленичило дребно слабо момиче в мастилено кимоно с изрисувани листа от бял бръшлян. Дългите му лъщящи коси бяха пуснати свободно.

— Хару сан? — изрече тихо Рейко. Момичето подскочи, стреснато от звука. Обърна към Рейко лице, чиито скосени очи, високо чело и остра брадичка ѝ придаваха вид на миловидно коте. Фините ѝ устни се раздалечиха, но тя не отрони и звук. — Съжалявам, че те изплаших — каза Рейко, докато се приближаваше предпазливо. — Не се страхувай. Казвам се Рейко... — спря и коленичи до Хару. Момичето не проговори, но в унилия ѝ поглед просветна интерес. — Вчера си видяла съпруга ми. Той е сосакан на шогуната и разследва пожара в храма „Черният лотос“... — Хару се отдръпна. Хвърли ужасен поглед към вратата, сякаш предчувстваше някаква опасност или пък търсеше убежище. Рейко със закъснение осъзна грешката си: не трябваше да споменава името на Сано, след като знаеше, че Хару се страхува от него, затова припряно добави: — Сосакан не е тук. Никой няма да те безпокои — Хару си отдъхна, но продължи да гледа Рейко с

подозрение. — Ако не искаш, няма повече да споменавам пожара. Просто можем да се запознаем. Искам да бъда твоя приятелка... — и Рейко ѝ поднесе пакета. — Заповядай, донесла съм ти подарък — на устните на Хару трепна срамежлива усмивка. Тя изглеждаше по-малка за своите петнайсет години. Прие кутията с едва сдържаното любопитство на дете. Внимателно отстрани връвта и опаковката и отвори кутията. Вътре имаше малки кръгли сладки, поръсени с розова захар. Тя ахна тихо, изненадана и очарована. — Пълни са със сладък кестенов крем — обясни Рейко. Хару вдигна въпросителен поглед към съпругата на Сано. — Хайде, опитай една! — подкани я тя. Момичето ги опита с изискан жест. Задоволство озари лицето ѝ. — Харесват ли ти? — попита Рейко. Хару закима с ентузиазъм. Рейко знаеше, че сирачетата в сиропиталищата рядко получават подобни лакомства. Хару изяде още няколко сладки, облиза захарта от пръстите си, поклонил се в знак на благодарност и остави кутията настрана. Рейко търпеливо я изчака и предпазливо попита: — Монахините добре ли се държат с теб?

Хару кимна:

— Да, благодаря ви, уважаема господарке.

Рейко трепна радостно: тя бе накарала Хару да проговори!

— Радвам се да го чуя. И моля те, наричай ме Рейко.

— Да, Рейко сан^[1] — този път Хару произнесе думите по-високо, с ясен и ласкав глас.

— Откога живееш в храма „Черният лотос“? — Рейко гореше от нетърпение по-бързо да насочи разговора към желаната тема.

Хару вдигна два пръста:

— От две години — след известна пауза, в която сякаш беше потънала в собствените си мисли, тя вдигна отново глава и добави: — Обичам да се грижа за децата в сиропиталището. Толкова са сладки...

— Да, знам — каза Рейко. — Аз имам малко момченце.

— Монахините и свещениците са толкова мили — продължи Хару, — особено висшият свещеник Анраку. Той ме доведе тук, когато бях останала без покрив и сам-самичка. Вдъхна ми надежда за бъдещето — в очите на Хару светеше вяра. — Изпълни с радост и смисъл окаения ми живот... — докато момичето говореше, Рейко се замисли: наистина, нововъзникващите секти не пестяха сили и средства да привличат нови последователи. Но сектата „Черният

лотос“, която бе формирана едва преди девет години, се радваше на незапомнена популярност особено в средите на богатите търговци и високопоставените служители в бакуфу. — Анраку е Бодхисатва^[2] на безпределната мощ — пламенно добави Хару. — Откакто родителите ми починаха, Анраку и „Черният лотос“ са моето единствено семейство!

Сърцето на Рейко се сви от съчувствие към момичето, но сетивата ѝ се изостриха:

— Искаш ли да ми разкажеш за родителите си? — попита тя нежно. Надяваше се, че ако прояви съпричастност, може да събуди доверието на девойката и да научи от нея по-съществени за хода на разследването факти.

На лицето на Хару се изписа тревога, примесена с нетърпение. Тя погледна през прозореца. Долу в двора на манастира възрастна монахиня водеше група послушнички по една от алеите. Момичетата се кискаха, докато подтичваха след наставницата си.

— О, не, не бих си позволила да ви натрапвам трагедията си... — каза Хару.

— Наистина ще ми е интересно — увери я Рейко.

Хару прехапа устни, после кимна и заговори с глас, утихнал от носталгия:

— Баща ми притежаваше гостилница за ястия с фиде в Коджимачи. Двете с мама му помагахме в готвенето и сервирането. Живеехме в стаи зад гостилницата. Работехме много и макар че не печелехме кой знае колко, бяхме щастливи. Мен ме очакваше добро бъдеще. Един ден щях да се задомя и след време двамата с мъжа ми щяхме да наследим гостилницата. Но после... — гласът на Хару секна. Тя премига, за да прогони сълзите, и продължи: — Родителите ми се разболяха от треска. Нямах пари за доктор, нито за лекарства. Аз се грижех за тях, колкото можех, но и двамата починаха. Още на другия ден след погребението един лихвар взе гостилницата, тъй като баща ми му дължал много пари. Вече нямах дом. Бях достатъчно голяма, за да се омъжа, но никой не иска невеста без зестра. Нямах роднини, които да се грижат за мен — Хару се разтреса в ридания. — Бях толкова самотна, толкова уплашена. Не знаех какво да правя, къде да отида...

Сълзите на момичето задействаха майчинските инстинкти на Рейко и тя неволно протегна ръка да обвие раменете на сирачето:

— Не плачи. Сега си в безопасност...

— Не съм! — възкликна отчаяно Хару. — Когато ме взеха в „Черният лотос“, си мислех, че вече няма от какво да се боя. Един ден щях да стана монахиня и да си имам дом завинаги. Но ето че сега ме отделиха от хората, които обичам. И пак съм сама.

— Заради онова, което се е случило вчера в храма ли? — попита Рейко предпазливо, нарочно избягвайки да спомене пожара, за да не стресне Хару.

Момичето кимна.

— Сега сигурно всички си мислят, че аз съм подпалила къщата и съм убила онези хора. Толкова ме е страх! Ще ме изхвърлят от „Черният лотос“. Полицията ще ме арестува. Ще ме изгорят на клада!...

Това бе наказанието за палеж без значение, дали е причинил нечия смърт. Бакуфу наказваше така жестоко заради Големия пожар в Мейреки преди трийсет и пет години, когато бяха загинали стотици хиляди хора.

— Ти ли подпали къщата? — Рейко изстреля въпроса си тихо, но твърдо.

Хару я изгледа втрещено.

— Никога не бих направила такова ужасно нещо! — от очите ѝ роннаха сълзи, които се стичаха в треперещите ѝ уста. — Никога не бих наранила когото и да било!

В гласа на момичето звучеше неподправена искреност, но Рейко много внимаваше да не прояви лековерие.

— Съжалявам, че те разстройвам с този въпрос — каза тя, — но и сама разбираш, че се налага да те питам. Когато вчера са те разпитвали за пожара, ти не си искала да говориш. Защо?

— Усетих, че не ми вярват, че ме мразят, че ме смятат за виновна... каквото и да кажех, никой нямаше да ми повярва... — Хару редеше думите си все по-трескаво и накрая дишането ѝ премина в накъсани хрипове. Тя стана, отстъпи назад и изгледа обидена Рейко. — Вие също... А твърдахте, че сте ми приятелка! — момичето се свлече на пода, разтърсвано от истерични ридания. Чувстваше се изоставено от всички. — Няма кой да ми помогне... аз ще умра...

Докато я наблюдаваше, Рейко бе обзета от противоречиви чувства. Престъпниците често твърдяха, че са невинни, за да спечелят

доверие, но Хару наистина изглеждаше като неоснователно заподозрян човек.

— Ако си невинна, няма от какво да се страхуваш. — Рейко пристъпи напред и коленичи до Хару, като я потупваше лекичко по гърба, докато плачът ѝ утихна. После каза: — Искам да ти разкажа една история — макар че лежеше свита на другата страна, с лице, закрито с косите ѝ, Хару застина неподвижна, наострила слух. — Когато бях малка, много обичах легенди за самураи — започна Рейко. — Често си представях, че съм една от тях и влизам в битка, яхнала коня си, в бойни доспехи, с меч в ръка. Но най-много обичах да си представям как браня селяни от бандити мародери и как се сражавам в дуел с разни злодеи и ги побеждавам — Рейко се усмихна, припомняйки си детските си фантазии. — Баща ми е съдия и като дете често слушах делата в съда. Убеждавах го, че някои от хората, обвинени в престъпление, всъщност са невинни. Спасявах ги от затвор, пребиване, изгнание и дори от смърт. Откакто се омъжих за сосакан Сано, работя с него, за да мъстя за невинните жертви. Най-голямата радост на живота ми е да поправам злото и да помагам на хората... — не спомена, че бе помагала на баща си и да изтръгва признания от престъпници, както и на Сано да предава виновните в ръцете на правосъдието. Вместо това просто завърши: — Наистина искам да ти помогна, Хару. Но трябва да ми кажеш всичко, което знаеш за пожара!

Един дълъг миг Хару стоя неподвижно, подсмърчайки. После вдигна лице към Рейко и съмнение набразди челото ѝ. Поклати глава и прошепна:

— Но аз не знам нищо... Не си спомням...

— Но как така? — възкликна Рейко. — Ти си била на самото място. Не може да не знаеш какво си правела там.

— Не знам! — в гласа на Хару отново нахлу паника; лицето ѝ се сгърчи. — Помня само как в нощта преди пожара си легнах в спалнята на сиропиталището както обикновено... Следващото, което усетих, бе, че е утро и аз съм край горящата къща. Не знам как съм се озовала там!

Историята ѝ прозвуча твърде странно, но за момента Рейко реши да не дава израз на недоверието си.

— Видя ли някого около къщата, преди да пристигнат огнеборците?

Хару се намръщи, притиснала длани до слепоочията си, очевидно полагайки усилие да си спомни.

— Не.

— А помниш ли нещо от предишната нощ. Опитай се да се съсредоточиш!

Погледът на Хару се замъгли и стана някак отвлечен.

— Струва ми се, че си спомням разни неща. Светлина. Шумове. Борба. Страх... но може да съм сънувала — после погледът на Хару се избистри и очите ѝ се разшириха. Тя възкликна: — Може човекът, подпалил пожара, да ме е отнесъл до къщата, за да мислят всички, че съм аз!

Рейко стана още по-скептична.

— Че кой би ти причинил подобно нещо?

Момичето отговори тъжно:

— Не знам. Аз обичам всички в храма; мислех, че и те ме обичат.

Това, че Хару не се опита да отклони съмненията от себе си, обвинявайки другото, говореше в полза на невинността ѝ, отбеляза мислено Рейко.

— Ти познаваше ли оябун Ояма? Или жената и детето, които са загинали сред пламъците?

Хару сви устни и поклати глава. Рейко я наблюдаваше с растящо недоверие.

— Знаех си, че няма да ми повярвате... — рече тъжно момичето и сведе глава. — Но аз наистина не мога да си спомня нищо... освен че някой ми причини ужасна болка...

— Причинил ти е болка? — попита Рейко слисана. — Какво имаш предвид? — Хару стана и вдигна полите на кимоното си. Обърна се, като гледаше тревожно през рамо към Рейко, докато показваше дълбоки ожулвания по прасците и бедрата си. Рейко бе слисана: — Да не би да си ги получила, докато си се опитвала да избягаш от огнеборците...

— Може. Но как ще обясните ето тези рани? Виждате ли? — застанала с лице към Рейко, Хару се разгърди. Пресни синини се открояваха върху плътта ѝ в основата на гърлото. — Вижте и тук! — момичето бързо развърза пояса на кимоното си, свали дрехите си и

остана гола. Още синини, големи и малки, в различни нюанси от червено до мораво, личаха по слабините, горната част на ръцете и гърдите ѝ. — Когато си лягах, ги нямаше. Не знам откъде са... — Рейко я гледаше ужасена, но не пропусна да отбележи, че въпреки слабото си тяло и детските си маниери Хару има фигура на зряла жена. — И главата ме боли — добави Хару, коленичи и раздели косите си, за да покаже една червена подутина на тила си. В съзнанието на Рейко изникна нов сценарий. Вероятно подпалвачът я беше отвлякъл от сиропиталището, беше я пребил и я беше оставил в къщата. После Хару е успяла някак да избяга от горящата постройка, а раната на главата обясняваше загубата на паметта ѝ. Съмненията ѝ започнаха да се разсейват: може би Хару не беше подпалила пожара. Раните ѝ доказваха, че е била нарочена за жертва. В този миг момичето се загърна с кимоното и се сви на пода: — Толкова ме е страх, че някой отново може да ми причини зло. Толкова ме е страх да умра!

Рейко се трогна до сълзи. Докато липсваха сигурни доказателства за вината на Хару, тя бе длъжна да я смята за невинна.

— Няма да умреш, ако успея да открия истинския подпалвач — каза тя и прегърна момичето.

[1] Използва се след име или титла в знак на уважение; означава господин, госпожа, госпожица — Б.пр. ↑

[2] В будизма божество наставник на хората по пътя им към нравствено усъвършенстване и нирвана — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

*Почитай верния закон,
търси универсалното познание,
а в делата си стреми се
към свършена яснота.*

Из сутрата „Черният лотос“

Затворът на Едо се издигаше над мръсен канал сред бордеите на Кодемачо, в северната част на търговския квартал Нихонбаши. Над рушащите се каменни зидове стърчаха наблюдателни кули. Същинската част на затвора зад тях бе заобиколена от паянтови постройки на канцеларии и казарми, а в най-отдалечената част на загражденията се намираше градската морга. Именно там работеше доктор Ито Генбоку, известен рангакуша — учен, който прилага забранени от закона чуждоземски лечебни практики. Сано се бе сприятелил с него преди години, когато разследваше първия си случай на убийство. Сега доктор Ито стоеше на припек пред градината си.

— Добро утро — поздрави го Сано.

Висок и слаб, прехвърлил седемдесетте, доктор Ито се поклони в отговор и се усмихна. Късо подстриганите му бели коси блестяха на слънцето.

— Добре дошли, Сано сан. Очаквах ви. Как е Масахиро чан?

— Искрени благодарности за интереса ви към моето клето, недостойно за вниманието ви дете — каза Сано, спазвайки етикета да изразява неодобрение към своя потомък. — Мъникът расте с всеки изминал ден.

Искрицата в пронизателните очи на доктор Ито показва, че е разпознал бащината гордост зад скромността на Сано.

— Радвам се да го чуя. Надявам се, че почитаемата госпожа Рейко също е добре?

— Да, благодаря — отвърна Сано, но споменаването на Рейко го разстрои. Как ли се справяше в момента съпругата му зад високите зидове на храма Зоджо? Реши да насочи разговора към целта на посещението си: — Докараха ли ви труповете от пожара в храма „Черният лотос“?

Лицето на доктор Ито доби сериозно изражение:

— Да. И със съжаление трябва да ви съобщя, че след обстояния преглед стигнах до констатации, които могат да усложнят работата ви... — той въведе Сано във вътрешността на моргата — ниска постройка с олющени хоросанови стени и занемарен сламен покрив. В единственото помещение имаше каменни корита за миене на труповете, шкафове с инструменти и малък подиум, отрупан с книги и ръкописи. Мура, помощникът на доктор Ито — мъж, прехвърлил петдесетте, с посивели коси и квадратно интелигентно лице почистваше ножовете. Той се поклони на Сано и на господаря си. Беше ета, член на най-презряната класа, от която се подбираха събирачите на трупове, тъмничарите, мъчителите и палачите. Наследствената принадлежност на ета към свързани със смъртта професии, като касапство и щавене на кожи, определяше духовната им оскверненост и ги обричаше на пълна изолация от страна на останалите граждани. Доктор Ито единствен се отнасяше към Мура като към равностойно човешко същество, затова слугата му беше безкрайно предан и благодарен. Сега докторът посочи към едната от трите високи до кръста маси, върху които лежах три трупа, скрити под бяло покривало. — Оябун Ояма — каза той и помощникът му тутакси махна покривалото. Отдолу се появи голо мъжко тяло с масивен торс и яки крайници. Сано потръпна, неспособен да съдържи отвращението си от съприкосновението с мъртвото тяло. — Обърни го, Мура — нареди докторът и ета се подчини. Ито посочи към тила на Ояма, където зееше грозна дупка с червеникава разкъсана плът в средата. — Черепът на оябун е разбит от удар с нещо твърдо и тежко — поясни той.

Сано знаеше, че аутопсията е противозаконна, но това бе единственият му шанс да разбере как и от какво всъщност бе умрял началникът на полицията.

— Може ли раната да е получена, след като вече е бил мъртъв?
— попита боязливо той.

Доктор Ито поклати глава.

— И сам виждаш колко кръв има наоколо, нали? А мъртвите не кървят. Ояма е бил жив, когато някой го е ударил отзад. Такава рана обикновено е смъртоносна. При това трупът му не е сериозно обгорял и не притежава типичния розов оттенък, който се получава, когато човек почине от вдишване на дим. Сигурен съм, че смъртта му е причинена от удара, а не от пожара!

— Но аз претърсих щателно мястото на пожара... Не открих нищо, което да наподобява оръжие — каза Сано. После въздъхна и поклати глава. Бе се надявал, че смъртта на Ояма е резултат от трагично стечение на обстоятелствата — неподходящият човек на неподходящото място в неподходящото време. Но явно случаят излизаше извън границите на храма „Черният лотос“. Списъкът на заподозрените, който доскоро се изчерпваше единствено със сирачето Хару, сега включваше не само хората от храма, но и всички потенциални врагове, които началникът на полицията си бе създал по време на дългогодишната си работа.

Сякаш прочел мислите му, доктор Ито погледна съчувствено към Сано и каза:

— Опасявам се, че преди пожара не е имало само едно убийство... — и той го отведе до втората маса. Мура откри трупа на жената и въздухът се изпълни със зловонието на изгоряла разлагаща се плът. Сано усети, че стомахът му се преобръща, и преглътна с мъка. Жената лежеше на дясната страна със свити колене и сгърчени ръце. Тялото ѝ бе осеяно с мехури, на места се виждаха оголена до червено плът или изпепелена до черно кожа. Когато Мура обърна мъртвата на другата страна, Сано видя, че по торса има и незасегнати места. — Там, където се е опирало о пода, тялото не е било поразено от пламъците — каза доктор Ито. — Освен това — той посочи към основата на тила — с пожара не може да се обясни тази тясна червена вдлъбнатина... — Сано се приведе по-ниско и различи отпечатъка на тънко въже. Изправи се и срещна мрачния поглед на Ито, който бавно изрече: — Била е удушена и оставена да изгори в пламъците.

Сано вече имаше работа не с едно, а с две предумишлени убийства и макар че втората жертва заслужаваше справедливост не по-

малко от оябун Ояма, смъртта ѝ създаваше допълнителни трудности.

— Как бих могъл да установя кой я е убил и защо, след като дори не знам коя е?

— Може да е била позната на Ояма — предположи доктор Ито. — В края на краищата те са били заедно в къщата. Може би семейството му я познава...

— Възможно е — съгласи се Сано, — но кой би могъл да я разпознае в това състояние?

Вперил поглед в тялото, доктор Ито каза:

— Тя е средна на ръст, с нормално телосложение. Вдясно липсват два задни зъба, а вляво един. Другите са в добро състояние и с остри ръбове. Незасегнатата от пламъците кожа е изопната и без петна. По видими белези е била около трийсетгодишна — той посочи крака ѝ и добави: — Ходилото е загрубяло и напукано, с набита в кожата мръсотия, а ноктите са грапави. Ходела е боса навън, което предполага, че е селянка...

— Впечатлен съм, че можете да извлечете толкова информация при дадените обстоятелства — каза Сано. — Сега вече разполагам с описание на жертвата, макар че то пасва на хиляди жени...

— Дрехата ѝ е била тъмносиня, на бели бамбукови клонки... — докторът разви едно необгоряло парче от кимоното на жената. — От онези евтини памучни роби, които се продават из целия град и ги носят хиляди селски жени...

— Но щом е била облечена така, значи не е монахиня, иначе щеше да носи обикновен коноп — заключи Сано.

Доктор Ито мушна някакъв странен инструмент между гънките под плата около талията.

— Тук има нещо... — каза той и след миг върху масата изтрака малък предмет. Беше фигурка от нефрит в кехлибарен цвят с големината на едра череша, фино изработена във формата на свита кошута. През една дупчица минаваше късче връв.

— Това е оджиме — каза Сано, разпознавайки предмета — беше мънисто, с което мъжете връзваха шнуровете на кесиите си и ги увесваха на поясите си.

— Явно го е носела около кръста си — каза доктор Ито. — Сигурно като амулет...

— Изработката е уникална и изглежда скъпо — отбеляза Сано. — Може би ще ми помогне да я открия — Мура изми мънистото и го уви в чисто парче плат. Сано го тикна в кожената кесия на кръста си и последва доктор Ито до третата маса, където лежеше малко телце под бяло покривало. — И детето ли е било убито преди пожара?

Доктор Ито кимна тъжно. Когато Мура дръпна покривалото, Сано извърна очи, неспособен да погледне обгорялото, сгърчено телце и застиналото в кошмарна черна маска лице със зяпнала уста и празни очни орбити. Усети как доктор Ито го извежда от моргата. Свежият въздух навън го съживи. Засрамен от реакцията си, понечи да се върне в помещението, но приятелят му внимателно го възпря:

— Не е необходимо да гледате останките, аз мога просто да ви обобща резултатите от прегледа. Детето е момче. Вратът му е счупен, вероятно също е било удушено. Върху незасегнатата от огъня кожа на гърба му има нови и стари синини. Видима възраст — две години, но може и да е по-голямо, защото е било жестоко изтезавано и е страдало от недोхранване. Всичко сочи, че е недоразвито за тази възраст... — доктор Ито поклати глава: — Понеже трупът на детето е намерен редом с трупа на жената, логично е да се приеме, че са били майка и син, но подобно предположение може да се окаже подвеждащо... — и добави: — За съжаление сред бедните в Едо има много такива недохранени и малтретирани деца... Опасявам се, че ще са ви необходими други методи, за да определите самоличността на жената и момчето.

— Да, вече наредих на Хирата какво да прави... Сега отивам в дома на оябун Ояма, за да разпитам семейството му...

След като се сбогува с доктор Ито, Сано напусна затвора, яхна коня си и пое през гъмжащите от хора улици към центъра на града. Предстоеше му нелека задача, но този път бе още по-непоколебим, защото трябваше не просто да открие истината, служейки на справедливостта, а и да отмъсти за смъртта на незнайното дете.

Ако Хару бе виновна за тези убийства, Сано лично щеше да се погрижи тя да заплати със собствения си живот.

ГЛАВА 4

*Аз ще очистя този свят от поквара, недъзи
и скверност.*

*Земята ще стане от злато и сребро,
а плодовете по дърветата ще бъдат
скъпоценни.*

Из сутрата „Черният лотос“

След като се раздели с Хару, Рейко реши, че на всяка цена трябва да установи какво се бе случило с момичето в нощта преди палежа, на какво се дължаха раните ѝ и как се бе озовала в близост до запалената къща. Мислите ѝ за миг се върнаха при Масахиро и тя изпита вина, че го бе пренебрегнала заради чуждо дете, но сега бе по-важно да докаже невинността на момичето и да открие кой бе виновен за палежа. Сигурно отговорът се криеше нейде в храма „Черният лотос“. Не ѝ се искаше да говори с длъжностните лица от храма, защото подобна стъпка можеше да означава намеса в делата на съпруга ѝ. Вместо това реши да потърси обикновените обитатели на сектата и евентуалните приятели на Хару. Надяваше се да попадне на жени, които биха говорили по-охотно с нея, отколкото с детективите на Сано.

Рейко се спря и се огледа. Обстановката тук не бе по-различна, отколкото в безброй други храмове. Дворната площ се разполовяваше от широка пътека с каменна настилка. От двете страни бяха разположени зали за богослужение, параклиси, хранилище за сутри, шадраван, скелето на камбаната и други постройките в традиционен будистки стил. Изображение на лотос в черно и златно украсяваше кулите, вратите с дърворезба и високата порта с двоен покрив, която водеше към главната зала в края на пътеката. Слънчевите лъчи в късната утрин пръскаха искри върху сивите керемидени покриви. Над

главната алея разпростираха клони кичести явори; върху по-малките пътеки хвърляха сянка разлистени дървета. Борове, дъбове, червени кленове и вишневи дръвчета премрежваха постройките; посипаните с бял чакъл алеи пресичаха площи с тучна трева и ниски храсти. Свещеници, монахини и послушници в шафранови, сиви и кафяви роби преминаваха бързо със сведен поглед през тълпите от богомолци. Някъде от вътрешността долиташе странен ритмичен напев. Въздухът бе изпълнен с наситен аромат на тамян и портокалови цветове. Мястото притежаваше странна ефирна красота, от която Рейко я побиха тръпки.

— Коничи уа, добър ден, уважаема госпожо Сано! — стресната от звука на дрезгав женски глас, Рейко се обърна и се озова пред висока жена в светлосиво кимоно. — Добре дошли в храма „Черният лотос“ — добави жената с поклон. Главата ѝ бе покрита с дълга бяла кърпа. Бе някъде към четирийсетте, с едра четвъртита челюст и сочни чувствени устни. Тесните ѝ очи блестяха със строга интелигентност. Лицето ѝ не беше напудрено, но веждите ѝ бяха обръснати и изрисувани високо на челото. Устните ѝ бяха леко оцветени с алено багрило. Възрастта бе прорязала тънки бръчици около устата ѝ, но въпреки това личеше, че на младини е била красавица, тъй като дори и сега притежаваше своеобразна изнурена хубост. Придружаваха я четири монахини, по две от всяка страна. — Аз съм Джункецоин, игуменката на манастира. Чест е за мен да се запозная със съпругата на сосакан Сано.

Докато се покланяше в отговор, Рейко бързо измърмори:

— За мен е чест... — досега не беше виждала игуменка с грим. Освен това посветилите се на църквата жени обикновено бръснеха главата си, но под кърпата на игуменката изпъкваша опънатите ѝ назад коси. — Простете, че ви се натрапвам...

— О, не бъдете толкова скромна! — прекъсна я игуменката и бързо се усмихна. В гласа ѝ звучеше превзетост. — Предполагам, че помагате на съпруга си да разследва пожара? Моля, позволете ми да ви съдействам...

Думите на Джункецоин засилиха подозренията на Рейко. Никой, освен самураите на Сано не знаеше целта на посещенията ѝ тук. Защо тогава игуменката реши, че съпругата на сосакан е тук, за да помага на

мъжа си, а не като обикновен богомолец? Значи вече се бе разчуло за разговора ѝ с Хару...

— Тук съм, за да установя замесена ли е Хару в палежа и в убийствата — отстъпи Рейко.

Джункецоин се усмихна още по-широко.

— О! Аз познавам Хару много добре. Можем да поговорим за нея в личните ми помещения... — игуменката посочи към една тясна алея.

— Всъщност... надявах се да поговоря с нейни приятелки... — Рейко се чудеше как да се измъкне от поканата, без да я обиди. — Само ми посочете къде е сиропиталището... и няма да ви безпокоя...

— Излишно е да ходите там — отвърна Джункецоин, все още усмихната, макар че погледът ѝ стана суров. — Мога да ви предоставя цялата информация, която ви е нужна!

Игуменката и монахините заобиколиха Рейко. Очевидно нямаше да ѝ позволят да се разхожда из храма сама. Рейко знаеше, че ако се противопоставеше на длъжностно лице от сектата, можеше да създаде неприятности на Сано. Затова трябваше да се съгласи. Кимна и покорно тръгна след Джункецоин. Може би все пак щеше да научи нещо важно.

Стигнаха до жилищните помещения на монахините и игуменката покани Рейко в неголяма, семпло обзаведена стая на горния етаж. Отворени плъзгащи се врати извеждаха към малък балкон с приятен изглед. Една прислужничка поднесе чай. Монахините коленичиха в ъглите като безмълвни стражи. Сега Рейко забеляза, че сивото кимоно на игуменката е от най-фин памук с дискретен десен от вълнообразни по-светли линии вместо простия конопен плат, от който се правеха робите на монахините; обикновено те ходеха боси, а тя беше с безупречно бели чорапи.

— Кажете ми, моля, какво отличава „Черният лотос“ от останалите секти? — попита любезно Рейко, насочвайки разговора към по-отвлечени теми.

— Ние вярваме, че всеки човек има скрити заложи да постигне нирвана — игуменката заговори бавно и напевно, с добре заучени фрази. — Сутрата „Черният лотос“ е уникален древен текст, открит преди години от нашия висш свещеник. Тя гласи, че правилният път към просветление се състои от безкрайни паралелни, пресичащи се,

сливащи се и разделящи се пътеки, които накрая се събират в една. Единствен висшият свещеник Анраку, Бодхисатва на безпределната мощ, е способен да ни покаже пътя, който всеки от нас трябва да следва... — игуменката се размърда неспокойно. — Но сутрата е дълга и сложна, а доколкото си спомням, вие искахте да научите нещо за Хару и пожара...

— Да — отвърна Рейко. Стори ѝ се странно това нетърпение на игуменката да отклони разговора от сектата и нейната доктрина. — Опитвам се да възстановя случилото се с Хару още от нощта преди пожара, когато си е легнала в спалнята на сиропиталището. Интересува ме дали някой я е виждал от онази вечер до момента, когато са я открили огнеборците...

Игуменката стисна презрително устни.

— Сигурно ви е казала, че не може да си спомни нищо... Е, длъжна съм да ви предупредя да не вярвате на онова, което говори, защото това толкова приятно на пръв поглед девойче има коварен и прикрит характер! Ако е казала, че си е легнала, когато е трябвало, значи просто е излъгала. Нейното притворство и неподчинение, както и липсата на уважение към властта, винаги са ни създавали проблеми. Непрекъснато нарушава разпоредбите. Говори по време на свещени ритуали и отказва да върши черната работа... Краде храна от килера за провизии. Немарлива е, недодялана, позволява си да ходи там, където сираците не се допускат! — в гласа на игуменката звучеше открито неодобрение. — А когато се опитаме да я порицаем, Хару винаги отрича вината си. Мрази да става сутрин рано, а нощем изчаква всички да заспят и се измъква от приюта. Същото е сторила и в нощта преди пожара...

— А вие откъде знаете? Видяхте ли я? — Рейко беше обезпокоена от този портрет на Хару, тъй различен от личните ѝ впечатления. Твърдението на игуменката, че момичето по собствена воля е напуснало спалнята, противоречеше на представата, която вече си бе изградила за събитията. И все пак дали старанието на Джункецоин да очерни Хару не бе продиктувано от някакъв личен интерес?

— Не, не съм я видяла — отвърна игуменката. — Не е мое задължение да надзиравам сираците — тя говореше с високомерно презрение. — Пазачите на храма обаче неведнъж са хващали Хару да

обикаля из района по тъмно. Два пъти са я заварвали да общува с мъже. Всичко това поражда сериозни съмнения, дали момичето е подходящо за отдаден на религията живот. Именно по тази причина все още не е приета в метоха — игуменката се изсмя язвително. — Предполагам, че не ви е обяснила защо продължава да живее в сиропиталището с децата, макар че вече е жена...

Рейко също не беше отчела това обстоятелство. Тя смяташе Хару за дете и затова дори не си беше задавала въпроса, защо девойката все още не е дала религиозен обет. Рейко знаеше, че неомъжените момичета от селски произход често влизат в сексуални отношения преди брака си; спомни си и вече женствените форми на Хару, но идеята, че разюздано прелъстява млади мъже, определено я слиса. Възможно ли бе игуменката да говори истината? Нима Рейко бе пропуснала и други важни факти в разговора си с Хару?

Без да дава израз на притеснението си, тя заяви с привидно безпристрастен тон:

— Ще имам нужда и от други свидетели, които да потвърдят описаното от вас поведение на заподозряната.

— Имате четирима тук, в тази стая! — Джункецоин посочи с жест монахините, които седяха безмълвно в ъглите.

Рейко сви устни. Покорните подчинени не отговаряха на представата ѝ за „независими свидетели“, а неохотата на Джункецоин да я остави да поговори свободно с монахините засили подозренията ѝ:

— Разбирам, че поведението на Хару е било недопустимо за една бъдеща монахиня, но... простете... всичко това няма пряка връзка с палежа... — заяви тя.

Игуменката отбеляза със скрито самодоволство:

— Една от монахините, които отговарят за сираците, ми каза, че когато минала на проверка в нощта преди пожара, Хару не си е била в леглото... — Рейко сбърчи вежди, с което предизвика усмивката на Джункецоин. — Не се учудвам, че Хару ви е измамил. Тя е изпечена лъжкиня. Ако твърди, че не помни нищо от случилото се през онази нощ, то е, защото се опитва да скрие истината!

Макар и разколебана, Рейко каза:

— Може да е била отведена в къщата против волята ѝ. На главата си има подутина и цялото ѝ тяло е в синини...

Внезапно напрежение скова Джункецоин. Тя отпи от чая си, сякаш се нуждаеше от известно време, за да обмисли отговора си. Явно не знаеше за раните на Хару и беше изненадана. Но бързо се съвзе и отвърна:

— Вероятно сама си ги е причинила. Направи го веднъж преди време, за да ни убеди, че един от монасите, които бе прелъстила, я е нападнал...

Според Рейко едва ли някой би могъл сам да се нарани тъй зле, но версията на игуменката не биваше да бъде пренебрегвана.

— Някой видял ли е Хару да излива газ върху къщата и да я запалва?

Фините ръце на Джункецоин, бели и гладки като на дама със знатен произход, стиснаха купичката за чай. На лицето ѝ се появи хитро изражение, но тя поклати глава:

— Не, доколкото ми е известно.

Рейко реши да се възползва от моментното си преимущество:

— Ако очаквате от мен да повярвам, че Хару е с виновна, трябва или да изтъкнете някакви категорични доказателства в полза на това твърдение, или да ме оставите да разпитам и други свидетели — заяви тя.

В този момент подът отвън изскърца под нечии предпазливи стъпки. Последва чукане на вратата и Джункецоин извика сърдито:

— Кой е?

Вратата се плъзна встрани и се отвори. На прага стоеше някакъв мъж.

— Сумимасен, извинете. Не знаех, че имате гости... — беше висок и слаб, с голяма глава, която изглеждаше твърде тежка за източения му врат. Рядка сивееща коса откриваше олисяло изпъкнало чело. Лицето му бе пепеляво и сипаничаво.

Джункецоин го изгледа с отвращение, но етикетът изискваше да го представи:

— Това е доктор Мива, лекарят на храма...

Когато чу името на Рейко и причината за посещението ѝ, доктор Мива я изгледа с присвити очи:

— Няма да се натрапвам — каза той, всмуквайки въздух през редките си и неравни, зъби. — Ще дойда пак в по-удобно време...

— Да, ако обичаш! — в гласа на Джункецоин прозвуча по-скоро облекчение, че мъжът си тръгва, отколкото ентусиазъм, че ще се върне отново.

— За мен би било чест да се присъедините към нас — намеси се Рейко. Тя искаше да разбере защо в сектата „Черният лотос“ бяха наели лекар, след като в будистките храмове нямаше подобна практика. Освен това държеше да разпита поне още един свидетел.

— Ваша воля — каза игуменката с нескрита неприязън.

Доктор Мива влезе предпазливо и коленичи близо до Рейко. От него се носеше тръпчива миризма на някакъв препарат.

— Как постъпихте на работа тук? — попита Рейко любезно.

— Учих медицина при един известен лекар в Камакура. След стажуването реших да си потърся късмета в Едо. Когато пристигнах тук, срещнах висшия свещеник Анраку, който ми предложи работа — когато рязко всмукваше въздух, се чуваше особено съскане, което накъсваше изреченията му. Говореше полуобърнал глава към Рейко, сякаш избягваше да я погледне открито. — Оттогава помагам на висшия свещеник да лекува болни, слепи, сакати и невменяеми богомолци... — в гласа му прозвуча гордост. — Освен това лекувам монахините, свещениците, послушниците и сираците в храма, когато се разболеят...

— Може би познавате Хару? — попита Рейко.

Джункецоин стрелна доктор Мива с предупредителен поглед.

— Ами да — отвърна той колебливо. — Хару е много интересен случай... Тя страда от остър дисбаланс на двата аспекта на природата, шестте външни фактора и седемте емоции... — според принципите на класическата китайска медицина поддържането на тези елементи в равновесие е основата на доброто здраве. — Хару притежава твърде много ин^[1], активния аспект — поясни докторът. — Повлияна е в значителна степен от хан и хуо, вътрешната и външната топлина.

— Преобладаващите емоции у нея са ну и чинг, гняв и изненада. Макар че е физически добре, духът ѝ е болен. От известно време се старая да излекувам симптомите ѝ, да я избавя от типичната ѝ своенравност, егоизъм, нечестност, сексуална разюзданост, отсъствие на чувство за дълг и пренебрежение към авторитетите...

Рейко стисна зъби. Докторът потвърждаваше оценката на Джункецоин, като ѝ придаваше допълнителна тежест с медицинската

си вещина.

— Смятате ли, че Хару е подпалила къщата? — тихо попита тя.

Поредна размяна на погледи между игуменката и лекаря: тя придоби заповедническо изражение, а той стана хрисим.

— Ако трябва да изразя професионалното си мнение, да. Лесновъзбудимата и нестабилна природа на Хару може да я насочи към палеж и насилие...

Въпреки личните си противоречия доктор Мива и игуменката очевидно бяха единомдушни в намеренията си да изкарат Хару виновна за престъпленията. Рейко зърна сладост в мътните скосени очи на доктор Мива, докато погледът му скришом се плъзгаше по тялото ѝ. Освен това забеляза, че Джункецоин я наблюдава с присвити, изпълнени с гняв очи. Макар че не харесваше доктор Мива, игуменката определено желаше да бъде център на мъжкото внимание и не понасяше съперничество. Сега тя вирна брадичка и опипа с пръсти отпуснатата кожа под нея.

— Интересува ме защо толкова настоятелно се опитвате да ме убедите, че Хару е убийца и подпалвачка — заяви Рейко.

— Казваме ви истината — отвърна Джункецоин. — Държим разследването да завърши колкото се може по-скоро и виновницата да бъде арестувана.

— Но защо ѝ е на Хару да подпалва къщата?

— За отмъщение — отвърна игуменката. — Многократно сме я наказвали заради неподчинението ѝ с глад и уединение, но това я разгневява. Пожарът е начин да си разчисти сметките с нас.

— Хару познавала ли е жертвите от пожара? — не се предаваше Рейко.

— Никой не знае кои са жената и детето — отвърна доктор Мива. Рейко забеляза как той плъзна поглед встрани от нея и нервно сплете ръце.

— Какво значение има! — възкликна игуменката. — Едва ли Хару си е направила труда да проверява дали къщата е празна, преди да я подпали...

Вниманието на Рейко бе привлечено от някакво движение зад гърба на Джункецоин и доктор Мива. Тя погледна към балкона и видя млад монах, който надничаше над парапета. Бръснатата му глава бе тясна и издължена, а ушите му стърчаха встрани като дръжки на

стомна. Момъкът гледаше право в Рейко. Когато погледите им се срещнаха, той кимна към другите присъстващи в стаята и сложи пръст на устните си. Инстинктивно Рейко сведе очи към купичката си с чай, прикривайки изненадата си. Запита се защо ли този монах ги подслушваше.

— А познавахте ли оябун Ояма? — попита тя. Погледна отново към балкона, но монахът беше изчезнал.

— Срещата съм го един-два пъти — отвърна Джункецоин и добави: — Не съм имала никакви причини да му желая злото. Прекарах цялата нощ преди пожара в моите помещения и не съм доближавала къщата до идването на огнеборците. Моите помощнички ще потвърдят... — и тя обхвана с жест четирите монахини, които седяха все така безмълвни и бдителни.

— Аз пък лекувах един болен монах. Помагаха ми няколко медицински сестри. Започнах след полунощ и все още бях при него, когато заби пожарната камбана — припряно каза доктор Мива.

Рейко се изненада, че и двамата така нетърпеливо ѝ изложиха „неоспоримото“ си алиби, без дори тя да ги бе питала къде са били и какво са правили в нощта на убийствата. Изгледа ги един по един. Доктор Мива отново сплете нервно мръсни пръсти, а игуменката издържа погледа ѝ, без да трепне, но изражението ѝ беше отбранително. Атмосферата в стаята стана непоносимо напрегната. Рейко инстинктивно долавяше, че зад стените на храма се крият много тайни и че игуменката и докторът знаят повече, отколкото казват.

— А дали ще е удобно да поговоря с висшия свещеник Анраку... — предложи тя. Надяваше се свещеникът да е по-надежден свидетел от Джункецоин и доктор Мива.

Игуменката се намръщи:

— Висшият свещеник Анраку в момента медитира и не може да бъде обезпокояван. Ще го уведомя, че желаете да го посетите, и допълнително ще ви съобщя кога може да ви приеме... А сега моля да ни извините, имаме да обсъждаме наши дела...

Безцеремонният начин, по който я отпращаха, вбеси Рейко, но тя прикри гнева си и се поклони:

— Благодаря ви за съдействието, бяхте изключително любезни.

Очите на игуменката отправиха безмълвна команда към четирите монахини. Без да отронят нито дума, те придружиха Рейко вън от

метоха с очевидното намерение да се уверят, че е напуснала храма. Докато вървеше надолу по пътеката, тя видя Маруме, единия от помощниците на Сано, да влиза в постройката на слугите, придружен от някакъв свещеник. Изглежда, от сектата не позволяваха хората на сосакан да провеждат разследването си без официални придружители. Рейко трескаво търсеше начин да се освободи от ескорта си. Хрумна ѝ нещо и спря:

— Извинете ме, но се налага да отида до тоалетната! — каза тя и се огледа. Монахините се поколебаха, после кимнаха и я поведоха към малка дървена барака, сгушена между боровете в задната част на метоха. Изкачвайки двете стъпала до вратата, тя се обърна към тях: — Няма защо да ме чакате! — влезе и се затвори в сумрачното тясно пространство. Изчака малко и откряна вратата. Монахините стояха наблизо и наблюдаваха нужника. Рейко се ядоса. Как да се отърве от пазачите си, без да направи сцена, която би оскърбила сектата, би разстроила Сано и би злепоставила хората, които смяташе да разпита дискретно!

Зад гърба ѝ се разнесе тихо почукване и тя се обърна. На задната стена имаше закован с дървени летви прозорец и през цепнатините Рейко зърна тясната глава с щръкналите уши. Беше монахът от балкона на метоха.

— Моля ви, госпожо, трябва да говоря с вас! — прошепна той напрегнато. — Имам важна информация.

Първоначалният уплах на Рейко отстъпи място на надеждата.

— За какво? — попита тя също тъй шепнешком.

— Нека да се видим пред портите на храма, моля ви!

В същия миг се чу шумолене от бързи стъпки върху сухи борови иглички и монахът изчезна.

[1] Отрицателното, тъмното, женското начало, противоположност на ян — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

*Отдалите се на светска любов и желание
не могат да избегнат мъката и
страданията.*

Из сутрата „Черният лотос“

Письците на Масахиро огласяха цялата къща. Откакто майка му го беше изоставила преди няколко часа, гледачките се бяха видели в чудо — нито храна, нито играчки, нито ласки можеха да утешат разтревоженото дете. Мидори, която беше дошла на гости по обед, също вече не можеше да понася врявата. Тя и Охана, най-младата прислужничка, избягаха в градината.

— Най-сетне тишина и спокойствие! — възкликна Охана. Деветнайсетгодишна, тя имаше хубаво лице с остра брадичка и дръзка усмивка. — Младият господар е способен напълно да ни побърка. Направо ти се чудя! Да зарежеш покоите на придворните дами и да дойдеш при това кресливо дете!

— О, на мен ми е приятно — отвърна Мидори. Тя приглади розовото си копринено кимоно. — Рейко и сосакан Сано са толкова мили с мен. А и Масахиро ми харесва...

Охана попита лукаво:

— А нещо друго да ти харесва?

Мидори се изчерви при мисълта, че прислужничката беше забелязала как се оглежда да зърне някъде Хирата. Тя се беше запознала с главния васал на сосакан Сано преди три години, след като вече беше слушала историите за геройството му в Нагасаки, където бе спасил живота на господаря си. В началото Хирата се държеше много мило с нея, ухажваше я, глезеше я. Виждаха се често в имението на

сосакан. Така тя се влюби в него и търсеше всеки удобен миг да го види.

Неясно бръмчене прекъсна мислите на Мидори. Нещо прехвъркна покрай ухото ѝ.

— Оса! — изкрещя Охана. Насекомото се стрелна към нея и тя изпищя, прикривайки главата си с ръце.

Паниката ѝ беше заразителна. Осата се устреми право към лицето на Мидори и тя също изпищя. Двете с Охана се хванаха една за друга и хукнаха в кръг.

— Помощ! Помощ! — разкрещяха се те.

Осата се оплете в дългите коси на Мидори, пърхаше с криле и бръмчеше свирепо до самия ѝ врат.

— Махни я от мен! — извика Мидори.

Очаквайки остро жило да се забие в плътта ѝ, тя се свлече на колене.

Охана я погледна с ужас. В този момент до тях се разнесе мъжки глас:

— Какво става тук?

Мидори вдигна поглед и видя Хирата — силен, енергичен, двацет и три годишен, с двата си меча, увесени на кръста, той беше спрял край тях и ги гледаше с любопитство.

— В косите ми има оса! — изплака тя.

Хирата коленичи до нея. Внимателно хвана осата за крилето, отнесе я настрана и я подхвърли нагоре във въздуха. Осата отлетя. Той се върна при Мидори и Охана.

— Вече сте в безопасност — каза той през смях.

Мидори се изправи с мъка и го погледна с искрено възхищение. Той беше толкова смел и прекрасен. Тя копнееше за любовта му и изгаряше от желание да се омъжи за него, макар че семейството ѝ щеше да бъде против брака ѝ с бивш полицай, а положението на Хирата заслужаваше по-добра невеста от дъщерята на един низвергнат даймио. И въпреки всичко преди две години женитбата ѝ се струваше по-реална перспектива, отколкото сега. Тогава, една лятна вечер, докато с Хирата се разхождаха тук в същата градина, изведнъж се изви буря и двамата се подслониха в онази закрыта беседка. Той я прегърна и каза:

— Какъв прекрасен миг, Мидори! Щастлив съм винаги когато съм с теб, ти озаряваш живота ми... — а тя се молеше безмълвно: *Кажу, че ме обичаш, кажу, че ме обичаш...* Гръмотевиците трещяха и дъждът се лееше като из ведро. После Хирата заговори тихо, сякаш на себе си: — Сосакан сама и Рейко са толкова щастливи заедно и толкова си подхождат, сякаш бракът им не е бил уреден, а са се взели по любов. Ето какво бих желал един ден. Питам се... — и млъкна. Може би все още не беше готов да обяви намеренията си, а тя бе твърде срамежлива, за да го поощри. Скоро бурята отмина; Хирата се върна на работа. Няколко дни по-късно, преди да успее да го види отново, съдбата се изпречи на пътя на мечтите ѝ.

Шогунът изпрати Сано да разследва едно убийство в имперската столица Киото. Сано остави Хирата да ръководи отряда детективи в негово отсъствие и тази отговорност прогони всякакви мисли за любов от съзнанието на Хирата. Той работеше денонощно, надзираваше имението на своя господар, разследваше престъпления. Шогунът започна да разчита на него за компания и съвет. Хирата продължаваше да търси Мидори, когато успееше да намери пролука в натоварената си програма, но тогава говореше само за работа.

После Токугава прекара няколко дни на вилата си сред хълмовете и взе Хирата със себе си за охрана. Късно една нощ плашливият владетел чул странни шумове отвън и обезумял от страх. Хирата излязъл да огледа и хванал крадци, които се опитвали да проникнат в къщата. След кървава схватка и бой с мечове той ги арестувал, спечелвайки си по този начин горещата благодарност на шогуна. Скоро случката се разчу. Служители от бакуфу, които по-рано бяха пренебрегвали Хирата като най-обикновен помощник на Сано, започнаха да търсят приятелството му. Жените в замъка вече го гледаха с други очи. Мидори често го виждаше заобиколен от дами, които се надпреварваха да го ласкаят. Сега Охана заговори нежно на Хирата.

— Хиляди благодарности, че ни спасихте от тази ужасна оса — каза тя, като се усмихваше свенливо.

— За мен беше удоволствие — засия Хирата към прислужничката.

— На какво дължим честта на вашето посещение?

— Трябваше да оставя едни доклади в кабинета на сосакан сама — отвърна Хирата. — Когато ви чух да крещите, спрях да видя какво

става... — Хирата се засмя, Охана също се изкиска. Мидори имаше чувството, че буквално вижда как взаимното им привличане искри във въздуха. Настроението ѝ се развали. Напоследък Хирата непрекъснато флиртуваше с някоя друга. Даже по-лошо — беше получил предложения за женитба от изтъкнати кланове. Сано изпълняваше ролята на негов посредник и Мидори ги беше чула да планират мий — срещи с евентуални бъдещи съпруги. Това я ужасяваше; тревожеше я и промяната в самия Хирата. Вниманието, което му оказваха, го беше главозамаяло. В редките случаи, когато Мидори го виждаше, той сякаш беше забравил какво бе изпитван към нея. Поздравяваше я небрежно, после тичаше на работа, на някое празненство или на поредна мий. Сега, година по-късно, Хирата продължаваше да се радва на несекваща популярност. — Внимавайте, има друга оса! — извика той и посочи към небето. Когато Охана вдигна поглед, той издаде звук, подобен на бръмчене и я погъделичка по ръката. Прислужничката изпищя. Хирата се засмя и тя му се нацупи глезено.

Изведнъж Мидори усети, че не може повече да понася пренебрежението на Хирата.

— Охана! — каза тя строго. — Работата ти е да се грижиш за Масахирос чан, а не да се забавляваш!

Охана изгледа Мидори с неприязън и се втурна към къщата. Усмивката на Хирата подсказа на Мидори, че му е ясно защо бе отпратила прислужничката и че му е забавно две жени да се борят за вниманието му. Мидори се засрами от ревността и суетата си.

— Е, трябва да тръгвам — Хирата придоби важен вид. — Имам много работа, трябва да се видя с някои хора.

— Кога ще се върнеш? — попита тя с копнеж.

— Сигурно много късно... Довиждане!

Той вече тръгваше, когато я осени внезапно вдъхновение.

— Чакай! — извика тя.

— Какво има? — в гласа му се прокрадва нетърпение, но той спря и се обърна.

— Този... нов случай е важен, нали? — заекна момичето. Идеята ѝ се струваше блестяща, но малко дръзка. Пое дъх и набра кураж. — Може би аз мога да ти помогна в разследването...

Слисан, Хирата се втренчи в нея.

— Ти? — после отметна глава и се засмя. — Хубава шега. За малко да се хвана.

— Не е шега — възрази Мидори. Страните ѝ пламнаха от смущение. Смехът му я засегна, но поне успя да привлече вниманието му. — Наистина искам да ти помогна...

— Как? — лицето му изразяваше откровено недоверие.

— Ами... — Мидори изтърси първото, което ѝ хрумна: — Ти ми кажи!

Той я изгледа с ласкава насмешка, която я засегна още повече.

— Детективската работа не е за жени...

— Но Рейко помага на сосакан Сано! — възкликна девойката. Струваше ѝ се, че именно общата работа скрепява щастливия брак на Рейко и Сано. Затова смяташе, че тя и Хирата могат отново да се сближат при подобни взаимоотношения.

— Рейко е дъщеря на съдия — възрази ѝ Хирата. — Научила е много за престъпленията в самия съд, служи си изкусно с мечове, може да се защитава, докато ти не знаеш нищо...

— Ще се уча от теб! — в действителност Мидори не изгаряше от желание да става детектив, но ѝ беше неприятно, че Хирата я сравнява с Рейко. — Ще ми обясняваш какво да правя и...

Хирата поклати глава с раздражение.

— Ами че ти се страхуваш от една нищо и никаква оса — подразни я той. — Пък и... — докосна брадичката ѝ. — Хайде, усмихни ми се! — устните на Мидори потрепериха, когато направи усилие да се подчини. — Така е по-добре — каза Хирата. — Сега просто избий тези глупави мисли от главата си! — Мидори кимна с неохота. — Ще се видим скоро... — Хирата я потупа по главата, сякаш бе малко дете или куче. И си тръгна.

Тя го изпрати с поглед и насред унижението припламна искрица гняв. Да се държи с нея така покровителствено! Тя ще му покаже, че струва повече, отколкото той си мисли!

Яхнал петнистия си кон, Хирата яздеше бавно през гъмжащите от хора улици на търговския район Нихонбаши. Селяни припряно се отстраняваха от пътя му. Минаващи самураи, забелязали гербовете на Токугава върху копринените му одежди, се покланяха с уважение. Хирата се чувстваше като собственик на тези улици и пазари, на

пъстрите стоки, подредени пред дюкяните, на шумните тълпи, на безоблачното синьо небе. Доволна усмивка смекчи изражението му. Животът се бе оказал много по-хубав, отколкото бе очаквал.

Преди четири години бе обхождал същите тези улици като дошин — уличен патрул, най-ниския чин в силите на реда. И тогава съдбата го бе срещнала със сосакан Сано. Верността и уменията му го бяха издигнали до настоящото положение на главен васал. А ето че вече шогунът беше луд по него, всички търсеха благоразположението му, изтъкнати кланове си съперничеха за привилегията да омъжат за него някоя от дъщерите си... Ама какво ѝ беше станало днес на Мидори? Тя обикновено беше такова мило и весело момиче, а сега се държа странно. Защо изведнъж ѝ се прииска да става детектив? Той я харесваше, чувстваше се добре с нея, но глупавото ѝ поведение го бе озадачило. Докато слизаше от коня пред високите каменни зидове и обкованите с желязо порти на полицейското управление, Хирата поклати глава. Жени! Кой може да ги разбере!

Стражите сведоха глава в поклон; един от конярите пое коня му. Млад дошин, който точно пристигаше заедно с трима цивилни помощници и окован затворник, каза:

— Добре дошли, Хирата сан — и му стори път да мине. Докато вървеше покрай казармите и конюшните, предишни негови колеги му се покланяха за поздрав. В приемната на главната сграда квадратни колони поддържаха нисък таван, от който висяха незапалени хартиени фенери. Слънцето се процеждаше през препречените с решетки прозорци в мъглата от дим, който се виеше от лулите на гражданите, сбрани около издигнат подиум. На него, коленичили зад бюра, четирима чиновници приемаха посетители и разпращаха куриери.

— Добър ден, Хирата сан — поздрави началникът на канцеларията Учида — мъж на средна възраст. Подвижните му комични черти се разтегнаха в широка усмивка: — С какво мога да ви услужа днес?

Хирата често използваше полицейското управление като източник на информация, а Учида винаги знаеше най-пресните новини и клюки.

— Нуждая се от помощта ви за определяне самоличността на жената и детето, които бяха открити мъртви след пожара в храма „Черният лотос“ — каза Хирата.

— Значи искате да знаете дали при нас е докладвано за изчезнали хора? — попита Учида. Получил потвърждение от Хирата, чиновникът придоби унило изражение. — За съжаление в този град никак не е лесно да се проследят всички хора...

— Зная — отвърна Хирата. — Точно затова се надявам, че вие ще можете да ми предоставите някаква полезна информация.

— Ами дочух за няколко изчезнали... — Учида смръщи лице в усилие да се съсредоточи. — Една шестнайсетгодишна куртизанка избягала от квартала на удоволствията през пролетта...

— Твърде млада е за жената от пожара — каза Хирата. Сано му беше пратил съобщение от моргата с описание на жертвите.

— Един докер от пристанището дойде миналия месец и ни помоли да издирим слабоумната му майка, която се загубила...

— Твърде е стара!

— Някаква жена избягала от района Суруга преди няколко дни. Трийсет и четири годишна. Съпругът ѝ е бакалин.

— Това е някаква възможност! — след като записа имената на съпрузите, Хирата попита: — А да има обявени за издирване малки момчета?

— Едно от Кьобаши... — Хирата се обнадежди, но Учида добави: — Деветгодишно... Останалите изчезнали, за които съм получил информация, са само мъже.

— Значи не стават — каза Хирата, без да губи кураж. Той вярваше в себе си и в късмета си и вече имаше блестяща идея, която можеше да му спести дълги часове ровене в прашните архиви. Благодарни на Учида и се отправи към една голяма канцелария в задната част на сградата, където двайсетина чиновници седяха зад бюрата си и подготвяха обяви и доклади. Когато Хирата влезе в помещението, те всички прекъснаха работата си и се поклониха. — Искам да ми подготвите едно съобщение — каза им Хирата. Беше поласкан от готовността, с която писарите положиха пред себе си чиста хартия и посегнаха към четчиците. — Пишете: „Сосакан Сано Ичиро желае да установи самоличността на жена и дете, намерени мъртви след пожар в храма «Черният лотос» — издиктува той. После цитира направеното от Сано описание на жертвите и продължи: — Всички, които разполагат с някаква информация, незабавно да се обаждат в полицейското управление на Едо.“ — Когато чиновниците

записаха текста, Хирата каза: — Подгответе го в хиляда екземпляра. Но преди това запишете следното съобщение и го разпратете до всички йорики. „Всеки дошин е длъжен да разлепи обявата по всички табла и да се погрижи нареждането да стигне до кварталните отговорници в неговия район.“

Чиновниците се заеха да изпълнят заповедта. Хирата взе няколко от готовите копия, за да ги окачи по пътя към Суруга. Докато прекосяваше приемната, Учида го повика с жест.

— Ако ми позволите дързостта, бих ви предложил един съвет... — началникът на канцеларията говореше с приглушен тон, за да не го чуе никой; изражението му беше сериозно. — Колкото повече се издига човек, толкова от по-високо пада. Ако се отдаде на гордостта и амбициите си, накрая може да загуби всичко, което наистина има смисъл!

Хирата се засмя.

— Благодаря за предупреждението, но няма защо да се тревожите за мен — и напусна полицейското управление, удовлетворен от свършената работа. Ако мъртвата жена се окажеше избягалата съпруга на онзи бакалин, може би скоро щеше да разкрие престъпника. Ако ли не, щеше да се захване с архивите. И при първа възможност ще се постарее да разбере защо Мидори се държа тъй странно.

ГЛАВА 6

*Диря хора, обладани от страданията
на раждането, старостта, болестта или
скръбта.*

*На тях и на всички, които приемат моята
истина,
дарявам върховна наслада.*

Из сутрата „Черният лотос“

Къщата на оябун Ояма се намираше в Хачбори, квартала на югоизток от замъка Едо, където бяха жилищата на йорики. Сано бе живял там, докато служеше в силите на реда. Хачбори беше известен и с многото си дърводелци. Сега Сано яздеше бавно покрай работилниците, където майстори режеха с триони, чукаха, вдълбаваха и лакираха обработеното вече дърво, за да го превърнат в порти, подови дъски, колони и резбовани мебели. Ситни стърготини просветваха като златни пращинки на слънцето в топлия следобед. Сано спря пред една сергия да хапне набързо риба, печена на бамбукови шишове върху открит огън. Докато се хранеше, наблюдаваше носачите на кея, които пренасяха бали с ориз или бъчви със сол в складовете. Вонята от каналите се смесваше с мазния пушек от готвенето. През тълпата от селяни и обикновени граждани яздеше йорики в красиви доспехи, придружаван от свита помощници.

Сано приключи с обяда си и продължи през разположените нагъсто жилища около полицейското управление към фамилия дом на Ояма. Над висок зид, измазан с бял хоросан, се издигаха керемидените покриви на двуетажна къща, постройките на васалите и прислугата, складовете и конюшните. Наблюдателни кули гледаха към по-скромните жилища на други служители от полицията. Сано

предполагаше, че тази част бе застроена с нечестно спечелени пари — йорики бяха известни с това, че вземат подкупи. Когато стигна до жилището на оябун, слезе от коня и се представи на пазачите пред двойните порти.

— Разследвам смъртта на Ояма — каза той — и трябва да разговарям с роднините му.

Семейството на Ояма се състоеше от двамата му синове и дъщеря му. В закрыта беседка в градината с обли камъни и заравнен пясък те посрещнаха Сано коленичили в редица срещу него. По-големият — Ояма Джинсай, беше дващсет и една-две годишен, с крехко телосложение и чувствени черти. С изключение на правите му вежди, изобщо не приличаше на баща си. Умора премрежваше интеллигентните му очи; имаше замаяния вид на човек, натоварен с неочаквана отговорност. Когато една прислужничка донесе чай и поднос за пушене, той запали сребърната си лула с несигурни ръце и вдъхна дълбоко, сякаш нямаше търпение да усети успокояващото въздействие на тютюна.

— Майка ми почина преди години — обясни той, — бабите и дядовците ни също, тъй че сега ние тримата сме единствените живи роднини и наследници — той представи брат си и сестра си, седнали от двете му страни. По-малкият — Джунио, нисък и набит, носеше косите си с дълъг преден кичур както самураите, които още не са достигнали възрастта за посвещаване в мъжество. Сестрата Чиоко, на години някъде между двамата си братя, имаше невзрачно лице и беше облечена в също тъй невзрачно кафяво кимоно. Накрая Джинсай попита: — Кажете с какво можем да ви бъдем полезни?

— Простете, че ви притеснявам в такъв момент, но трябва да ви съобщя, че смъртта на баща ви не е злополука при пожар, той е бил убит, преди да обгори в пламъците на запалената къща...

Младежът изглеждаше искрено изненадан от разкритията на Сано, но не посмя да попита откъде сосакан знае тези подробности. Въпреки това по интеллигентното му лице пролича, че осъзнава истинската причина за посещението на Сано. Членовете на семейството на убития са сред основните заподозрени, защото обикновено могат да имат най-голяма изгода от смъртта му. Джинсай дръпна от лулата си, издиша дима с тежка въздишка и поклати глава:

— Ако очаквате да откриете убиеца тук, ще бъдете разочарован. Защото истината е, че смъртта на баща ни причини на този дом много повече вреди, отколкото ползи...

— Бихте ли обяснили? — попита Сано.

Дълго време никой не проговори. Братът и сестрата бяха свели глава в безмълвна печал. Лицето на Джинсай отразяваше неохотата му да разисква семейните проблеми или да говори лошо за мъртвец. Накрая той отрони:

— Баща ми харчеше разточително. Пилееше пари за пиене, гуляи, хазарт и жени. Правеше неразумно големи дарения на сектата „Черният лотос“. В резултат семейните финанси са в крайно окаяно положение... — лицето му бе пламнало от срам, че признава слабостите на своя отец. — Молах баща си да бъде по-пестелив, но той не пожела. Сега, когато вече го няма, лихварите искат от нас да изплатим всичките му дългове. Брат ми, сестра ми и аз наследяваме единствено тази къща, но дори не можем да си позволим да я поддържаме. Ще трябва да се преместим в по-малко жилище и да освободим всичките си васали и слуги — после добави мрачно: — Парите често са мотив за убийство, но не и в този случай. При това се оказа, че баща ни е завещал двайсет хиляди кобана^[1] на сектата „Черният лотос“, защото години наред страдаше от ужасни стомашни болки и нищо не можеше да ги облекчи, докато не се срещна с висшия свещеник на „Черният лотос“.

— Стана чудо. Болките изчезнаха и баща ми беше толкова признателен, че постъпи в сектата. Сега аз съм длъжен да уважа волята му и да предоставя двайсетте хиляди на „Черният лотос“...

Сано си отбеляза, че трябва да установи дали в сектата знаеха за завещанието, тъй като двайсет хиляди кобана бяха твърде сериозен мотив за убийството на Ояма. Може би наистина Хару бе просто един невинен свидетел.

— Като първороден син вие наследявате поста на баща си и сега ще станете новият оябун, нали така? — обърна се Сано към Джинсай.

Младежът изкриви устни в горчива усмивка:

— Всъщност намекувате, че е възможно да съм убил баща си, защото съм искал да заема неговото положение и власт... И тук трябва да ви разочаровам. Наистина баща ми ме обучаваше да поема задълженията му, след като той се оттегли от поста, но преди няколко

дни ни посетиха двама представители на бакуфу и предупредиха баща ми, че съм твърде млад и неопитен за такава важна длъжност и че след оттеглянето му друг човек ще заеме поста оябун, а аз ще имам само привилегията да бъда негов първи помощник, докато не докажа, че заслужавам повишение... — Джинсай говореше с нескрита горчивина в гласа. — Уверявам ви, сосакан Сано, за мен щеше да е по-добре, ако баща ми беше жив още поне десет години, за да имам възможност да придобия нужните умения за поста му... Колкото до брат ми и сестра ми, за тях смъртта на баща ми влече след себе си дори повече неприятности, отколкото за мен.

Когато отпрати към двамата строг и подканващ поглед, най-напред заговори по-малкият му брат:

— Ако Джинсай беше поел поста на баща ни, аз щях да стана негов помощник — каза той с хрисим детски глас. — А сега не ми се полага нищо, ако не ми намерят някакво друго място... — и сведе още по-ниско глава.

Сестрата скри лице зад ветрилото си и изрече едва чуто:

— Аз имах уговорен брак с един висш чиновник, но тази сутрин той оттегли предложението си, защото е разбрал за положението ни. Вече едва ли ще се появи друг подходящ жених, съгласен да вземе булка без зестра...

— Сестра ми ще трябва да избира: или да си остане бедна стара мома, или да влезе в манастир.

— Приемете искрено ми съчувствие — каза Сано, защото действително смъртта на Ояма, изглежда, бе донесла само страдания на децата му вместо някакви облаги. — Въпреки това трябва да ви попитам къде бяхте онази вечер и вчера сутринта?

— Вкъщи — отвърна Джинсай. Брат му и сестра му кимнаха. Сано възнамеряваше да нареди на детективите си да разпитат васалите и слугите в имението на Ояма, за да получи потвърждение за алибито им от независими свидетели. — Може ли да ви задам един въпрос, сосакан сама? — обади се отново Джинсай. — Чухме, че в изгорялата къща са намерени още два трупа. Чии са?

— Все още никой не знае — отвърна Сано. — Надявах се, че някой тук ще разпознае жената и детето...

— От нашето имение няма изчезнали — рече Джинсай.

— Да се сещате за някого, който да е искал да стори зло на баща ви? — попита Сано.

— Имаше доста врагове — отвърна по-големият син. — Някои от тях бяха престъпници, които е арестувал, други бяха съперници за власт в полицейското управление, трети — мъже, чиито съпруги бе прелъстил... Лично аз смятам, че онова момиче, сирачето, което са открили край опожарената къща, е виновно...

— Защо? — попита Сано заинтригуван.

— Мога да ви отговоря само насаме... — отвърна Джинсай след кратък размисъл и погледна към брат си и сестра си. Сано им кимна и те излязоха в градината.

— Смятам я за виновна, защото престъпниците, съперниците или гневните съпрузи едва ли са знаели, че баща ми ще е в храма въпросната вечер, но обитателите му със сигурност са го видели. Особено момичетата... — Джинсай преглътна смущението си и поясни: — Баща ми използваше положението си на дарител, за да си намира момичета сред сираците и послушниците. Когато посещаваше храма, си посочваше някоя девойка и я принуждаваше да му се отдава. Веднъж ме взе със себе си и ми обясни, че ако стана член на „Черният лотос“, и аз ще се радвам на същите привилегии. Тогава ми представи Хару като една от любимките си...

— Водачите на сектата знаеха ли за отношенията му с Хару?

— Може би да, а може би не. Но мога да ви уверя, че Хару мразеше баща ми — продължи Джинсай. — Онзи път тя го изгледа яростно, изплю се в краката му и избяга. А баща ми само се изсмя и каза, че темпераментът ѝ правел сношенията с нея особено вълнуващи. Може тя да го е убила, задето я е насилвал, а после да е подпалила къщата, за да прикрие истинската причина за смъртта му...

— Възможно е — каза Сано, макар че не можеше да свърже портрета на Хару, обрисуван от Джинсай, със собствения си спомен за ужасеното момиче, което бе видял предишния ден. Освен това омразата ѝ към Ояма не предоставяше мотив за убийството на другите две жертви. Пък и защо не бе избягала от сцената на престъплението? — Ако се докаже, че наистина е убийцата на баща ви — завърши Сано, — Хару ще бъде наказана с цялата строгост на правосъдието.

Размениха си вежливи поклони за сбогуване и Сано реши да се върне в замъка Едо, където Рейко сигурно вече се бе прибрала и го

чакаше да му разкаже какво е научила от основната заподозряна.

[1] Старинна японска златна монета — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

*Чуйте: този свят е място на зли духове
и хиляда гибелни нещастия
ще ви преследват до безкрай.*

Из сутрата „Черният лотос“

Рейко остана да чака встрани от тясната алея пред храма „Черният лотос“. Измина почти час, а монахът с щръкналите уши все не идваше. Един от стражите пред портата ѝ донесе купа фиде и малко чай. Тя похапна в паланкина си, без да изпуска от око влизащите и излизащите. Храмовите камбани оповестиха часа на овцата^[1]; слънцето обливаше кирпичените стени с бронзовото сияние на следобеда.

Рейко ставаше все по-неспокойна. Ако монахът не се появеше скоро, щеше да се върне у дома при Масахиро. Макар че гласът на момъка звучеше наистина напрегнато и без съмнение той рискуваше да бъде наказан сурово за това, че шпионира игуменката. Може би знаеше кой е подпалвачът и убиецът? Тя излезе от паланкина и тръгна нататък по алеята между високите зидове, които ограждаха храма „Черният лотос“. Монахът не беше определил къде точно да се срещнат. Може би се страхуваше да го видят с нея. Рейко зави по тясната алея в задната част на храма. Над зида се издигаха чворести борове, които хвърляха плътни сенки над тясната пътека. Продължи още нататък. Беше решила да се промъкне незабелязано през задната порта на храма и да потърси монаха.

Внезапно боровите клони над главата ѝ зашумоляха. Тя вдигна поглед и в този момент от дървото скочи една човешка фигура и се приземи тежко пред нея. Рейко възкликна от изненада. Беше монахът, но в очите му се четеше дива паника. Беше около шестнайсетгодишен;

лек тъмен мъх покриваше горната устна и брадичката му. Гладката му кожа беше поруменяла и оросена от пот. Той сграбчи Рейко за ръката и я задърпа нататък по алеята. Заговори задъхано:

— Моля, елате с мен... Побързайте! Преди да са дошли... — и хвърли през рамо изпълнен със страх поглед.

— Кой? — тя бе смутена от безочливостта и от налудничавото му поведение, но реши да го последва.

Той безмълвно ѝ посочи малък шинтоистки параклис. Когато стигнаха до него, младежът се прилепи зад една молитвена колона, над която боровете сплитаха с клоните си щедра сянка. Коленичи пред Рейко и рече:

— Простете, че ви се натрапих по този начин, но съм отчаян. Нямам към кого друго да се обърна... — лицето му се сгърчи и той се разтресе в дрезгави ридания. — Те знаят, че не съм там, където трябваше да бъда. Следят ме. Затова се забавих толкова, докато се измъкна от храма.

— Кой те следи? — попита Рейко все по-озадачена. — Защо се страхуваш? Поне ми кажи как се казваш.

Монахът преглътна риданията си и стисна зъби, за да овладее треперенето на тялото си.

— Религиозното ми име е Благочестива Истина. Преди да постъпя в сектата „Черният лотос“, бях Мори Годен... — двете имена и интелигентната му реч издаваха, че е бивш самурай. — Видях ви с игуменката и я чух да казва, че сте съпруга на сосакан Сано, а аз се нуждая от помощта му...

— Първо ми кажи какво се е случило! — Рейко се опитваше да говори спокойно, но тревогата на монаха постепенно я заразяваше.

— Сектата „Черният лотос“ е зла и жестока! — изрече Благочестива Истина с такава страст, че гласът му неволно се извиси и той почти извика: — Искам да се махна, но не мога! — пое дъх и заговори по-смыслено: — От дете съм много религиозен, а когато преди няколко години се запознах с висшия свещеник Анраку, повярвах, че той единствен знае истинския път към Буда. Затова аз и сестра ми Ясуе решихме да влезем в „Черният лотос“... Но животът в храма не се оказа онова, което очаквахме. Свещениците ни караха с другите послушници до полуда да повтаряме пасажи от сутрата, а за ядене ни даваха само супа от водорасли. Позволяваха ни да спим само

по два часа в денонощие, а през останалото време коленичехме в залата за богослужение, където тамянтът бе толкова гъст, че едва дишахме. От водораслите всички ни присвиваше коремът и имахме разстройство. Не ни позволяваха да се къпем. Който се оплачеше или откажеше да се подчини, го наказваха с бой. Веднъж влезеш ли в сектата, няма излизане. Свещениците ни следят непрекъснато. Не ни позволяват даже да се срещаме или да разговаряме с близките си... — Благочестива Истина пристъпваше от крак на крак, сякаш едва се удържаше да не побегне.

— Но свещениците и монахините, които видях в храма, не приличаха на изтерзани послушници... — възпротиви се Рейко. — Движеха се съвсем спокойно между посетителите, говореха с тях...

Благочестива Истина се изсмя горчиво:

— Това са доверените монаси. Те получават по-добра храна и ред други привилегии. Просят милостиня и набират нови последователи. Те няма да кажат на никого какво става в храма, защото душите им са обсебени от „Черният лотос“!

Историята ставаше все по-озадачаваща.

— Колко са послушниците като теб? — попита Рейко.

— Стотици. Не зная точния им брой, защото живеем в различни групи и виждам останалите само когато се разминаваме.

— Но как така? Къде са? Как може „Черният лотос“ да ги крие?

— Нашите помещения са в постройките отатък манастира — отвърна Благочестива Истина. — Стените са облицовани с вата, за да заглушават звука. Там не се допускат външни лица. Храмът е много по-голям, отколкото изглежда... — Благочестива Истина се наклони към Рейко, а очите му блестяха трескаво от потребността да прозвучи убедително. — Това, което виждате, е само на повърхността. „Черният лотос“ разполага с помещения под земята и с тунели, които водят навън. Той е като невидимо чудовище, аз съм свидетел, защото след шестте месеца обучение ни принудиха да копаем нови тунели. Работехме през нощта, защото тунелите минават под пътищата и денем може някой да ни чуе... — Рейко го слушаше невярваща. Благочестива Истина ставаше все по-тревожен: — През деня работим в печатарската работилница — преписваме и размножаваме ученията на Анраку. Сега трябваше да съм там. Успях да се измъкна, но съм

сигурен, че вече са пратили патрул да ме издирва. Ще ме търсят навсякъде, докато ме открият. И никога няма да ме пуснат да си ида...

— Но... щом има и други като теб... щом искате да напуснете, защо не обедините силите си и не си тръгнете всички заедно? — попита Рейко озадачена.

— Не е толкова лесно. Внедрили са шпиони сред нас. Винаги са своевременно информирани кога някой замисля бягство. Не смеем да се доверим на никого. А с времето цялото това биене на барабани, гонгове и монотонно припяване, както и димът от тамяна, изнурителната работа и безсънието започват да влияят на съзнанието ни. Затова се подчиняваме и търпим... Освен това слагат нещо в храната — някакъв вид отрова, наркотик, не зная... Установих го случайно, когато миналия месец се разболях. Повръщах постоянно и просто не можех да задържам никаква храна. Но мислите ми се проясниха за първи път, откакто бях дошъл в храма. И тогава осъзнах какво е ставало с мен и какво трябва да направя, за да спася себе си и сестра си... — тази необикновена история за затвор и робство беше твърде различна от онова, което Рейко бе очаквала да чуе от монаха, но думите му звучаха правдоподобно. Възможно ли бе пожарът да е свързан с това, което той описваше? — Щом се пооправих, се върнах на работа и се държах покорно — продължи Благочестива Истина, — но спрях да ям храната. Духът ми укрепна и твърдо реших да избягам. Преди три нощи изчаках в леглото всички да заспят и изскочих навън през прозореца. Промъкнах се в метоха, събудих Ясуе и я преведох през терена на храма. Смятах, че мястото ще тъне в мрак и покой, но в сградите наоколо светеше и през вратите влизаха и излизаха свещеници и монахини. Чухме странни шумове. Ясуе се изплаши и искаше да се върне, но аз я дръпнах да продължим напред. Когато стигнахме главния двор, чух шум от тичащи нозе. Обърнах се и видях, че десетина свещеници с фенери обхождат цялата околност. Търсеха нас! — монахът задиша учестено; споменът за изживяния ужас заблестя в очите му. — Избягахме в гората, но те бяха навсякъде. Ясуе много се изплаши и се отскубна от мен. Някой извика „Ето я!“ и след миг видях как трима свещеници я сграбчиха и я повлякоха назад. Тогава си дадох сметка, че не знаят, че сме двама. Имах възможност да избягам, но сърце не ми даваше да тръгна без Ясуе. Затова незабелязано се върнах в спалнята на монасите с надеждата, че ще

успя да я измъкна някоя друга нощ. На следващата сутрин очаквах свещениците да накажат сестра ми пред всички, както бяха постъпвали с други бегълци, но Ясуе я нямаше. Когато попитах къде е, ми казаха, че са я преместили в друга група. Само че аз много добре знам какво е станало! — Благочестива Истина притисна юмрук до устата си, за да възпре риданията, които го задушаваша. — Убили са я! На следващата сутрин стана онзи пожар в къщата. Разбрах, че са намерили там труп на жена... — изрече през сълзи монахът. — Вчера чух свещениците да заявяват на съпруга ви, че от обитателите на храма не липсва никой, а днес доктор Мива ви каза, че не знаят коя е жената. Но те лъжат. Сестра ми я няма никъде. Разпитвах, търсих я къде ли не, но никой не я е виждал...

Рейко усети как я обзема вълнение, примесено с жал към момъка пред нея.

— Ами детето, което е умряло сред пламъците? — попита тя.

— Не знам кое е...

— Може ли да е от сирачетата?

Щом доктор Мива е излъгал за жената, може би бе излъгал и за детето.

— Не всички от тях са сираци — отвърна Благочестива Истина. — Много от тях са деца на членове на сектата, заченати и родени в храма...

Рейко беше слисана.

— Значи в „Черният лотос“ позволяват отношения между свещеници и монахини?!? — будистките ордени обикновено изискваха от посветените да спазват строго обета за въздържание.

— Сектата отглежда деца като бъдещи последователи. В сиропиталището ги държат гладни и ги наказват с бой като необходима част от системното им обучение и за каляване на физическата и духовната сила. Най-силните някой ден ще станат водачи на „Черният лотос“, по-слабите ще бъдат техни роби, а тези, които не оцелеят... — гласът на монаха секна, удавен в отчаяние. — Чувал съм за деца, които изчезват от групите си. Казват, че били осиновени от добри семейства, но аз не вярвам. Детето в онази къща сигурно е умряло от техните методи на „приобщаване“. Свещениците са използвали пожара, за да се отърват от трупа... — за пореден път Рейко усети как в нея се борят скептицизмът и изумлението. Струваше й се, че Благочестива Истина

си измисля тези истории, но пък думите му можеха да обяснят синините на Хару. Монахът въздъхна и продължи: — За детето само предполагам, но за Ясуе съм сигурен. Свещениците от „Черният лотос“ са я убили!

— За да ѝ попречат да избяга и да разкаже за подземните тунели и за отношението на свещениците?

— Не, не само за това — думите на Благочестива Истина прозвучаха между все по-дълбоки хрипове и ридания. — Чух свещениците да си говорят, че „Черният лотос“ работи по някакъв таен проект и скоро ще настъпи определеният ден. Ясуе сигурно е видяла нещо. И те са я накарали да замлъкне завинаги...

Робство, затвор, мъчения, а сега и някакви пъклени заговори. Рейко поклати глава:

— Какъв е този проект?

— Снощи отидох там. Видях. Чух. Сега знам всичко... — Благочестива Истина вече не се владееше; очите му бяха черни кладенци, изпълнени със страх. — Ако разберат, ще убият и мен!

— Не мога да ти помогна, ако не ми кажеш...

Монахът сграбчи Рейко за раменете и я стисна силно:

— Цялата страна е в опасност. Трябва да предупредите! Да убедите съпруга си да ни спаси!

Болката, която ѝ причиняваше, както и необузданата му молба стреснаха Рейко. Уплашена за безопасността си, тя му нареди:

— Пусни ме!

Дръпна се и отстъпи към портата, но Благочестива Истина я последва. Рухна на колене, сграбчи полите на кимоното ѝ се вкопчи в нозете ѝ, без да обръща внимание на притесненията ѝ:

— Моля ви, не си тръгвайте, помогнете ми! — извика той и в този момент Рейко чу бързи стъпки вън от параклиса. Върху мястото, където бяха застанали, падна сянка — при портата стояха двама свещеници. Единият беше възрастен, с удължено лице, а по-младият беше здравеняк с грубо изсечени безизразни черти. Щом ги видя, Благочестива Истина я пусна и отстъпи към параклиса. Ужас изостри мършавото му лице. Гласът му се извиси в пронизителен вопъл: — Не ме докосвайте, оставете ме! Назад! Помощ! Те ще ме убият!

Докато мускулестият свещеник пристъпваше към монаха, възрастният се обърна към Рейко:

— Добре ли сте, уважаема госпожо? От името на „Черният лотос“ ви се извинявам за евентуалните неприятности, които ви е причинил Благочестива Истина. Той страда от невменяемост. Измъкнал се е от болницата, когато сестрите за малко са го изпуснали от поглед... — здравенякът хвана Благочестива Истина, а възрастният продължи да говори на Рейко: — Предполагам, казал ви е, че животът му е в опасност. Но това са симптоми на душевното му разстройство. Той самият е опасен. Цяло чудо е, че не ви е наранил... — другият събори Благочестива Истина на земята и завърза китките му с тънко въже. Монахът отчаяно се мятеше и крещеше:

— Не му вярвайте! Госпожо, не му вярвайте! — здравенякът се опита да му запуши устата, но Благочестива Истина извърна лице: — Не им позволявайте да ме отведат! „Черният лотос“ е въплъщение на злото! Планината ще изригне. Пламъци ще погълнат града. Водите ще влачат смърт, а въздухът ще пръска отровния си дъх. Небето ще пламне, а земята ще изригне! Вие трябва да предотвратите гибелния пожар — свещеникът най-после успя да му запуши устата. Момъкът се давеше и стенеше, но двамината му пазители го вдигнаха и го изнесоха през портата.

— Чакайте! — Рейко се втурна след тях. Думите на Благочестива Истина звучаха като бръщолевене на безумец, но тя не можеше да се довери на помощниците на Джункецоин и на доктор Мива. — Искам да се уверя лично, че всичко с него ще бъде наред...

Единият от свещениците ѝ отвърна през рамо:

— Вървете си по пътя, госпожо, и не се безпокойте вече за Благочестива Истина. Ще го върнем обратно в болницата, където ще получи грижите, от които се нуждае...

После бързо се отдалечиха към храма „Черният лотос“. Рейко безпомощно ги изпрати с поглед. Докато се връщаше обратно към портите, където я очакваха придружителите ѝ, тя се питаше на кого все пак трябва да повярва?

[1] Между 13 и 15 часа — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

*Истината е неуловима,
а вратата към мъдростта —
труднодостъпна.*

Из сутрата „Черният лотос“

Здрачът разпъна над Едо синьо-сив балдахин. Зад прозорците започнаха да просветват газени лампи и фенери, а луната като огромна, изтъняла по краищата сребърна монета засия над замъка Едо. В осветения с факли двор на имението на Сано се разнесе чаткане на копита. Стражи на коне съпроводиха паланкина на Рейко до къщата.

Когато тя слезе от него, Охана отвори рязко входната врата и възкликна:

— Слава на боговете, най-последно се върнахте!

Вълна от тревога заля Рейко и тя побърза да влезе в къщата.

— Случило ли се е нещо с Масахиро?

— Младият господар толкова тъгуваше за вас, че цял ден не спря да плаче. Не яде, почти не е спал...

В преддверието Рейко бързо се събу и хукна навътре по коридора. Чу плача му — тих, монотонен и скръбен. Втурна се в детската стая и завари собствената си бавачка Осуги да го полюшва на скута си. Масахиро се въртеше с печално лице, но когато я зърна, изведнъж млъкна и ококори очи. Засмяна от радост, че го вижда отново, Рейко коленичи и пое пухкавото му топло телце в обятията си. Притисна буза до меката му косица, но той изхленчи недоволено.

— Миличкият ми, толкова ми липсваше... Но какво има? — Рейко озадачена погледна сина си и видя изкривеното му от печал лице. Опита се да го утеши, но малките му ръчички я блъснаха по гърдите, а крачетата му я ритнаха в стомаха.

— Младият господар е уморен и ядосан — обясни Осуги.

— Не, сърди ми се, че го изоставих! — беше непоносимо, че синът ѝ я гони, и очите ѝ се напълниха със сълзи. Макар че Масахиро пицеше и се дърпаше, тя го държеше здраво. — Вече съм тук и всичко е наред — шепнеше му тя. Между оглушителните му писъци чу входната врата да се отваря и миг по късно в преддверието се разнесоха мъжки гласове.

Сано се беше прибрал.

Разтревожен от писъците, той бързо прекоси коридора, уплашен, че с Масахиро се е случило нещо лошо, и се втурна в детската стая. След като го видя невредим в ръцете на Рейко, си отдъхна, но Масахиро продължаваше да пици. Сано забеляза сълзите в очите на съпругата си.

— Какво се е случило? — той коленичи до жена си. — Ударил ли се е?

Рейко му се усмихна с усилие и извиси глас над писъците.

— Не, просто е сърдит...

Едва сега Сано забеляза, че е облечена с връхната си наметка.

— Ти сега ли се прибиращ?

— Да.

— Трябваше да отидеш в храма Зоджо сутринта. Какво се е случило?

За миг Масахиро млъкна и погледна родителите си с любопитство. После изкрещя и протегна ръце към Сано, който го взе от скута на Рейко и го притисна до гърдите си.

— Убедих Хару да говори — отвърна Рейко. — След онова, което чух, трябваше да продължа да проучвам нещата.

Масахиро отново запищя, когато баща му го залюля непохватно. Накрая Сано не издържа и го връчи на прислужничките.

— Да идем в гостната да поговорим... — предложи той на жена си.

Когато се настаниха в неотоплената стая за гости, Рейко обясни, че Хару не познава жертвите и не може да си спомни нищо нито за пожара, нито как и защо се е озовала край къщата. После описа синините ѝ.

— Смятам, че момичето е било нарочено за жертва — завърши тя. — И понеже съществува реална опасност за живота ѝ, трябва бързо

да открием истинския подпалвач...

Очевидно между Рейко и Хару се бе създала емоционална връзка, която пречеше на съпругата му да допусне възможността момичето наистина да е виновно за престъпленията. Сано си помисли за онова, което бе научил през деня, и сърцето му се сви.

— Поздравления, че си успяла да склониш Хару да говори — каза той, навлизайки внимателно в един разговор, който според него щеше да доведе до разногласия. Окуражен от гордостта, която засия върху лицето на Рейко, каза предпазливо: — Но преди да правим изводи, трябва да разгледаме и другите доказателства. Срецнах се със семейството на оябун Ояма — и той й разказа онова, което бе научил. — Историята на по-големия син за това, как баща му го е запознал с Хару, показва, че въпреки твърденията й тя е познавала поне една от жертвите.

Макар че Рейко не помръдна, нито промени изражението си, Сано усети, че е озадачена от новината. Сигурно й беше неприятно да си даде сметка, че Хару я беше излъгала.

— Но нали ти сам каза, че „Черният лотос“ има безспорни облаги от завещанието на Ояма? Защо тогава се опитваш да насочиш всички обвинения към Хару? Аз разговарях с игуменката и с храмовия лекар — Рейко сподели със Сано какво бе научила от Джункецоин и доктор Мива, и добави: — Искях да разпитам монахините и сираците за Хару, но игуменката не ми позволи. И на детективите ти едва ли им е провървяло повече, макар че уж провеждаха независимо разследване. Свещениците от „Черният лотос“ ги следваха като сенки...

— Може би просто са им оказвали съдействие — предположи Сано, обезпокоен, че Рейко пак е проявила самоинициатива. — Не е трябвало да ходиш в храма — добави той. — Това, че разпитваш там без мое знание или позволение, може сериозно да навреди на разследването ми и на положението ми пред шогуна...

— Съжалявам — каза Рейко гузно.

— А ако наистина убиецът все още е на свобода, тогава е опасно да обикаляш сама из района... — Рейко се намръщи, но Сано продължи: — Разполагам с резултатите от аутопсията. И трите жертви са били убити предварително. Момченцето е било държано без храна и е било малтретирано. Вратлето му е било счупено.

Рейко потръпна от ужас.

— Колко жестоко — глухо изрече тя. После, когато смисълът на думите му стигна до съзнанието ѝ, лицето ѝ изведнъж просветна: — Може ли едно тъй крехко момиче като Хару да строши черепа на едър мъж, да удуши здрава и силна жена и да прекърши врата на малко момченце... и всичко това в една нощ? А след това и да премести труповете им в къщата, за да изгорят? При какви обстоятелства едно сираче ще измъчва с глад друго дете? Явно убиецът е друг, а не Хару...

Съпругата му имаше право, даде си сметка Сано — сценарият, който тя описа, звучеше неправдоподобно.

— На този етап е рано да изключваме каквато и да било възможност — каза той с мисълта да не стане жертва на собствената си предубеденост.

— Ако търсим други заподозрени, тогава най-подходящите кандидати са доктор Мива и игуменката Джункецоин. Около тях има нещо много странно... — и Рейко описа зловещата двойка. — И двамата са познавали Ояма. Освен това много държаха да стане ясно, че имат алиби, и още повече да засилят подозренията към Хару.

Сано мислено прецени събраната информация.

— А може би игуменката и лекарят казват истината за Хару — изрази той предпазливо предположение.

— Не, изключено е! Не ми вдъхват никакво доверие. Някой е пребил и насинил Хару; нищо чудно това да е тяхна работа! — Рейко говореше убедено, облегната на едната си страна. Сано си даде сметка, че, оспорвайки оценката ѝ за Хару, само я бе подтикнал още по-категорично да защитава момичето. С тревога осъзна, че случаят можеше да стане причина за раздор в семейството му. — Смяташ, че е виновна, нали? — попита накрая Рейко.

— Няма да вземам никакво решение, преди да имам достатъчно факти на разположение — отвърна той неубедително. — Пък и няма доказателства, че някой друг, освен Хару има мотив за тези престъпления...

— Напротив! — и Рейко му разказа за срещата си с младия монах.

Сано поклати глава удивен.

— Това не е възможно. Една секта не може да скрие действия, каквито описваш! Бакуфу упражнява строг контрол върху духовенството. Всеки месец длъжностни лица от министерството на

храмовете и гробниците правят инспекции по храмовете... Те щяха да констатираат, че има послушници и деца, държани там против волята им... А и мецуке, шпионите на шогуна, следят за всякакви дейности, които представляват заплаха за страната... Нали свещениците, които са отвели Благочестива Истина, са ти казали, че е луд. Звучи ми приемливо като обяснение...

Рейко вирна брадичка.

— Фактът, че детето в къщата е било бито и изнемощяло от глад, подкрепя твърденията му. А и думите му са следа към мъртвата жена. Да разполагаш с по-добра?

— Не — призна Сано. — Хирата извърши проверка по информация за една избягала съпруга от Суруга, но когато отишъл там, я заварил жива и здрава, върнала се при съпруга си. И все пак диренето едва-що започна. Жената може да е сестрата на Благочестива Истина, но може и да не е. Трябва да се пазим от прибързани заключения... — той положи ръце върху раменете на Рейко: — Моля те, не бързай да вярваш на всичко, което чуеш...

Рейко кимна с въздишка, но отвърна:

— Добре, но сме длъжни да проверим всяка следа, нали? Ето защо искам утре отново да отида в храма, и то с теб, да намерим Благочестива Истина и да проверим думите му...

Сано изстена. Колко хитро бе извъртяла разговора и пак стигна до въпроса за съвместната работа по случая.

— Не се безпокой. Ти разпита Хару. Работата ти приключи. За останалото ще се погрижа лично...

— А, не! Хару трябва да чуе какво са казали за нея Джункецоин, доктор Мива и синът на оябун Ояма. Нейната реакция може да ни помогне да определим кой казва истината. Освен това е възможно до утре да е възстановила паметта си, а аз съм единственият човек, с когото тя би се съгласила да разговаря — напомни му Рейко.

Сано трябваше да признае, че аргументите на съпругата му са повече от убедителни. Нуждаеше се от помощта ѝ. Поне на този етап.

— Добре — съгласи се той. — Иди пак при Хару, но искам да ми обещаеш, че ще стоиш далеч от всички останали в храма „Черният лотос“!

Рейко се намръщи, готова да възрази, но после каза с очарователно коварство:

— Добре... ако и ти обещаеш лично да провериш твърденията на Благочестива Истина!

Сано се опасяваше, че случаят ще се превърне в борба за надмощие, и макар че мразеше да отстъпва, компромисът в случая изглеждаше наложителен.

— Дадено — отвърна той. — Ти поemi Хару, а аз ще проуча въпроса с подземните тунели и тайните заговори — после добави: — Мисля, че и двамата имаме нужда от почивка. Какво ще кажеш за една топла вана преди вечеря?

Рейко кимна и му се усмихна.

ГЛАВА 9

*Аз ще изтръгна живите от заблудите
и ще ги накарам да следват закона на
„Черният лотос“.*

Из сутрата „Черният лотос“

Далечни храмови камбани възвестиха зората. Облечена в бяло кимоно и широки панталони, Рейко стоеше боса в градината с ръка върху меча, окачен на кръста ѝ, и с лице, обърнато към просветляващото небе. Имението наоколо бе застинало в сънена тишина. Тя се съсредоточи върху енергията, която се излъчваше от духовния център в корема ѝ и се разпределяше в цялото ѝ тяло. С внезапно рязко движение измъкна меча си и нанесе рязък удар, разсичайки въздуха в битка с въображаем противник.

В началото оръжието тежеше в ръката ѝ и движенията ѝ бяха непохватни. Скоро дишането ѝ се учести, тя плувна в пот, но накрая усети как уменията ѝ се възстановяват. Реши да тренира всеки ден, както беше правила преди бременността си. Ритуалът успокояваше съзнанието ѝ и увеличаваше силата ѝ. Сега вече можеше да разсъждава обективно за разговора си със Сано предишната вечер. Започна да разбира защо бе толкова нетърпелива да опровергае доказателствата, които повдигаха основателни съмнения по отношение на Хару. За нея бе станало въпрос на чест да докаже, че преценката ѝ е правилна. Макар и да знаеше, че не бива да позволява личното отношение да ръководи логиката ѝ, тя продължаваше да разчита на вродената си интуиция. Подозренията ѝ към „Черният лотос“ подхранваха вярата ѝ в невинността на Хару.

Когато пристигна в храма Зоджо, една монахиня ѝ каза, че момичето е в градината на метоха. Рейко остави свитата си пред

входната врата. С пакет в ръка тя заобиколи постройката. Облаците разстилаха мрачна плащаница над чакълените алеи и есенната трева. Лекият вятър беше наситен с мирис на дъжд; монахини прибираха пране от терасите. И тогава Рейко чу гласа на Хару — пронизителен, изпълнен със страх — и друг, мъжки — груб и заплашителен. Забърза натам, заобикаляйки група борове, и видя Хару — бе застанала близо до малък шадраван с гръб, притиснат в голям объл камък. Над нея се беше надвесил някакъв свещеник.

— Пусни ме! — Хару се помъчи да се отскубне, но свещеникът опря ръце в камъка, ограждайки момичето от двете страни, така че да не може да избяга.

— Щом не си съгласна доброволно, ще те принудя! — каза той. Беше малко над четирийсетте, висок и силен. Мускули като въжета се бяха изопнали на врата и голите му ръце. Имаше изпъкнало ниско чело, сплескан нос, пълни устни и издадена брадичка. Свещеникът стовари грамадната си ръка върху гърлото на момичето и я натисна. Хару изви гръб, главата ѝ се блъсна в камъка.

Рейко пусна пакета и се втурна напред. Сграбчи свещеника за ръката. Усети я гореща и твърда, като желязо, току-що закалено в пещ. Видя белези, които насичаха голия скалп на мъжа, а най-изпъкналият от тях тръгваше от ъгъла на окото му, стигаше до ухото и свършваше с втвърдена сгърчена плът, наподобяваща гущер. Рейко се опита да го откъсне от Хару:

— Спрете! Пуснете я веднага! — привлечен от вика ѝ, той сведе поглед към нея. Гъсти надвиснали вежди придаваха на смръщеното му лице още по-заплашителен вид. Той изпъна ръка и отблъсна Рейко. После се обърна към Хару и притисна гърлото ѝ с нова сила. Вбесена, Рейко извади кинжала, прикрепен над лакътя под ръкава ѝ, мушна острието в гърба на свещеника и заповяда: — Отдръпнете се веднага!

Той дори не трепна.

— Ти си подпалила пожара, нали? — изръмжа той, надвесен над момичето. — Признай!

Лицето на Хару почервения; очите ѝ се въртяха, пълни с ужас. Гласът ѝ прозвуча като задавен шепот:

— Не!

Рейко не искаше да нарани свещеника, но трябваше да спаси Хару.

— Стражи! — извика тя към придружителите си. Петимата мъже дотичаха веднага. — Спрете го! — заповяда им тя. Миг по-късно свещеникът лежеше прикован на земята с лице към тревата. Хару се свлече до камъка, като се давеше, притиснала ръка до гърлото си. — Добре ли си? — попита я Рейко. Момичето се усмихна с треперещи устни и кимна с благодарност. Рейко се обърна към свещеника и опря кинжала във врата му: — Кой си ти? — попита тя.

Извивайки глава настрани, за да я погледне, свещеникът се ухили презрително, сякаш тя зависеше от милостта му, а не обратното.

— Махни си оръжието — нареди той. — И ме пусни. Поведението му подсказваше недвусмислено, че няма да каже нищо повече, докато тя не се подчини. Рейко прибра кинжала си и кимна на стражите си. Те изправиха свещеника на крака и застанаха до него, да не би да се нахвърли върху нея.

— Кой си ти? — попита го тя повторно.

— Казвам се Кумаширо — той я изгледа с немигащ поглед, изпълнен с явна враждебност. Грубият му глас звучеше като местещи се по време на земетресение скали. — А ти коя си да питаш?

— Аз съм Рейко, съпруга на сосакан Сано Ичиро — отвърна тя, забелязвайки как внезапна предпазливост премрежи очите на Кумаширо. — Разследвам пожара в храма. Какъв пост заемаш в „Черният лотос“?

— Заместник на висшия свещеник Анраку и отговорник за сигурността в сектата...

Стори ѝ се странно, че будистки храм може да се нуждае от персонал по охраната.

— Значи си бивш самурай? — предположи Рейко.

— Да.

— На кого си служил?

— В моя род всички са васали на владетеля Мацудайра, даймио на провинция Ечидо.

— Каква работа имаш с нея? — Рейко посочи момичето, което се беше свило до облия камък и си гризеше ноктите.

Кумаширо хвърли презрителен поглед към Хару.

— Разпитвах я за пожара.

— Шогунът нареди на съпруга ми да разследва палежа — каза Рейко, потискайки гнева си. — Ти нямаш право да се месиш.

— Безопасността на сектата „Черният лотос“ е моя отговорност — отвърна Кумаширо, — както и всеки, който вреди на нейните членове или собственост — той оголи нащърбените си зъби в неприятна усмивка. — Можеш да спестиш на съпруга си доста неприятности, ако просто си отидеш и оставиш Хару на мен. Аз ще получа самопризнанията ѝ, а сосакан Сано наготово ще се сдобие с престъпника, когото търси.

Ето още един убеден във вината на Хару, помисли си Рейко.

— Откъде си толкова сигурен, че точно Хару е подпалила къщата? — попита тя. — Къде беше по време на пожара?

Присмехулното пламъче в очите на Кумаширо ѝ подсказа, че свещеникът е прозрял намерението ѝ да го превърне в нов заподозрян.

— От залез-слънце до разсъмване на другия ден направих обичайните си три обиколки на терена на храма, а останалото време прекарах в жилището си. Всичките ми помощници ще го потвърдят... — „Поредното съмнително алиби“, помисли си печално Рейко. Кумаширо продължи със скрито доволство: — Хару вече призна, че е излязла от сиропиталището, за да се срещне с оябун Ояма, че двамата са били любовници и са използвали къщата за срещи...

Шокът се стовари върху Рейко като тежък юмрук в гърдите. Дори и да приемеше, че Кумаширо е принудил Хару със сила да направи самопризнания, оставаха обвиненията на Ояма, който също твърдеше, че момичето е имало връзка с баща му.

— Истина ли е? — попита разтревожена Рейко, обръщайки се към Хару. — Срещала ли си се тайно с оябун Ояма в изгорялата къща?

Сирачето сведе глава. Безмълвно, скрило лице зад тънки кичури коса, то бе самото възпльщение на гузната съвест и срама. Сърцето на Рейко се сви.

— Искаше да стане съпруга на някой влиятелен служител, затова прелъсти Ояма — отговори вместо нея Кумаширо. — Когато разбра, че той няма никакво намерение да се жени за нея, го уби от злоба...

В съзнанието на Рейко изникна образът на Хару, която гледа гневно Ояма и плюе на земята в краката му. Видя сцената така ясно, все едно беше присъствала на случката, която бе описал на Сано поголемият син на Ояма. Спомни си и думите на Джункецоин, че Хару прелъстявала млади послушници. Представи си случая като пъпка на лотосов цвят, която бавно се разтваря и открива първо бял листец,

после черен, после нови бели и нови черни и накрая в самата си сърцевина — Хару. Всяка нова информация противоречеше на вече наличната или я допълваше — безкраен куроширо, черно-бял низ.

— А може би — колебливо каза Рейко на Кумаширо, — може би причината за престъпленията е друга... Може би е в насилственото задържане на послушници или в мъчението на деца, заченати в манастира от монахини и свещеници, или в подземните тунели и онова, което се извършва в тях... — хвърляше думите напосоки с надеждата, че ще накара Кумаширо да се издаде. — Може би жената в къщата е била послушница, която се е опитала да избяга, а детето — сираче, починало от мъчения при опит за религиозно приобщаване... Кумаширо се изсмя. Звукът от смеха му наподобяваше посипващ се върху стомана чакъл. Засегната, Рейко каза:

— Мецуке имат шпиони навсякъде...

Свещеникът съвсем се развесели — той или знаеше, че тя не разполага с доказателства, или просто не се боеше от разузнавателната служба на Токугава. Стана и отиде при Хару:

— Ставай. Тръгвай с мен!

Рейко застана между него и момичето.

— Няма да я водиш никъде! — каза тя на свещеника.

— Тя е от обитателите на храма... — смуглото му лице потъмня от гняв. — Ще се разправя с нея, както аз реша.

— Но сега е под моя закрила — възрази му Рейко — и аз няма да ги позволя да я изтезаваш.

Вените по слепоочията и стегнатите ръце на свещеника изпъкнаха. Той изрече тихо и заплашително:

— Онези, които се месят в работите на „Черният лотос“, после горчиво съжаляват...

— Заплашваш ли ме? — Рейко усети, че я пронизва страх въпреки положението ѝ и охраната ѝ. Разбра, че Кумаширо е наистина опасен човек.

— Не — отвърна той със същия зловец тон, — само приятелско предупреждение...

Жестокият блясък в очите му ѝ подсказа, че той бе напълно способен да убие трима души и да набеди едно невинно момиче.

— Придружете го, докато напусне двора на метоха — нареди тя на стражите си. Те изведоха Кумаширо от градината. Вятърът завихри

окапалите листа и заклати клоните на дърветата; по земята затрополиха тежки дъждовни капки. Рейко коленичи до Хару и прегърна момичето. — Всичко е наред. Сега си в безопасност. Хайде да влезем вътре — и поведе момичето към метоха. Вдигна пакета, който беше пунала на земята, и ѝ го подаде: — Робата ти е съвсем мокра и мръсна, ела, ще се измиеш и преоблечеш. Донесох ти подарък...

Когато се настаниха в уютната стая, Хару отвори пакета и ахна удивена — тя разгъна нова бяла долна роба и нефритено зелено кимоно на бледо морави цветя.

— Вие сте твърде щедра. Не мога да приема...

— Хайде, облечи ги! — Рейко знаеше, че заради подаръка Хару ще се почувства задължена да бъде откровена с нея. — Точно така. Колко си красива! Сега чувстваш ли се по-добре?

Хару кимна, очите ѝ сияеха от щастие. Като галеше плата, възкликна:

— Никога не съм насила нещо толкова красиво. Хиляди благодарности.

Макар че на Рейко никак не ѝ се искаше да разваля удоволствието ѝ, беше време за сериозна работа.

— А сега трябва да поговорим — каза тя. Момичето коленичи срещу нея. Тревога бе набраздила челото ѝ. — Била ли си любовница на оябун Ояма? — попита Рейко, като внимаваше гласът ѝ да не звучи укорително.

Хару усука крайчеца на новото си кимоно:

— Не. Казах го, защото Кумаширо искаше да го чуе...

— Значи не си била с Ояма в нощта на пожара? И не си ходила в къщата, за да се срещнеш с него?

— Не!

— Нали не помниш нищо от онази нощ, как тогава си толкова сигурна?

В очите на Хару проличаха обида и смущение; устните ѝ затрепераха:

— Не съм убила никого. Не съм подпалила пожара. Не съм извършила тези ужасни неща!

— Защо тогава Кумаширо държи толкова да те накара да признаеш? — твърдо попита Рейко.

— За да не може сосакан Сано да го заподозре, че той е убил оябун Ояма — отвърна Хару. — Двамата се мразеха. Не знам защо, но често съм ги виждала да се карат. А той ме ненавижда, иска да ме забърка в неприятности, за да ме изхвърлят от „Черният лотос“

Рейко веднага съзря противоречията в историята на Хару.

— Вчера ти каза, че обичаш всички в храма и че всички те обичат...

Хару се сви, отмести поглед и замачка трескаво крайчеца на пояса си. После изрече неуверено:

— Ами... забравих за Кумаширо.

Неубедителното извинение засили съмненията на Рейко:

— Вчера разговарях с игуменката и с доктор Мива — и тя й разказа как я бяха описали. — Те и двамата смятат, че ти си виновна за пожара. И за тях ли забрави?

Хару клюмна. Стаята се изпълни с напрежение. Дъжд трополеше по покрива и се оцеждаше от стрехите. Момичето заговори едва чуто:

— Беше толкова отдавна... Мислех, че съм обезсилила лошата си карма... Когато отидох в сиропиталището на „Черният лотос“, бях много трудно момиче — гласът й трепереше от неудобство и срам. — Изобщо не бях религиозна. Отидох в храма само защото нямаше къде другаде да намеря подслон. Бях разстроена от смъртта на родителите си и ядосана на лошия си късмет. Не понасях храната, както и изнурителната работа, която трябваше да върша. Не се подчинявах на разпоредбите. Бях груба и непокорна. И толкова самотна, че... се срещам с разни момчета и им позволявах да ме опипват...

Рейко усети лицето й да изтръпва, сякаш от твърде много потрес кожата й бе загубила чувствителността си:

— Защо не ми каза тези неща вчера, когато те питах за живота ти в храма? Защо ме подведе?

— Не съм — запротестира Хару. Вероятно беше доловила недоверието в очите на Рейко, защото побърза да обясни: — Искам да кажа, че сега съм друга. Вече не правя тези неща. Висшият свещеник Анраку ми показа, че върша грях, когато се държа така... Той ме научи, че трябва да се освободя от светските желания и да следвам пътя на „Черният лотос“. Аз се промених. Положих големи усилия, за да докажа, че мога да бъда добра монахиня... Съжалявам — добави тя. Очите й плузнаха в сълзи. — Трябваше да ви кажа...

Рейко стана рязко и отиде до прозореца. Впери невиждащ поглед в дъждовния пейзаж отвън и се опита да подреди мислите си. Ако признаеше грешката си пред Сано, той можеше с пълно право да ѝ забрани да работи повече по случая. Значи трябва да поправи грешката си. Обърна се към Хару:

— Разкажи ми за оябун Ояма!

Хару поклати глава.

— Не съм...

Рейко ѝ отправи предупредителен поглед и я накара да замълчи.

— Ако искаш да ти помогна, трябва да ми кажеш истината. Познаваше ли Ояма?

Хару пое дълбоко въздух, сведе поглед и кимна:

— Запознах се с него през лятото — отвърна тя. — Все гледаше да ме заговори, докато си вършех работата. И през цялото време очите му шареха по тялото ми. Искаше ми се да ме остави на мира. Но той беше важен началник и дарител и аз трябваше да бъда любезна с него. Затова, когато една вечер ми каза да отида в къщата, аз се подчиних. Той ме чакаше в стаята. Фенерите бяха запалени. Футонът беше приготвен. Каза да седна и ми предложи саке от една кана на масата. Аз му казах, че не ми е позволено да пия, и той си го изпи сам. После се съблече и започна да ме опипва. Аз го молех да спре, но той разкъса дрехите ми и се хвърли отгоре ми. Съпротивявах се, но той беше твърде силен. Той... той... — Хару сплете крака, кръстоса ръце и ги притисна до гърдите си, сякаш се опитваше да се защити от оживялото чрез спомена насилие. Рейко потръпна. — Нали разбирате защо не ви разказах това вчера? Сигурно веднага щяхте да си помислите, че съм убила оябун Ояма... — Рейко се замисли. Ояма бе изнасилил момичето веднъж. Това ѝ даваше основание да го мрази. Ами ако я е изнасилил повторно в нощта преди пожара? Това обясняваше синините ѝ. Може пък, докато се е борил с момичето, Ояма да е паднал и да си е ударил главата, а Хару, обзета от паника, да е подпалила къщата и после съзнателно да е изключила спомена от съзнанието си. Или пък замисляйки отмъщение, да е примамила Ояма в къщата и да го е убила най-хладнокръвно. Като хлипаше в ръкава си, Хару каза: — Невинна съм, но никой няма да ми повярва. Излишно е да се надявам, че мога да се спася. Затова ще направя самопризнания...

— Какво? — възкликна Рейко изненадана.

— Дълга много на сектата. Те ме приютиха, отгледаха... Ако искат аз да изляза виновна за палежа и убийствата, мое задължение е да направя самопризнания — обясни Хару. Поклони се и добави: — Благодаря ви, че се опитахте да ми помогнете. Съжалявам, че ви причиних толкова неприятности, но сега трябва да ме отведете в полицията...

Рейко се запъна.

— Мисля, че не е редно да правиш самопризнания!

— Нима ми вярвате? Вярвате ли, че съм невинна? — в насълзените очи на Хару проблесна лъч надежда.

— Разследването не е приключило — хладно отвърна Рейко, избирайки компромиса между тактичността и честността.

Мъка помрачи лицето на Хару — уклончивият отговор на Рейко не бе успял да я заблуди. Бързо отиде до шкафа и извади от него стара памучна завивка, гребен, чифт пръчици за хранене и дървена купа. Разпъна завивката на пода и сложи другите неща върху нея.

Рейко се навъси озадачена:

— Какво правиш?

— Не мога да остана тук. Кумаширо ще се върне и ще ме убие... — думите се сипеха трескаво от устата ѝ, докато с мъка завързваше краищата на завивката около скромните си притежания. — Трябва да тръгвам!

— Но къде? — попита Рейко, замаяна от събитията, които се случваха твърде бързо и се изплъзваха от контрола ѝ.

— Не знам...

Вероятно момичето щеше да свърши като просякиня на улицата. Мисълта за това ужаси Рейко, но още по-ужасна ѝ се струваше опасността да изпусне единствения заподозрян на Сано. Вероятно Хару ловко я манипулираше, като първо прие доброволно да направи самопризнания, а после заплаши, че ще избяга. Въпреки това Рейко виждаше само една възможност за действие.

— Ела с мен — каза тя и взе вързопа от ръцете на Хару. Прегърна треперещите рамене на момичето и добави: — Ще те отведе на сигурно място.

ГЛАВА 10

*Има само една истина.
Няма две, нито три, нито милион.
Всичко останало не е истина.*

Из сутрата „Черният лотос“

— Е, сосакан Сано, докъде стигна с... ъ-ъ... разследването си? — шогунът седеше сред купчина възглавници върху подиума в голямата приемна зала на замъка, а точно пред подиума от дясната му страна един до друг бяха коленичили петимата членове на съвета на старейшините — върховното управително тяло на Япония. Сано коленичи близо до края на редицата. Срещу тях бе застанал игуменът на храма Зоджо. На по-ниското ниво седяха градските старейшини. При вратите пазеха стражи. Зад бюра, разположени покрай стената, бяха коленичили секретари. Личните помощници на шогуна очакваха с готовност всяка заповед, а слугите сипваха чай на събралите се и внасяха метални кошнички със запалени въглени за лулите с тютюн.

— Установих, че и трите жертви са били убити преди пожара — заяви Сано и описа раните им, без да споменава за доктор Ито. Самоличността на жената и детето още не е разкрита; разпитваме за тях из целия град. До този момент сирачето е единствената заподозряна. Имаме сведения, че Хару непрестанно е нарушавала разпоредбите в храма и е имала основание да мрази оябун Ояма — Сано разказа на държавниците за игуменката Джункецоин, за доктор Мива и за сина на Ояма. — Тя обаче твърди, че изобщо не си спомня какво е ставало от момента, в който си е легнала, докато е била намерена недалеч от мястото на пожара. Един от моите детективи работи с нея, за да се опита да възстанови паметта й... — при мисълта за Рейко той отново усети тревогата, която съзнателно се стараеше да

потиска. Предишната нощ тя бе отклонила ласките му с извинението, че е изморена, но тази сутрин той я беше видял да практикува кенджуцу, самурайското изкуство за бой с меч. Всяко нейно движение сякаш заявяваше недвусмислено решимостта ѝ да докаже, че е права по отношение на Хару. — Продължаваме диренето на свидетели и на други заподозрени — завърши Сано. — Скоро ще разполагам с повече информация, за която ще ви уведомя.

Реакцията на присъстващите потвърди опасенията му, че резултатите звучаха твърде необезпокояващо. Свещениците и съветът на старейшините го гледаха със скрито неодобрение; шогунът, повлиян от нагласата на останалите, се навъси. Старейшините наблюдаваха с раболепно мълчание.

— Очаквах повече от вас, сосакан — отбеляза Макино Нарисада от съвета на старейшините. Бледата му кожа бе изопната като маска върху изпъкналите кости на лицето му. Откакто между Сано и дворцовия управител Янагисава бе настъпило примирие, той бе поел ролята на основен хулител на сосакан. — Без съмнение досега вече трябваше да сте разрешили тази загадка; а вие не сте напреднали особено... — другите членове на съвета замърмориха одобрително. Сано усети, че губи увереност. — Освен това с действията си сте разстроили напълно живота на обитаващите манастирите в района на храма — продължи Макино и погледна към игумена на Зоджо.

Благият старец кимна и рече:

— Да, отрядът детективи смущава всекидневните ни ритуали, но сосакан Сано може да разчита на пълното ни съдействие до разрешаването на проблема...

Макино подкани и градските старейшини да изразят тревогата си от проточването на разследването, което затруднявало разкриването на причините за другите пожари, зачестили през последните месеци в районите Суруга, Нихонбаши и Канда. Сано се поклонил и отвърна, че ще се постарее да установи дали пожарът в „Черният лотос“ е свързан с хора или с места извън територията на храма. Шогунът подкрепи идеята му, но раздражението в очите на Макино показа, че замисълът му не се е осъществил така, както се бе надявал.

— Проявявате удивително безразличие към тревогите на нашите граждани, сосакан — заговори отново той. — Ще ни обясните ли защо толкова протакате разследването си?

Шогунът се навъси объркан, но Сано усети, че одобрението на господаря му започва да клони към Макино.

— Едно щателно разследване изисква повече време — възрази той. — Едва ли бихте искали да претупам работата си...

— Самураят не бива да оневинява грешките си! — Макино излъчваше безмерен гняв. — А добрият детектив не бива да загърбва онова, което е пред очите му. Момичето от сиропиталището е явният виновник, но то и досега не е арестувано! — останалите членове на съвета закимаха. Игуменът на Зоджо погледна Сано със съчувствие. Нерешителност помрачи челото на шогуна. Макино се възползва от негласната подкрепа на останалите присъстващи и продължи: — Какви доказателства са ви нужни, щом самопризнанията й са напълно достатъчни? Или сте толкова некадърен, че не можете да изтръгнете истината от едно петнайсетгодишно селско девойче? Трябва ли да ви учим как да провеждате разпити?

Сано преглътна резкия отговор, който се въртеше из главата му, за да не обиди шогуна с недостойното си поведение. Запази самообладание и рече:

— Изтезанията ще принудят Хару да направи самопризнания, дори и да е невинна. Никой няма полза от това. Ако ексекутираме невинен човек, няма да допринесем кой знае колко за сигурността на обществото...

— Да, точно така, ти трябва да... ъ-ъ... се грижиш за сигурността на обществото... — шогунът повтори като ехо думите му със задъханото облекчение на човек, току-що пробягал голямо разстояние, за да настигне другарите си. Сано наблюдаваше как Макино скри огорчението си зад дима на лулата си. — Ето защо отдавна трябваше да си арестувал Хару — продължи шогунът, вперил укорителен поглед в Сано. — Твоето... ъ-ъ... бавене кара бакуфу да изглежда безсилно. Не бива гражданите да си мислят, че могат да се измъкнат безнаказано, след като са извършили... ъ-ъ... убийство. Ужасно съм разочарован от теб, сосакан Сано.

Сано бе обзет от тревога, съзирайки прикритото злорадство на Макино, и каза предпазливо:

— Съжалявам, господарю, но трябва да изтъкна, че бакуфу ще изглежда още по-безсилно, ако ексекутираме Хару, а след това има

нови пожари и убийства само защото истинският виновник е избегнал закона.

— Аха! — Цунайюши схвана смисъла на казаното и лицето му се проясни. Грозните черти на Макино помрачняха. Всички останали бяха свели поглед. — Тогава действай по-бързо, сосакан Сано. Или докажи, че момичето е виновно, или намери действителния извършител. Иначе ще наредя на някой друг да поеме... ъ-ъ... разследването — шогунът се озърна и спря поглед върху Макино. Смиреният поклон на главния старейшина не скри задоволството му. — Не постигнеш ли резултати в най-скоро време — продължи шогунът към Сано, — ще бъда принуден да преразгледам твоето... ъ-ъ... положение... Свободни сте! — и шогунът махна с ветрило към присъстващите.

Щом се прибра вкъщи, Сано свика четирима детективи в личния си кабинет и заяви:

— Имам за вас ново поръчение: започвате тайно наблюдение на сектата „Черният лотос“... — беше подбрал тези мъже, защото до момента не бяха участвали в разследването на пожара и никой в храма не ги познаваше. Сега се обърна към Канрю и Хачия, малко по-възрастни от него бивши полицаи: — Вие двамата ще се предрешите като поклонници и ще се навъртате из района на храма... — и им разправи историята на младия монах. Докато говореше, Сано долови скептицизма им. — Зная, че звучи неубедително, но ако в храма има нещо съмнително, трябва да го открием — после се обърна към другите двама детективи: — А от вас искам да се внедрите в сектата — двамата самураи, Такео и Тадао, бяха братя. Още нямаха двайсет години и произхождаха от семейство, което бе сред потомствените васали на Токугава. Бяха от новопостъпилите в отряда на Сано. И двамата имаха красиви черти и неустрашим дух. Слушаха внимателно Сано, който продължи с инструкциите си: — Ще се представите за набожни младежи, които искат да постъпят в манастира на „Черният лотос“. Направете необходимото да ви приемат за послушници и разберете какво става там вътре.

— Да, господарю — произнесоха в хор Такео и Тадао и се поклониха.

— Канрю сан, ти отговаряш за наблюдението — каза Сано. — Ще ми докладваш как напредвате.

— Ще ходите ли днес в храма? — попита Канрю, когато детективите вече се канеха да тръгват.

След миг колебание Сано отвърна:

— Може би по-късно. Сега трябва да свърша една работа.

Районът Коджимачи заемаше централния хребет на Едо, недалеч от замъка в западна посока; беше разположен по протежение на пътя към Йоцуя, населяван от второстепенните клонове на клана Токугава. Тук, в тесен коридор между дворовете на даймио и васалите им, селяни и занаятчии продаваха стоката си. Намирацията се в близост храм Хиракава Тенджин привличаше много хора и в района процъфтяваха търговията и ресторантьорството.

Докато Сано яздеше покрай един магазин, от който лъхаше на кипнал соев крем, от сивото небе запряска лек дъжд; сред тълпите наоколо тутакси изникнаха чадъри. Сано се чувстваше неловко. Беше обещал на Рейко да разследва лично сектата „Черният лотос“ и фактът, че вместо да удържи на думата си, бе изпратил в храма свои детективи, му изглеждаше като предателство по отношение на доверието ѝ. Освен това не ѝ беше съобщил, че възнамерява да провери доколко верни са признанията на Хару за собственото ѝ семейство. Сано бе убеден, че тази проверка е наистина необходима, но знаеше, че Рейко ще я изтълкува като акт на съмнение към преценката ѝ.

Пътят свършваше при най-известното място в Коджимачи — дивечовия пазар. Многобройни сергии предлагаха глиганско, еленско, маймунско, мечешко и птиче месо от планините около Едо. Купувачи и продавачи се пазаряха; мухи бръмчаха около животинските трупове, закачени на куки или проснати на дъсчени плотове; въздухът вонеше на кръв и мърша. Оттатък пазара се виждаше известният ресторант Ямасакана — „Планинска риба“, в който се сервираха всякакви вкусотиини. Близко до Ямасакана Сано забеляза малка гостилница за ястия с фиде. Това вероятно бе заведението, което преди време бе притежавало семейството на Хару. Къси синьо-лилави завеси, които се спускаха от стрехите, отделяха повдигнат дървен подиум с места за клиентите. В този час — между закуската и обяда — заведението беше празно, но плъзгащите се дървени врати стояха отворени. Когато Сано скочи от седлото и завърза коня си за един стълб, откъм кухнята в задната част долетя дрънчене на съдове. Собственикът — мъж на

средна възраст със синьо памучно кимono и бяла кърпа на главата — се втурна да го посрещне. Сано се представи и каза:

— Нужни са ми сведения за семейството, което е притежавало тази гостилница преди вас. Познавахте ли ги?

Върху кръглото открито лице на собственика се изписа смущение.

— Да, господарю. Това бяха моите родители. Починаха преди единайсет години. Оттогава ние двамата със съпругата ми поддържаме заведението... — и той направи жест към кухнята, където една жена бъркаше димящи тенджери върху печката. Бе заобиколена с дъски, отрупани със ситно нарязани зеленчуци.

— Вероятно съм объркал мястото — каза Сано. — Хората, за които ви питам, са починали само преди две години. Имали са дъщеря на име Хару. Мъжът пребледня като смъртник, падна на колене и изстена измъчено:

— Хару чан...

Жената дотича от кухнята. Дребна и слаба, със сивеещи, събрани на висок кок коси, тя сгълча мъжа си:

— Разбрахме се повече никога да не я споменаваме! — след което го погледна повторно и гневът ѝ стихна, заменен от загриженост. — Какво има? — тя отправя напрегнат поглед към Сано. — Кой сте вие?

— Сосакан Сано — отвърна собственикът задавено. — Сосакан сама пита за Хару...

— Значи вие я познавате? — възкликна Сано, озадачен от реакцията на двойката.

— Не — отвърна жената и хвърли към съпруга си предупредителен поглед.

Той вдигна скръбни очи към Сано.

— Тя беше наша дъщеря!

— Беше? Ваша дъщеря? Но аз разбрах, че Хару е сираче и че родителите ѝ са починали от треска...

Раменете на собственика увиснаха от непосилния товар на скръбта.

— Който ви го е казал, е сбъркал. Живи сме. Не ние, а Хару е мъртва...

Опитвайки се да проумее думите му, Сано поклати глава:

— Хару е в манастира на храма Зоджо — и обясни за пожара и убийствата. Мъжът и жената слушаха безмълвни; очевидно двамата не бяха чули новината. — Но сигурно съм сбъркал — завърши Сано. — Явно не говорим за едно и също момиче...

Собственикът се разрида неутешимо, а жената притисна ръце до лицето си и измърмори:

— О, не, не... Не отново... — и избяга към вътрешността на заведението.

Мъжът остана на място и ръцете му затрепериха, докато изричаше:

— Няма недоразумение. Хару, за която говорите, е наша дъщеря. За нас тя е мъртва, но иначе си знаехме, че е някъде по белия свят.

Значи Хару беше излъгала, че е сираче! Дали изобщо бе казала истината за каквото и да било?

— Избягала е от дома си, така ли? — после му хрумна една друга възможност. — Или вие се отказахте от нея?

Жената се върна, лицето ѝ сега изразяваше негодувание:

— Че какво друго ни оставаше след всичко, което стори?

— А какво е направила? — попита Сано.

— За да разберете, трябва да ви разкажа историята от самото начало — каза собственикът. — Преди две години имахме един редовен клиент — богат търговец на ориз от Шинджуку на име Йоичи. Пристигаше в Коджимачи два пъти седмично да купува дивеч и често се хранеше в нашата гостилница. Хару вече се превръщаше в красива млада жена. Йоичи сан беше вдовец и я хареса. Един ден ѝ поиска ръката. Беше подходяща партия. Като съпруга на богат мъж тя щеше да живее в хубава къща и да бъде осигурена. Децата ѝ щяха да си имат всичко. Затова приехме предложението на Йоичи сан.

— Само че Хару не искаше да се омъжи за него, защото бил стар и грозен. Такова непокорно и неблагоприятно момиче! — сви възмутено устни жената. — Вместо да се чувства задължена, че сме ѝ избрали осигурен мъж!

— Месец след брака посред нощ къщата на Йоичи сан се подпалила и изгоряла до основи. Огнеборците го намерили мъртъв сред останките заедно с всичките му слуги. Хару се върна вкъщи на следващата сутрин цялата в сажди и с рани от изгорено — разпервайки

ръце в безпомощен жест, собственикът въздъхна: — Разбира се, пуснахме я вкъщи.

Сано потръпна. Пожарите бяха обичайно явление, но на Хару явно често ѝ се случваше да попада в центъра им.

— Веднага разбрахме, че нещо не е наред — каза жената. — Тя толкова се радваше, че си е отново у дома, и изобщо не жалееше съпруга си. Когато я попитахме как е успяла да се спаси, ни каза, че се събудила и видяла, че спалнята им била изпълнена с дим. Каза, че хукнала навън през пламъците, като викала съпруга си, но той не отвърнал и тя не успяла да го намери.

— Скочила през задния балкон и когато се осъзнала, лежала на улицата. Но не можа да ни обясни как така е успяла да се събуди, за разлика от останалите. Попитахме я защо не се е наранила, след като е скочила от балкона, и тя ни обясни, че завързала на парапета една завивка и се спуснала по нея. Да, ама преди това каза, че е скочила. Пък и как е имала време да завързва завивки? И как се е оказала в безсъзнание? Изглеждаше напрегната и гузна; отвърна, че сигурно е припаднала...

— После разбрахме, че пожарът най-вероятно е започнал от спалнята на Йоичи сан — каза собственикът. — Един съсед видял някаква жена да тича навън от портата още преди идването на огнеборците. Не преставахме да разпитваме Хару какво точно се е случило, и всеки път тя ни разказваше различна история. Накрая ни заяви, че не можела да си спомни.

Очите на собственика се изпълниха с отчаяние. Двамата с жена му стояха на разстояние един от друг, но заедно в срама си, с наведена глава.

— Накрая взехме да мислим, че Хару сама е подпалила къщата...

— Ако съдията я признаеше за виновна, щяха да я изгорят на клада — поясни бащата.

— Нас също — добави майката.

В случаите на тежко престъпление семейството на извършителя споделяше наказанието му.

— Значи подозренията са си останали между вас — каза Сано. Двамата кимнаха. — А после какво стана?

— Първо се държахме така, все едно не се беше случило нищо нередно... Хару ни беше единствено дете. Обичахме я... —

собственикът преглътна с мъка. — Но не можехме да понесем да я гледаме и да си мислим, че вероятно е убийца. Хару сигурно се беше досетила какво изпитваме, защото се промени. Беше много добро момиче, но после...

— Спря да ми помага в кухнята — поясни майката, — започна да се държи грубо с клиентите, започна да излиза нощем без позволение, прибираще се пияна, крадеше от кутията с парите. Съседи ни казаха, че я виждали по разни чайни в компанията на мъже. Карахме ѝ се, бихме я, но не можахме да я обуздаем. Тя само ни ругаше. Почнахме да се питаме дали не е проявявала същото непокорство и пред Йоичи сан, та той да я е наказвал, да я е озлобил и така да е станал причина за собствената си смърт. Опасявахме се, че и на нас може да стори нещо...

— Накрая ѝ дадохме малко пари и я прогонихме... — собственикът впери поглед навън, където продължаваше да вали. — Месеци наред нямах покой и все си мислех какво ли ще стане с дъщеря ни. Обвинявах се за злините ѝ и се питах как ли другояче е трябвало да постъпя. Оплаквах я и се молах за нея. Двамата с жена ми се опитахме да я забравим, но сега виждам, че сме сбъркали, като сме премълчали греховете ѝ — собственикът говореше с угризения. — Трябваше да си дадем сметка, че рано или късно отново ще причини някакви неприятности — той отправи питащ поглед към Сано: — Тя е подпалила къщата край храма „Черният лотос“, нали?

— Опасявам се, че да — Сано изпитваше дълбоко съчувствие към родителите на Хару. Съжаляваше, че бе дошъл в Коджимачи, защото сега трябваше да каже на Рейко истината за момичето, а мисълта за това го ужасяваше.

ГЛАВА 11

*Ако човек отхвърли вярата на „Черният лотос“,
ще го поразят куп болести,
ще бъде ограбен, опустошен и наказан,
защото е поел по пътя на злото.*

Из сутрата „Черният лотос“

Хирата прецапа през локвите в двора на полицейското управление, като надничаше изпод чадъра към тълпата чакащи, сгушени един в друг под ръмящия дъжд. Питаше се какво ли бе довело тук толкова хора в това лошо време. Под стрехите на главната постройка той подаде чадъра си на един прислужник и влезе в приемната, която беше претъпкана с още хора, насядали по пода или облеgnати по колоните. Някои димяха с лулите си и топлият въздух бе лепкав от пушек. Няколко дошини стояха на пост. Хирата си проправи с лакти път напред към издигнатия подиум на писарите.

— Защо са тук всички тези хора? — попита той началника им.

Учида се усмихна.

— Откликват на обявата ви! Нали искахте сведения за труповете на жената и момчето, намерени след пожара в „Черният лотос“?

— Тези всичките? — Хирата се огледа удивен.

— Всички до един — отвърна Учида, — онези отвън също.

— Добре — рече Хирата. — Ще ги приемам един по един! — и се качи горе на подиума.

Сред тълпата на простолюдието той забеляза и бръснати темета на самураи. Опита се да преброи главите, стигна до сто и престана. Най-отпред на опашката беше застанала крехка прегърбена селянка. Тя вдигна тревожен поглед към Хирата и каза:

— Големият ми син влезе в сектата „Черният лотос“ миналата година. Оттогава нито съм го виждала, нито съм го чувала и много се притеснявам за него. Да не е мъртъв?

— Съжалявам, не знам — отвърна васалът на Сано. — Трупозете от пожара са на жена и малко момче. Това беше упоменато в съобщението.

— Ама аз не мога да чета — оправда се жената. — Дойдох, защото чух, че искате да знаете, ако има някой от семейството, дете е изчезнал в „Черният лотос“...

Хирата си даде сметка, че съобщението му е било изопачено, докато се е разпространявало сред простолюдието, което в преобладаващата си част се състоеше от неграмотни. Затова се изправи на подиума, обърна се към насъбралото се множество, обясни отново целта на обявата и после отново описа жертвите.

— Нека всички, които са дошли да търсят хора, неотговарящи на направеното току-що описание, да дойдат по-късно...

Тълпата се размърда; разнесоха се ропот и разочаровани възгласи, но никой не напусна опашката. Един мъж с грубоватата външност на човек, цял живот вършил тежка физическа работа, пристъпи към подиума.

— Дъщеря ми изчезна — каза той.

— Колко е годишна? — попита Хирата.

Преди работникът да успее да отговори, един сърдит самурай го изтика настрана и каза на Хирата:

— Няма да чакам повече. Настоявам да говоря с вас незабавно!

— Върни се на опашката — нареди му Хирата. — Изчакай си реда!

— Тригодишното ми момче изчезна през пролетта... — самураят, чийто герб с изображение на цветя върху одеждите му го определяше като васал на даймио Кейн, не трепна. — Отиде с майка си на пазара в Нихонбаши, отскубнал се за миг от ръката ѝ и продавачи видели как трима свещеници от „Черният лотос“ го грабнали и го наврели в един паланкин. Те откраднаха сина ми!

— И моята дъщеря — обади се някакъв селянин. — Играеше си пред портите на дома ни. Минали монахини от „Черният лотос“ и я отвели със себе си...

— И в нашия квартал изчезнаха деца след посещение на монасите от тази секта — намесиха се още гласове. — Всички знаят, че ги краде „Черният лотос“...

От опашката отекнаха недоволни викове:

— Взеха и моето дете! И моето! Моето също!

Хирата слушаше ужасен. Едва ли сектата бе замесена в изчезването на толкова хора. Какво беше това — пристъп на масова психоза?

— Когато отидох в храма да търся сина си, свещениците ме изхвърлиха — каза самураят. — Тогава се обърнах към полицията. Там ми казаха, че ще проверят как стоят нещата, но не направиха нищо. Дойдох тук с надеждата, че вие ще ми помогнете...

Хирата се обърна към Учида:

— Така нищо няма да излезе. Ще ми помогнете ли?

— Разбира се — отвърна Учида.

— Нека всички, които са тук заради изчезнали деца, да се наредят на нова опашка! — обяви Хирата. Тълпата се раздвижи и се раздели на две приблизително равни половини. Учида му помогна да разпределят хората според оплакванията им и двамата прекараха следващите няколко часа в събеседване с тях. — Защо при толкова много инциденти полицията не е започнала разследване още преди време? — попита Хирата в почивката.

— Може би не са знаели — отвърна Учида. — Аз самият също съм изненадан, макар да смятах, че знам всичко, което се случва в този град...

При разпита на гражданите Хирата установи, че повечето бяха докладвали за изчезналите си близки на местните дошини, а не в полицейското управление. Може би по-висшите служители още не бяха прегледали докладите и не си бяха дали сметка за мащабите на проблема или за връзката между отделните произшествия. Но Хирата допускаше и съзнателно прикриване на информацията, тъй като добре знаеше каква корупция се шири в полицията.

До обед Учида беше набелязал четирийсет липсващи малки момчета, а Хирата — над петдесет възможности за мъртвата жена, но никой не беше разпознал амулета със спящата кошута от нефрит. Опашката изглеждаше безкрайна; щом част от хората напускаха помещението, откъм двора прииждаха нови и нови. С въздишка

Хирата поздрави следващия мъж. Човекът беше дърводелец, прехвърлил трийсетте, и носеше кутия с инструменти. Късо подстриганите му коси бяха поръсени с талаш. Той хвърли поглед към амулета и се разрида:

— На жена ми е. Беше подарък от дядо й, който работеше с нефрит... — дърводелецът избърса очи с мазолеста ръка. — Едно време Чие го носеше на връв около кръста си за късмет...

Хирата ликуваше — най-последно успя да установи със сигурност коя е мъртвата жена.

— Искрени съболезнования — каза той и слезе от подиума. — Моля, елате с мен — сред протестите на тълпата той отведе дърводелеца в едно малко помещение с прозорец към конюшнията. Покани го да седне и му поднесе чай. — Разкажете ми за съпругата си — подкани го той предпазливо.

Дърводелецът стисна купичката с чай с две ръце и отпи жадно, сякаш извличаше сила от горещата течност. После заговори със скръбна носталгия:

— Двамата с Чие сме женени от дванайсет години. Имаме двама синове. Моята търговия вървеше чудесно. Чие беше изкусна лечителка, също като майка си... Печелеше пари, като лекуваше болни съседи. Бяхме много щастливи... Но преди четири години всичко се промени — мъка сгърчи лицето му. Хирата му наля още чай. Той го изгълта и продължи: — На нашата улица дойдоха монахини от храма „Черният лотос“. Казаха ни, че техният висш свещеник можел да ни покаже пътя към просветление, и ни поканиха да посетим храма. Аз бях претрупан с работа, но Чие отиде. И си дойде вкъщи друг човек. Почна да ходи често при монахините. А вкъщи часове наред припяваше молитви. Престана да се грижи за домакинството. Не обръщаше внимание на децата. Не ми позволяваше да я докосна. Молех я да ми каже защо се държи тъй странно, но тя не желаше да говори. Нахоках я и й наредих да си изпълнява задълженията като съпруга и майка, но същата нощ тя избяга. Взех всичките ни пари. Знаех, че е отишла в храма на „Черният лотос“... — дърводелецът млъкна за момент и после продължи тъжно: — Чувал бях, че се е случвало и с други семейства, но все не вярвах. Разправят, че свещеникът правел магии на хората, та да изоставят всичко и да му се посветят. Крадял душите им... Направих всичко, което можах, за да върна Чие! Помолих за помощ отговорника на

нашия район, докладвах в полицията, ходих в храма и молих съпругата си да се върне... Тя отказа. Свещениците ме предупредиха да не я търся повече. Още на другия ден отидох пак, този път с децата. Чие дори не ги погледна... Свещениците ни изгониха. Заклех се никога да не отстъпя, но после... После започнаха да ни се случват разни беди... Брат ми падна от покрива на къщата и си счупи крака, мен ме нападнаха крадци и ме пребиха. В задната пристройка на дома ни избухна пожар... Засегна и съседния магазин за платове, та трябваше да заплатя щетите. Взех пари на заем от един лихвар и затънах в дългове.

— Скоро след това вкъщи дойде един свещеник от „Черният лотос“. Каза ми, че лошият ми късмет бил причинен от магия, която висшият свещеник правел на враговете на сектата. Предупреди ме да стоя далеч от храма, иначе щели да ме сполетят още по-големи нещастия. Не можех да рискувам безопасността или прехраната на семейството си, затова... — и дърводелецът въздъхна пресекливо. — Престанах да се опитвам да върна Чие. Надявах се, че някой ден ще дойде на себе си и ще се върне. Но сега вече нямам надежда. Бедната ми Чие...

Хирата се замисли. При положение че дърводелецът казваше истината, как този сценарий се отнасяше към убийствата? Защо им е било на хората от сектата да удушват Чие? Той зададе и на мъжа ѝ същия въпрос и дърводелецът отвърна:

— Не знам. Моята Чие беше добра, мила жена, която обичаше да помага на хората и никога не би причинила зло някому. Но може и да се е променила през тези четири години в храма. Може да си е създала врагове.

Хирата се запита дали между тях не беше и едно сираче на име Хару. С мисълта за другите две жертви той каза:

— Жена ти познаваше ли оябун Ояма — мъжа, чието тяло бе намерено на мястото на пожара?

— Възможно е, но в такъв случай са се запознали, след като тя избяга от къщи, защото изобщо не съм го чувал.

— Да имаш представа, кое е мъртвото дете? Каза, че сте имали синове...

— Чие остави вкъщи и двамата ни синове. Мъртвото дете не е наше. Не знам кое е... — дърводелецът сведе глава над празната

купичка за чай. — Съжалявам, не мога да ви помогна с нищо повече.

— Ти вече много ни помогна — отвърна Хирата. Дърводелецът беше назовал името на мъртвата и я беше разпознал като член на сектата „Черният лотос“. Свещениците и монахините отлично знаеха коя е, макар че го бяха отрекли, и освен това твърдяха, че от техните хора в храма нямало изчезнали. Безспорно лъжите им, както и съмнителната им репутация говореха, че са замесени в убийствата.

Хирата записа името и адреса на дърводелеца.

— Ще направя всичко възможно да предам убиеца на жена ти в ръцете на правосъдието — обеща той и проводи човека през приемната и от там до вратата.

Тълпата изобщо не беше намаляла. Хирата се качи пак на подиума и се приготви да слуша нови злочести истории. Имаше тягостното усещане, че пожарът и убийствата са само малка част от някакво много по-голямо зло.

ГЛАВА 12

Законът на „Черният лотос“ е с неповторим дъх и всеки човек може да вкуси плодовете на неговата истина.

Из сутрата „Черният лотос“

В административния район Хибия, южно от замъка Едо, Рейко и Хару слязоха от паланкина под ръмящия дъжд. Един прислужник ги посрещна и разпъна над тях чадър. Рейко размени приятелски поздравии със стражите, но Хару ги погледна страхливо и се дръпна назад.

— Не се страхувай — Рейко прегърна успокоително момичето. — Тук си сред приятели... — и поведе Хару през мокрия двор. Влязоха в ниска дървена къща, прекосиха коридора и Рейко спря пред вратата в дъното. Почука и откряна вратата: — Отосан, татко? — после плъзна вратата докрай и влезе в стая, претрупана с книги, счетоводни тефтери и ръкописи. Дръпна Хару след себе си и двете коленичиха пред съдията Уеда, седнал зад дъбовото си писалище. — Добър ден, почитаеми татко — каза Рейко. — Моля да ме извиниш, че прекъсвам работата ти, но съм ти довела посетител. Има нещо спешно, което искам да обсъдя с теб...

Магистратът остави четчицата си за писане.

— Каква приятна изненада, че те виждам, дъще — каза той, поглеждайки Рейко с обич. — Очаквам да се запозная с приятелката ти.

Рейко представи Хару. Момичето стоеше с наведена глава и ръце, стиснати здраво в скута. Рейко обясни коя е Хару, и приветливото изражение на съдията помръкна.

— Отосан, Хару трябва да е в безопасност, затова я доведох тук. Надявам се, ще се съ согласиш да я приемеш.

За момент съдията Уеда изглежда Рейко замислен, без да казва нищо. После се обърна към Хару:

— Разбира се, можете да се възползвате от гостоприемството ми... — гласът му, макар и любезен, бе лишен от топлота. — Да ви предложи нещо да се подкрепите? — и без да дочака отговор, плесна с ръце към една прислужничка и ѝ нареди: — Заведи гостенката в приемната и ѝ поднеси чай! — след като Хару и прислужничката излязоха, съдията скръсти ръце над купа книжа върху писалището си: — Защо реши да доведеш основната заподозряна на съпруга си тук?

— Не може да остане в храма Зоджо — отвърна Рейко и му разказа за нападението на Кумаширо. — Сам-сама е на света, а не мога да я отведа като гост в замъка Едо без официално разрешение, за каквото ще трябва да чакам с дни... Тук е единственото място, където бих могла да подслоня...

— Трябваше поне да ме попиташ... — упрекна я съдията.

— Знам и съжалявам — каза гъзно Рейко, — но нямаше никакво време.

— И сега ме молиш да приема в дома си главния и единствен заподозрян по дело за палеж и тройно убийство? — попита Уеда.

Рейко само кимна, а съдията свъси гъсти вежди неодобрително.

— Как можеш да искаш от мен такава оскърбителна услуга?

— Засега няма доказателства, че Хару е престъпничка. Може да се окаже, че е невинна... — запротестира Рейко. — Освен това е в опасност и...

Съдията поклати глава.

— Но ако е престъпник, тогава представлява заплаха за останалите. А ти искаш да рискувам безопасността на своя дом, като ѝ дам подслон... И какво всъщност те кара да смяташ, че е невинна?

Рейко му представи теорията си, според която вероятно момичето е трябвало да намери смъртта си сред пламъците, а впоследствие се е превърнало в изкупителната жертва. Съдията отпрати строг поглед към дъщеря си:

— Предполагам, че срещу Хару има сериозни обвинения, иначе сосакан щеше да я е оправдал? — с неохота Рейко описа бурното

минало на Хару, връзката ѝ с оябун Ояма и лъжите, за които сама си беше признала.

— Това е предостатъчна причина да изхвърля Хару от къщата си и незабавно да я пратя в затвора Едо — в очите на съдията проблесна гняв. — Дори и да не те е грижа за безопасността на дома ми, поне можеше да проявиш уважение към положението ми. Авторитетът ми на съдия ще бъде накърнен, ако се разбере, че съм предоставил подслон на заподозрян в убийство...

— Ако аз бях в положението на това момиче, ти щеше ли да искаш хората да решат, че съм виновна още преди разследването да е приключило? — попита Рейко. — Щеше ли да позволиш да ме пратят в затвора?

Съдията я погледна оскърбено.

— Обидно ми е, че за да ме предумаш, залагаш на бащините ми чувства...

Но Рейко усети, че баща ѝ поомекна, макар че изражението му бе все така строго, и каза:

— Моля те само за справедливо отношение...

— Съпругът ти знае ли каква „закрила“ си решила да осигуриш на Хару?

— Не — призна Рейко, — но той очаква да помогна на Хару да си възвърне паметта и ще ми е по-лесно да работя с нея тук, близо до замъка Едо. Пък и трябва да я опазя жива и здрава, иначе истината може никога да не излезе наяве. Освен това не искам съпругът ми да прибърза или да бъде подведен и да обвини погрешен човек...

Последва продължително мълчание. Рейко чакаше напрегнато, докато баща ѝ, събрал връхчетата на пръстите си, ги съзерцаваше навъсено. Накрая отстъпи.

— Ако се държи прилично, може да остане няколко дни.

Рейко усети прилив на облекчение и радост.

— Благодаря ти, отосан — тя скочи и го прегърна. — Няма да съжаляваш! — той кимна и я потупа лекичко по ръката. — Ще ида да се погрижа за настаняването на Хару — каза тя. — После ще имам нужда от помощта ти...

Съдията се усмихна печално. Рейко побърза към гостната, където завари Хару седнала сама пред един поднос, върху който имаше празна

купичка за чай и чиния с трохи от сладкиш. Момичето вдигна тъжни очи към Рейко.

— Той не ме иска тук, нали?

— Каза, че засега можеш да останеш. Ела, ще ти покажа къде ще спиш — и отведе Хару в онази част на къщата, където се намираха личните помещения. Плъзна встрани една врата и рече: — Това преди време беше моята стая.

Момичето пристъпи напред колебливо, като оглеждаше стените, украсени с фрески на цъфнали сливови дръвчета, полираните шкафове от тиково дърво, лакираните черни ракли и маси и повдигнатата на високо ниво ниша с писалище.

— Прекрасно е — рече тя с приглушен глас. — Как бих могла да се отблагодаря за щедростта ви?

— Просто се опитай да се съвземеш от ужасните си преживявания — отвърна Рейко. Забеляза, че Хару потисна една прозявка, и се приготви да си тръгва. — Изморена си. Сега първо трябва да си починеш.

Нареди на една прислужничка да ѝ приготви леглото и се върна в кабинета на баща си. Баща ѝ вдигна поглед от книгата си.

— Какво друго искаш от мен, дъще?

— Нужна ми е информация за някои членове на сектата „Черният лотос“ — отвърна Рейко.

— Хм — съдията отправи изпитателен поглед към дъщеря си. — Май съпругът ти не знае, че провеждаш самостоятелно разследване...

— Правя го заради него! Той има нужда от тази информация! — оправда се Рейко.

Баща ѝ се навъси, но после вдигна ръце и ги отпусна в жест на примирение.

— Искаш да разбереш дали определени членове на сектата някога са имали проблеми със закона?

— Да — отвърна Рейко.

— Кого по-точно имаш предвид?

— Висшия свещеник Анраку, игуменката Джункецоин, свещеника Кумаширо и доктор Мива.

— Кумаширо — повтори съдията с неприязън. — Познавам го много добре. На практика не е нарушавал закона, но на тринайсет години обезглавява един ета просто за да пробва новия си меч. По-

късно, вече като младеж, обикаля из града и търси да предизвиква свади; през годините убива още трима души.

— Но никога не е бил наказван, тъй като жертвите са били селяни? — предположи Рейко. Законодателството на Токугава позволяваше на самураите безнаказано да убиват ета и селяни.

Съдията Уеда кимна с израз на мрачно неодобрение.

— След третото фатално сбиване аз отпратих предупреждение на Кумаширо и му наложих порицание. Той обеща да се владее, но поведението му стана още по-лошо. Започна да напада проститутки по незаконни публични домове. Преби две до смърт и удуши трета. Пратих Кумаширо в затвора за грубо престъпване на всякакви граници на почтеност. Трябваше да получи смъртна присъда, но понеже е от близък до шогунa клан, се измъкна само с голяма глоба и принудително влизане в манастир — съдията поклати глава със съжаление.

— Сега отговаря за охраната и е втори по ранг след висшия свещеник — поясни Рейко.

— Няма да се учудя, ако и сега продължава да действа по същия начин — добави съдията.

— А другите? — попита Рейко.

— Името Мива ми звучи познато. Мисля, че докторът се е явявал в моя съд... — съдията стана, отиде до една от лавиците, взе голям регистър и го запрелиства. — Да, точно така. Тук има информация за делото му отпреди шест години. Доктор Мива е бил задържан за измама — продавал е хапчета от рог на носорог, които всъщност са представлявали обли камъчета, покрити със сива боя, примесена със ситно скълцани котешки косми. Обикновено този вид измама се наказва със смърт чрез обезглавяване, но тъй като никой не бе пострадал, а и това бе първото му нарушение, постанових Мива да върне парите на своите клиенти и да прекара един месец в затвора... — той прегледа бързо сведенията и после добави: — Много интересно; главният ми помощник е добавил бележка, че доктор Мива бил в окаяно финансово положение и затова прекарал два месеца в затвора, докато накрая някакъв свещеник на име Анраку платил на клиентите му и го освободил.

Ето как Мива се бе присъединил към сектата, помисли си Рейко. Тя възприе криминалното му досие като доказателство за

съмнителния му характер. Мива трябваше да бъде подложен на по-обстойно разследване.

— А да си се срещал някога с игуменката Джункецоин?

— Не, доколкото си спомням — съдията Уеда прегледа внимателно един списък с престъпници и поклати глава. — Не фигурира тук, поне не и с религиозното си име. Но може да има досие с истинското си име. Знаеш ли го? — Рейко поклати глава и описа неуместната външност и маниери на Джункецоин. — Може би в миналото е била куртизанка — предположи съдията. След продължително дирене по регистрите за някакво упоменаване на „Черният лотос“ той възкликна: — Аха, ето. Преди осем години при мен са довели някаква куртизанка на име Ирис. Тя и друга куртизанка са си съперничели за благосклонността на богат клиент. Ирис нападнала другото момиче и ѝ издрала лицето. Осъдил съм я на бой с камшик. И отново има информация, добавена от секретаря ми, че скоро след като Ирис се върнала в квартала на удоволствията, някакъв свещеник на име Анраку платил дълговете ѝ и откупил свободата ѝ. Тя отишла в неговия храм и приела името Джункецоин...

— Значи и тримата имат тъмно минало — отбеляза Рейко, особено заинтригувана от насилието, упражнено от Джункецоин върху съперницата ѝ. Възможно ли беше игуменката да е удушила жената, намерена сред пламъците? Дали не е пребила и не е направила опит да убие Хару, към която проявяваше толкова явна неприязън?

След като прелисти още няколко страници, съдията Уеда каза:

— Няма никакви сведения за висшия свещеник Анраку...

— Такава ценна информация за трима от четиримата нови заподозрени е повече, отколкото съм се надявала да получа. Благодаря ти за помощта, татко — Рейко скри разочарованието си. Фактът, че Анраку събираше в „Черният лотос“ хора с криминални прояви, говореше зле за неговия морал. Затова на всяка цена трябваше да се добере до повече информация за свещеника. Но как? После я осени една идея. Познаваше двама души, които биха могли да ѝ помогнат.

— Дъще — съдията Уеда отправи към нея строг и в същото време изпитателен поглед. — Притеснява ме намерението ти да използваш информацията, която ти предоставих. Предай сведенията на своя съпруг и нека той се занимае с тях. Религията може и да е

променила тези престъпници, но може и да са станали още по-опасни от преди...

— Не се безпокой, отосан — усмихна се Рейко и се сбогува. На излизане надникна в стаята на Хару. Момичето спеше дълбоко, а пред вратата ѝ стоеше пазач. Само да можеше да докаже, че е толкова невинна, колкото изглеждаше!

ГЛАВА 13

*Людете ще напуснат земите си
и ще заприиждат към това място,
където черни лотоси цъфтят...*

Из сутрата „Черният лотос“

Когато Сано пристигна в храма „Черният лотос“, дъждът беше спрял. Слънчевите лъчи проблясваха в локвите покрай главната пътека. Свещеникът, който бе придружавал Сано при първите разпити сутринта след пожара, го поздрави пред главната зала за богослужение.

— Добре дошли, сосакан сама. На ваше разположение съм.

— Благодаря ви, но днес искам да огледам храма сам — отвърна Сано.

— Както желаете — каза свещеникът, поклони се и се отдалечи.

Дотук с твърденията на Рейко, че от сектата се опитвали да ограничат разследването, помисли си Сано. Той се отправи към жилищните помещения на послушниците. Те бяха отдалечени, но иначе изглеждаха съвсем нормални и добре поддържани. Отвътре долитаха млади гласове, които припяваха монотонно пасажи от сутрата „Черният лотос“. Сано се канеше да влезе, когато гонгът отбеляза, че вече е време за обяд, и младежите се изсипаха навън от сградата. Струпаха се на верандата и загледаха Сано с любопитство. Той им се представи, докато оглеждаше румените страни и здравите им тела. Слуги донесоха храната. Сано опита от своята порция и установи, че пресните зеленчуци и юфката са много вкусни.

— Щастливи ли сте тук? — попита той послушниците, които се намираха близо до него.

Както дъвчеха с издути бузи, те се усмигнаха ведро и отвърнаха в хор:

— Да, господарю.

Сано забеляза, че наоколо няма свещеници, от които момчетата да се страхуват.

— Разкажете ми как прекарвате дните си...

Един юноша с издължено лице отвърна:

— Всички ставаме при изгрев-слънце и започваме да се молим.

После закусваме.

— Почистваме си стаите — обади се мускулест момък на двайсетина години. — Свещениците ни обучават до обед и после ядем отново.

— Храната винаги ли е такава? — попита Сано.

— Дават ни също ориз и риба, яйца и туршия.

— Оставят ни около час за игра, после учим, докато стане време за вечеря — обади се и други послушници. — След това се къпем. При залез-слънце отново имаме молитви. После си лягаме.

Съвсем приличен дневен режим, помисли си Сано, и подобен на режима в други будистки ордени.

— А какво става, ако не се държите прилично?

Младежите се подсмихнаха, вперили поглед в едно пълно момче, което явно имаше проблеми с дисциплината. То отвърна:

— Свещениците ни поучават относно грешките в поведението.

После ни оставят сами да медитираме.

— И не ви бият? — попита Сано.

Въпросът му предизвика озадачени погледи и отрицателни отговори.

— А какво се случва, ако някой от вас не се чувства добре тук и иска да си тръгне?

Всеобщо размърдване и усмивки показаха, че според послушниците подобно положение не е много вероятно.

— Когато дойдох тук, в началото тъгувах за семейството си — обади се пълното момче — и казах на свещениците, че искам да си ида къщи. Те ме върнаха при родителите ми, но след няколко дни чистене на риба в магазина на баща ми сам пожелах да се върна тук.

— Тук има ли млад монах на име Благочестива Истина? — попита Сано с последна надежда да намери потвърждение за някоя от версиите на Рейко. Момчетата поклатиха глава. — Познат бил и като Мори Годен — добави Сано, произнасяйки истинското според

съпругата му име на момчето, преди да влезе в манастира. По израженията на послушниците пролича, че името не им беше познато, което засили съмненията му относно историята на Рейко. — Какво знаете за Хару, момичето, което бе намерено край мястото на пожара? — попита Сано.

Младежите си размениха многозначителни погледи.

— Не се скъпи на услуги — отвърна мускулестото момче. — Двама послушници бяха изхвърлени от манастира, задето се срещаха с нея нощем.

Сано привърши храната си, благодари на послушниците за отзивчивостта, а после си поговори и с други, които му отговориха по подобен начин на същите въпроси. Когато свърши и с тях, Сано се отправи към жилищните помещения на бъдещите монахини.

Момичетата седяха в една стая и шиеха, докато една монахиня им четеше на глас части от сутрата „Черният лотос“. Сано пожела да разговаря с девойките и ги помоли да му опишат как прекарват дните си в обителта. Дните им не се различаваха особено от режима на момчетата. Очевидно те също се чувстваха свободни да си тръгнат, когато пожелаят; освен това потвърдиха склонността на Хару да прелъстява мъже. Всички изглеждаха здрави и доволни, а не недохранени или упоени.

— Сред вас има ли девойка на име Ясуе? — попита Сано.

Всички обърнаха глава към едно ниско и набито момиче на петнайсетина години, седнало близо до прозореца. Превърнало се в център на внимание, то поруменя от смущение.

— Не се притеснявай — успокои я Сано. Заради Рейко изпита съжаление, че намира послушницата Ясуе съвсем очевидно жива и здрава; в същото време беше доволен, че опровергава историята за момичето, убито от свещениците на „Черният лотос“. — Искам просто да знам дали някога си се опитвала да бягаш от храма.

— О, не, господарю — озадаченото изражение на Ясуе подсказваше, че не разбира защо ѝ е да прави подобно нещо.

— Може би брат ти е искал двамата да си тръгнете? — предположи Сано.

Момичето сбърчи чело в недоумение.

— Съжалявам, но аз нямам брат — изрече тя тихо.

Значи не е сестрата на Благочестива Истина, който и да бе той.

— Тук има ли друга Ясуе? — бъдещите монахини поклатиха глава, като го гледаха открито. — Някоя от вас била ли е наказвана за това, че се е опитала да избяга? — Сано не се отказваше лесно. Вълна от отрицателни отговори премина през помещението. Това затвърди още повече убеждението му, че Рейко е била измамена.

Сбогува се с момичетата и се отправи към една ниска постройка със сламен покрив. Свещениците вероятно бяха отвели Благодетива Истина в болницата на храма.

Вътре в помещението имаше трийсет постелки върху дървени скари. Три монахини къпеха болните, поднасяха им чай и разтриваха гърба им. Сано мина по редовете, като оглеждаше внимателно пациентите. Никой от тях не отговаряше на описанието на Благодетива Истина.

Влезе лекар с тъмносиня престилка, коленичи до едно легло, където лежеше възрастен мъж, взе с лъжица някаква течност от една купа и я изсипа в устата на болния. Сано отиде до тях и попита лекаря:

— Какво го мъчи?

— Има треска — отвърна докторът и добави: — Затова му давам върбов сок.

Това бе обичаен лек.

— Провеждате ли някакви медицински експерименти с членове на сектата? — попита Сано.

— Какво говорите? Няма такова нещо...

Сано се приближи към медицинските сестри и попита:

— Някой да е изчезвал оттук напоследък?

— Не, господарю — отвърна най-възрастната от тях.

Един от пациентите промърмори нещо.

— Какво каза? — попита го Сано.

— Чие — повтори старецът. Хлътналите му бузи пламтяха, очите му бяха замъглени. — Това е една от сестрите. Грижеше се за мен. Не съм я виждал от няколко дни...

— Той блънува — обясни лекарят, поглеждайки извинително към Сано. — Тук никога не е имало сестра на име Чие.

Сано хвърли поглед към монахините, които потвърдиха думите му.

— Хару била ли е лекувана тук? — попита Сано.

— Да — отвърна лекарят. — Нейната духовна дисхармония често я е подтиквала към непристойно поведение...

Сано допускаше възможността всички в храма да представляват част от конспирация, целяща да скрие от него някакви тайни и да опетни репутацията на Хару, но тези хора тук изглеждаха искрени. Той излезе от болницата и обиколи района на храма. Оглеждаше монахините и монасите, които обработваха градините и миеха съдове в кухнята. Изглеждаха нормални, като духовници, в който и да е храм. Продължи към сиропиталището. Сети се за разговора си с родителите на Хару и изпита чувство за вина, защото се канеше да направи нещо друго, което не беше споменавал пред Рейко.

В градината около сиропиталището го посрещнаха детски смях и викове. Под надзора на две монахини трийсет и едно сирачета тичаха и подскачаха. Подаваха си кожена топка и виковете им огласяха околността. Едно от момчетата пропусна да хване топката и тя полетя към Сано. Той я пресрещна ловко. Децата се обърнаха към него, заставайки нащрек заради появата на непознат.

— Я гледайте! — каза той и ритна коженото кълбо високо във въздуха. Децата се разпищяха от възторг и едно от момчетата я хвана. Непохватно повтори удара на Сано и заби топката в хресталака отсреща. Момчетата хукнаха да я намерят, а Сано се обърна към момичетата:

— Хару приятелка ли ви е? — попита той.

Момичетата изведнъж се притесниха и се скупчиха заедно. Едно от тях — по-височко, нежно и красиво, изтърси без заобикалки:

— Ние не харесваме Хару. Никой тук не я обича.

— Защо? — попита Сано.

— Тя е подла и зла — каза друго дете, нацупило обло лице. — Ако не я слушаме, ни бие. Малките се страхуват от нея, защото все ги тормози...

Сано слушаше стъписан. Сирачетата, които Хару уж толкова обичаше, я смятаха за тиранин. Излизаше, че Хару бе засегнала много хора тук. Може би те диреха отмъщение, както тя твърдеше, като се опитваха да я набедят за виновна в убийство и палез.

Момчетата се бяха върнали с топката. Едното от тях изтърси:

— Няма никакъв смисъл да казваме на монахините или на свещениците как се отнася с нас Хару. Те няма да я спрат.

— И защо? — попита Сано.

— Защото е любимката на висшия свещеник Анраку. Може да прави каквото си иска.

Сано реши, че трябва непременно да говори с Анраку. При предното му посещение в храма висшият свещеник бе зает с медитация и отказа да го приеме.

— Опитвам се да разбера кой е подпалил пожара — каза Сано на децата. — Знаете ли нещо, което би могло да ми помогне?

Момчетата поклатиха глава. Двете момичета си размениха погледи.

— Хару — каза хубавото.

Сано знаеше, че децата често си измислят истории и повтарят неща, които са чули от възрастните. Затова прати момчетата да играят с топката и се обърна към момичетата:

— Как се казвате?

— Юкико — отвърна хубавото.

— Ханako — каза кръгло ликото.

— Юкико чан и Ханako чан, неправилно е да се обвинява някой, ако не сте сигурни, че наистина е извършил онова, за което го обвинявате... Може би смятате, че Хару е запалила къщата, само защото хората говорят така?

Момичетата отново се спогледаха. Ханako каза:

— Ами... в нощта преди пожара ние си легнахме в спалнята, но не заспахме, а тайно наблюдавахме Хару. Тя често се измъкваше скришом посред нощ и искахме да я проследим и да разберем къде...

— Смятахме, че ако я пипнем да върши нещо лошо — добави Юкико, — можем... мм... да съобщим за това — каза Ханako. — Висшият свещеник Анраку щеше да я изхвърли... — Сано бе слисан от отмъстителното лукавство на тези наивни на вид момичета и изражението му вероятно бе издало разочарованието му, защото Юкико възкликна припряно: — О, всъщност нямаше да докладваме за нея. Просто щяхме да я заплашим, че ще го сторим, ако не престане да ни тормози.

— И какво стана? — попита той.

— Когато храмовата камбана удари полунощ, Хару стана от леглото и излезе от спалнята — каза Юкико. — Ние я последвахме. Тя мина на пръсти през двора и непрестанно се оглеждаше, сякаш... ъ-

ъ... се страхуваше да не я видят. Последвахме я нататък по пътеката, но после Ханako се уплаши.

Другото момиче опита да се защити:

— Знаех, че ако Хару ни види, ще се ядоса. И тогава... ъ-ъ... щеше да стане още по-зла с нас. Затова се опитах да накарам Юкико да се върне с мен в спалнята.

— Значи не сте видели какво е сторила Хару? — попита Сано.

— Не — отвърна Юкико, — но я последвахме до градината пред къщата, която изгоря...

— Промъкваше се крадешком, все едно правеше нещо нередно — обясни Ханako. — Сигурно тя е подпалила пожара.

Може би Хару беше отишла в онази къща, за да се срещне с оябун Ояма, помисли си Сано.

— Видяхте ли някого около къщата? — попита Сано.

— Не, господарю — отвърна Юкико.

— Да сте чули някакви необичайни шумове? — момичетата поклатиха глава. Ако казваха истината — а Сано не виждаше признаци за обратното, тогава думите им съвпадаха с твърдението на игуменката Джункецоин, че онази нощ Хару тайно се е измъкнала от спалнята. — И какво направихте после? — попита Сано.

— Ами... върнахме се и си легнахме.

Той им благодари, след което обиколи храма, като оглеждаше постройките и терена наоколо. Не откри никакви входи към подземни проходи. На една пътека срещна поклонник, който носеше вързоп на гърба си и тояжка в ръка. Сано позна в лицето под сламената шапка един от помощниците си — Канрю. Той се поклонил на Сано, без да показва с нещо, че го познава, поклати леко глава и продължи нататък. Сано разбра този жест като сигнал, че неговият екип за тайно наблюдение все още не е открил нищо подозрително из храма.

В жилището на върховния свещеник отново отпратиха Сано с извинението, че Анраку в момента се е отдал на медитация. Той въздъхна и помоли за среща с висшия свещеник на следващия ден следобед. После се срещна с трима от детективите си, които продължаваха да разпитват членовете на „Черният лотос“.

— Някакъв успех? — попита ги той.

— Вече сме разпитали почти половината секта — отвърна му един детектив. — Засега нищо не подсказва, че някой от семейството

на оябун Ояма или от познатите му врагове са били тук по време на пожара. И май няма човек с основание или възможност да извърши тези престъпления...

Освен Хару, помисли си мрачно Сано.

ГЛАВА 14

*Този, който порицава приелите
закона на „Черният лотос“,
сам ще бъде порицан, защото говори
неистина.*

Из сутрата „Черният лотос“

Майката на шогуната, неговите двеста наложници и прислужничките им живеяха в уединен район на двореца, известен като „вътрешното крило“. Сега Рейко прекосяваше градината към тези най-отдалечени помещения. В другия край я пресрещнаха група млади жени, облечени в ярки кимона. Сред тях Рейко зърна Мидори, която се усмихна и избърза към нея да я поздрави.

— Трябва да се видя с майката на шогуната — каза Рейко, след като отвърна на поздрава ѝ.

— Трябва да те предупредя, че Кейшо е в едно от най-ужасните си настроения. Какво ли не правихме да я ободрим, просто кошмар. Сега ни прати да ѝ берем цветя, пък тя после щяла да ги подрежда — Мидори въздъхна заради тежкото положение, в което бяха изпаднали тя и другите придворни дами. — Може би посещението ти ще оправи настроението ѝ... — двете жени тръгнаха към постройката. Мидори попита несигурно: — Днес вижда ли си Хирата сан?

— Да, когато излизах от къщи сутринта — отвърна Рейко.

— Той дали... — Мидори сведе поглед към кошничката с цветя в ръцете си. — Каза ли нещо за мен?

— Изобщо не сме разговаряли — отвърна Рейко, спестявайки на приятелката си истината, че Хирата вече дори не я споменава.

— Не зная вече какво да правя! — изплака Мидори и по страните ѝ рукохнаха сълзи. — Как да го накарам да ме хареса отново?

Рейко смяташе, че Хирата се е превърнал в надут грубиян, който не заслужава такива притеснения, но искаше да помогне на приятелката си.

— Може би трябва да проявиш по-голям интерес към онова, което върши...

— Вече пробвах — подсмръкна Мидори. — Предложих да му помогна в разрешаването на един случай, но той ми се изсмя.

— Е, може би идеята не е била много удачна — каза Рейко, потръпвайки мислено от ужас, че крехката невинна Мидори би могла да се нагърби с опасна детективска работа. — Повечето мъже не желаят жените да се месят в работата им... Защо не опиташ да изглеждаш колкото се може по-красива и да се държиш с него студено и резервирано. Това може пък да разпали интереса му към теб...

Мидори я разбра и очите ѝ засияха.

— Ами да! Ще ме желае, защото ще реши, че вече ми е безразличен. Ох, благодаря ти! — възкликна тя и прегърна Рейко. — Нямам търпение да видя Хирата сан и да му покажа колко малко означава вече за мен!

Стигнаха до „вътрешното крило“ и спряха пред великолепна врата от кипарисово дърво с издълбани в нея дракони, зад която се простираха личните покои на Кейшо. Отпред имаше двама стражи — единствените мъже, които се допускаха в тази част на двореца. От вътрешността се носеше весела мелодия на шамисен^[1].

Миг по-късно се разнесе дрезгавият глас на Кейшо: „Писна ми от тази песен! Извири нещо друго“, който после премина в раздираща кашлица. Зазвуча нова мелодия. Стражите пуснаха Рейко и Мидори в една стая, изпълнена с тютюнев дим. През мъглата Рейко забеляза свирачката на шамисен, седнала сред други придворни дами. Край тях се въргаляха карти, купички за чай и чинии с храна. Кейшо се беше излегнала върху възглавници, наслагани по пода. Ниска и пълна жена, тя беше облечена в копринено кимоно с кобалтов цвят, а от устата ѝ стърчеше сребърна лула. Както изпускаше дим, Кейшо погледна към вратата с присвити очи.

— Мидори сан? Не стой там, ела насам! Кой е с теб?

Рейко и Мидори коленичиха пред майката на шогуна и се поклониха.

— Представям ви уважаемата госпожа Рейко — каза Мидори.

— Великолепно! — Кейшо изпъшка и се изправи с мъка. С боядисаните си черни коси, дебел слой бяла пудра и тъмночервен руж изглеждаше по-млада, но увисналата гръд и двойната ѝ брадичка издаваха нейните шейсет и седем години. Тя се усмихна и между изкуствено почернените ѝ зъби се откриха дупки.

— Тези дни животът е толкова тъжен, че появата ти е истинска радост за мен — каза тя на Рейко. Даде знак на прислужничките си и те сервираха на Рейко чай. — Подкрепи се! — Рейко бе идвала тук и по-рано, но никога без предварителна покана и сега се притесняваше, да не би да засегне майката на господаря на своя съпруг. — Толкова отдавна не сме се виждали... — Кейшо се намести удобно, готова да си побъбри със своята гостенка. Мелодията на шамисен продължаваше да звучи; Мидори и останалите придворни дами мълчаха учтиво. — Как ти минават дните?

— В грижи за малкия ми син — отвърна Рейко. — Вече стана на годинка и половина и обсебва цялото ми внимание.

— Спомням си моето скъпо момче на тази възраст — каза Кейшо, разнежена в блага носталгия. — Толкова обичаше своята мама, че не понасяше да се отдели от нея. Беше толкова послушен и добричък... — „Не се е променил особено“, помисли си Рейко. Шогунът продължаваше да бъде зависим от майка си както за лични неща, така и за управлението на страната. Кейшо бе сред най-влиятелните му съветници. Нейната дума можеше да подпомогне или да съсипе кариерата на важни служители от бакуфу. За щастие Сано бе спечелил благосклонността ѝ. На същата тази добра воля разчиташе и Рейко сега. — Как си със здравето? — попита Кейшо. — Кърмиш ли още? Мм, фигурата ти изглежда чудесно... — и добави с похотлив кикот: — Обзалагам се, че съпругът ти е възобновил брачните ви отношения... — поруменяла от смущение, Рейко кимна. Тази жена имаше такъв вулгарен навик да обсъжда интимни теми! — Ела поблизо да те огледам — нареди Кейшо и Рейко се подчини. Кейшо плъзна преценяващ поглед по тялото ѝ, след което обяви: — Майчинството ти отива — в очите ѝ просветна подчертан интерес. — Всъщност даже те е разкрасило.

— Искрено благодаря за незаслужения комплимент — каза Рейко учтиво. — Зная, че изглеждам ужасно.

— О-о, прекалено скромна си — сбърчи се в усмивка Кейшо. — А сега ми кажи какви новини има около сосакан Сано?

— Разследва пожара и убийствата в храма „Черният лотос“ — отвърна Рейко, насочвайки разговора към важната за нея тема.

— Мъже — засмя се Кейшо, дръпна от лулата си, издиша дима и се закашля, клатейки глава. — Винаги са така погълнати от делата си. Знаеш ли, че Рюко, моят Рюко замина нанякъде и ме остави сама цял ден? — Рюко беше любимият свещеник и съветник на Кейшо по духовните въпроси. Очевидно отсъствието му бе причина за лошото ѝ настроение. Тя замахна с едно копrienено ветрило пред лицето си, а над него очите ѝ заискриха закачливо към Рейко. — Обзалагам се, че и твоичкият те е оставил да се оправяш сама...

— Всъщност съпругът ми ме помоли да му помагам в разследването — каза Рейко. Тя обясни за Хару и сподели убеждението си, че сектата „Черният лотос“ е замесена в престъпленията. Кейшо слушаше заинтригувана, като на моменти възкликваше: „Невероятно! Удивително!“ Вниманието ѝ насърчи надеждите на Рейко да получи желаната благосклонност. — Трябва да разговарям с висшия свещеник Анраку, оглавяващия сектата — каза Рейко, — но подчинените му изобщо не ме допускат до него...

— Възмутително! — възкликна с гримаса Кейшо. — Тези хора си присвояват твърде много права!

— Може би ако имах съдействие от страна на някоя влиятелна личност... — намекна ѝ Рейко.

— Предполагам, че би било от полза — съгласи се весело Кейшо.

— Някой, на когото висшият свещеник е задължен, може да го убеди да ме приеме — продължи Рейко.

Кейшо кимна с усмивка, но очевидно не се сещаше какво иска да ѝ каже Рейко. Зад стоически сериозните изражения на придворните дами затрептя скрит смях. Рейко се отказа от деликатния подход и заяви направо:

— Свещеникът би ме приел, ако вие му наредите!

— Ама, разбира се — схвана най-накрая Кейшо и лицето ѝ се проясни. — Той е длъжен да ми се подчинява, нали? — тя бе страдна поклонница на будизма и даже бе приела религиозно име; освен това бе убедила шогуната в необходимостта да строи храмове и да прави щедри дарения на различни религиозни ордени. Духовниците ѝ се

подчиняваха от страх да не загубят покровителството на Токугава. — Остави това на мен — каза майката на шогуна, отправяйки многозначителен алчен поглед към Рейко.

Кейшо флиртуваше с нея! Осъзнала със закъснение този факт, Рейко се стъписа. Всички знаеха, че освен мъже майката на шогуна харесва и жени, но Рейко никога не си бе представяла, че може да стане обект на нейните романтични стремления. Вдовицата на предишния шогун винаги се беше отнасяла към нея майчински, но сега, изглежда, я беше харесала по друг начин.

— Хиляди благодарности — заекна Рейко притеснена. Кейшо често имаше връзки със своите придворни дами, със съпруги на служители от бакуфу и дори с наложници на сина ѝ. Никоя от любовниците ѝ не можеше да ѝ предложи такива чувства, от каквито тя се нуждаеше, и Кейшо ги наказваше сурово за провала им. Всички бяха чували приказки за прислужнички и наложници, изхвърлени на улицата; придворни дами, уволнени и обречени на старомоминство, защото Кейшо забраняваше някой да се ожени за тях. Служители бяха понижавани, защото съпругите им не бяха успели да ѝ доставят удоволствие. Рейко с ужас си даде сметка, че бе изложила себе си и Сано на жесток риск. Единственото решение бе да се махне колкото се може по-бързо, и то по възможно най-елегантния начин. Затова каза: — Вашата помощ ще бъде от огромна полза за разследването и аз искрено я оценявам, но трябва да...

— Утре ще идем заедно в храма „Черният лотос“ — обяви Кейшо. — Ще наредя на хората от сектата да те пуснат да се срещнеш с висшия свещеник. Един кратък излет е точно развлечението, от което имам нужда — добави тя. Наклони се към Рейко и прошепна: — Тъкмо съвместното пътуване ще ни предостави време да се опознаем по-добре...

Рейко се втренчи в нея, онемяла от изненада. Тя не искаше да прекарва повече време в компанията на Кейшо. Нито да ѝ дава възможност да се меси в разследването.

— Но... съвсем не е необходимо вие да ходите в храма — каза тя, като се опитваше да потисне тревогата си. — Толкова е далеч, да не говорим, че едно кратко съобщение до висшия свещеник Анраку ще свърши същата работа като личното посещение. Моля ви, не си създавайте главоболия...

— Услугата за теб не е главоболие! — озареното от радост лице на Кейшо внезапно помръкна. — Не искаш ли да бъдем заедно?

— Разбира се, че искам — каза бързо Рейко, защото не смееше да обиди Кейшо. — Аз просто съм смаяна от вашата щедрост.

— Значи всичко е уредено. Ще тръгнем в часа на дракона^[2] — доброто ѝ настроение се възвърна. Кейшо протегна ръце към придворните дами: — Помогнете ми да си избира подходящо облекло за случая — докато жените я дърпаха, за да я изправят на крака, тя се усмихна превзето към Рейко: — Искам да съм хубава.

Докато пътуваше в своя паланкин по улиците на административния район на замъка Едо, Рейко се вираше разсеяно през прозореца в оградените с високи зидове имоти и в яздещите край нея самураи. Мъчеше се да измисли как да избегне пътуването с Кейшо до храма „Черният лотос“, но не се сещаше нищо. Ако не угодеше на желанието на Кейшо, нямаше да получи възможност да разговоря с висшия свещеник Анраку. Ужасяваше се от следващия ден. Какво щеше да каже на Сано? О, каква грешка, че изобщо се обърна към майката на шогун! Тя поклати глава. Беше твърде късно за съжаления и самообвинения. Просто трябваше да измисли някакъв начин да се оправи с Кейшо. А междувремево ѝ се налагаше да моли за услуга още един човек.

Нареди на носачите да сменят посоката и скоро паланкинът спря пред красиво имение, разположено в района, отреден за жилищата на членовете на бакуфу. Рейко се представи на стражите пред портата:

— Съпругата на сосакан Сано Ичиро желае да посети съпругата на уважаемия министър на храмовете и гробниците — въведоха я в уютно помещение и сега седеше с Хироко, приятелката ѝ от детинство и дъщеря на главния васал на съдията Уеда.

— Радвам се да те видя отново — каза Хироко, докато наливаше чай. Беше с две години по-голяма от Рейко и имаше заоблени черти, които отразяваха спокойната ѝ природа. Прислужничките ѝ доведоха две малки момчета, на една и на три години, за да ги види Рейко и да им се възхити. Хироко попита за Масахиро, а после каза с мила усмивка, в която се четеше разбиране: — Съмнявам, че си дошла тук само заради удоволствието да прекараш известно време с мен...

Привързаност и разбирателство като между сестри ги свързваха още от детските им години, когато Рейко бе вечният победител в

игрите, а Хироко се опитваше да обуздае своенравността ѝ и често споделяше последствията от нея.

— Трябва ми информация за сектата „Черният лотос“ — каза Рейко. — Надявах се, че съпругът ти разполага с някакви сведения, които да помогнат за разрешаването на загадката около пожара и убийствата в храма: Мога ли да говоря с него?

Хироко навъси гладкото си чело.

— Знаеш, че бих ти дала всичко, каквото поискаш от мен, Рейко, но... Съпругът ми е много зает, а и жените не бива да се месят в мъжките работи.

— Разбирам — каза Рейко. — Ужасно ми е неудобно да те моля за нещо, което би причинило неприятности в семейството ти, но от онова, което ще науча за „Черният лотос“, може би зависи един живот — Рейко описа тежкото положение на Хару и собствените си подозрения по отношение на сектата. — Ако не открия извършителя на тези престъпления, ще бъде екзекутиран човек, който може да се окаже невинен... — Хироко впери поглед през отворената врата в децата си, които играеха в съседната стая, и очите ѝ се замъглиха от нерешителност. — Поне ще го попиташ ли дали би ми отделил само една минута? — попита Рейко, макар и да изпитваше притеснение, че оказва натиск върху приятелката си.

Покорността бе основна черта в характера на Хироко. Тя въздъхна и се съгласи.

— Добре — тя излезе от стаята, но скоро се върна. — Съгласи се да те приеме — каза тя с явно облекчение в гласа. — Ела — Рейко прекрачи в кабинета и коленичи пред облечения в сиво кимоно мъж, който седеше зад издигнатото на подиум писалище в специална ниша. Беше двацет години по-възрастен от съпругата си, със суха скована фигура. Мургавата кожа на лицето му бе изопната върху високи скули. Очите му, дълбоко разположени под бръснатото теме и гъстите вежди, светеха със сурова интелигентност. — Уважаеми съпруге, представям ти госпожа Рейко, дъщеря на съдията Уеда и жена на сосакан на шогуна — Хироко се поклони и се обърна към Рейко: — Позволи ми да ти представя почитаемия министър на храмовете и гробниците — след което стана и излезе от стаята.

Рейко потисна порива си да я повика обратно. Внушителният вид на министър Фугатами я притесни. Той вероятно я смяташе за

лекомислена малка глупачка.

— Чест е за мен да се запозная с вас — каза тя с поклон. От напрежение гласът ѝ затрепери, а сърцето ѝ заби учестено.

Фугатами също се поклони, като я гледаше със строго неодобрение. Рейко предположи, че се бе съгласил да я приеме само защото баща ѝ бе негов уважаван колега, а съпругът ѝ — пряко подчинен на шогуна.

— Разбрах, че проявявате интерес към сектата „Черният лотос“ — каза той. Гласът му бе тих и студен. — Моля, обяснете ми причините — Рейко заговори за Хару, запъвайки се, но той вдигна ръка и я прекъсна. — Съпругата ми вече спомена за въпросното момиче. То не ме засяга. Онова, което искам да знам, е защо според вас „Черният лотос“ може да бъде извършител на убийства. Нима набеждавате сектата просто за да оневините малката си приятелка? — говореше презрително и студено.

Рейко събра кураж и отвърна учтиво, но твърдо:

— Не, Фугатами сан. Имам сериозни основания да предполагам, че сектата „Черният лотос“ е злонамерена и вредна.

Докато му разправяше за тайния си разговор с младия монах и за неговите приказки за затвор, изтезания и убийства, министър Фугатами се приведе напред и заслуша напрегнато, докато тя завърши разказа си за твърденията на Благочестива Истина, че сектата е замесена в опасен таен заговор.

— Чули сте това от вътрешен за сектата човек? — изненада се той. В гласа му прозвуча странно вълнение. Сега я погледна топло и почти ласкаво.

— Моля да ме извините за първоначалните ми съмнения и позволете да ви изкажа благодарността си, че решихте да се обърнете към мен... — внезапното му преобразяване изпълни Рейко с недоверие, което вероятно се бе изписало на лицето ѝ, защото той добави: — Дълга ви обяснение. Интересът ми към „Черният лотос“ датира отпреди шест години, когато сектата изведнъж започна бързо да се разраства. Споделям мнението ви и също смятам, че „Черният лотос“ е замесен в престъпна дейност — той се обърна към рафтовете зад гърба си и взе четири големи книги. — Това са архивите на моето разследване на сектата, но, уви, информацията ми идва от източници извън храма. Вашата история за младия монах е първата, която съм чул

за вътрешен човек, говорещ против „Черният лотос“. Това е обнадеждаващ признак, че стената на мълчанието, ограждаща сектата, започва да се руши, и най-накрая ще получи доказателствата, които са ми нужни, за да затворя храма.

Рейко почувства тръпки на вълнение от факта, че този влиятелен служител споделя подозренията й относно „Черният лотос“. Може би най-после Сано щеше да погледне с подобаваща сериозност на обвиненията срещу сектата.

— Мога ли да ви попитам какво знаете за висшия свещеник Анраку? — каза тя.

С настъпването на вечерта в стаята ставаше все по-сумрачно. Фугатами запали фенерите и после отвори една от книгите.

— Това е досието, което съм изготвил на Анраку. Първоначално име — Йоши, роден преди трийсет и седем години от неомъжената дъщеря на един общ работник от провинция Бизен — каза той. — На четиринайсет става послушник в местния манастир, където получава образование и упражнява такова въздействие върху останалите послушници, че те започват да го смятат за свой духовен водач и престават да се подчиняват на свещениците. Анраку бие послушниците, които отказват да изпълняват заповедите му и оспорват авторитета му. Година по-късно го изгонват, без да е дал обет за монах. От този момент нататък става пътуващ свещеник, кръстосва провинциите, проси милостиня и мами селяните на карти. Следва осемгодишен период, в който сякаш изчезва. Накрая се появява отново в Едо и започва да продава талисмани, които би трябвало да носят благоденствие, но всъщност са просто една и измама. През следващите няколко години обикаля из града и привлича много последователи. Създава сектата „Черният лотос“ в един порутен храм в Нихонбаши. Поддръжниците му разпространяват писанията му, просят милостиня и продават мръсната вода от ваната му, пробутвайки я за „чудотворен еликсир“, който може да лекува всякакви болести. Анраку започва да взима и пари за това, че прехвърля своята божествена енергия към поклонниците си чрез тайнствени ритуали...

— А властите не са ли се намесили? — попита Рейко, спомняйки си как доктор Мива е бил пратен в затвора за измама.

Министърът поклати глава със съжаление:

— Анраку е имал много силно въздействие върху хората и ги е карал да вярват, че имат полза от неговите лекове и ритуали. И тъй като никой не се е оплакал от него, не е имало причина да го задържат. Накрая той натрупва състояние. Освен това установява връзки със свещеници от храма Зоджо. Срещу част от богатството му те приемат сектата „Черният лотос“ като филиал на Зоджо и позволяват на Анраку да си построи храм на техните земи. Убеден съм обаче, че той продължава с криминалните си прояви, и то в големи мащаби.

— Но защо? — попита Рейко нетърпеливо.

Фугатами отпусна ръка върху една от другите книги:

— Това са оплаквания от „Черният лотос“, подадени до мен от обикновени граждани и от отговорниците на отделни квартали в Едо. Според тях сектата отвлича деца, събира насилствено дарения и държи част от последователите си като затворници. Параклисите им из провинциите са параван на свърталища за хазарт и разврат. Убеден съм, че толкова много независими разкази отразяват истината...

Това бе потвърждение на историята на Благочестива Истина, но въпреки това радостта на Рейко бе помрачена от съмнения.

— Как е възможно това да продължава с години? — възкликна тя. — Защо никой не му е поперчил?

— Защото всички тези твърдения са на думи — Фугатами отмести книгите настрана с отчаян жест. — Не успях да се добера до солидни доказателства. Направих всичко: разпитвах монахините и свещениците, ходих на оглед в храма, организирах внезапни проверки... Убеден съм, че Анраку има шпиони, които го предупреждават за идването ми, за да може да скрие всичко, което не желае да видя.

— Не можете ли въпреки това да забраните сектата? — попита тя, защото бе смятала, че министърът на храмовете има властта да действа въз основа на собствената си преценка.

— За съжаление Анраку има влиятелни привърженици сред по-висши от мен длъжностни лица — каза Фугатами. — Те убедиха шогуната да изиска материални доказателства на моите подозрения и свидетелски показания от членове на сектата — точно нещата, които аз не успях да осигуря! — Рейко много добре знаеше, че в Едо се шири страшна корупция и че престъпниците често подкупват длъжностните лица, за да узаконят престъпните си действия. В очите на министър

Фугатами сега заблестя студеният пламък на предаността: — Мой дълг е да защитавам обществото от физическа и духовна вреда, нанасяна от злонамерени измамници, които злоупотребяват с религията. С ваша помощ може би накрая ще успея да затворя храма „Черният лотос“, да разпусна сектата и да накажа водачите ѝ. Трябва непременно да се видя с този монах... Благочестива Истина. Макар че един вътрешен свидетел е само половината от доказателствата, които са ми нужни. — Фугатами поглади замислено брадичката си и каза: — Постъпили са много нови оплаквания от Шинагава — това бе селце близо до Едо. — Възнамерявам утре да ги проуча. Ще помоля сосакан сама да ме придружи, за да получа подкрепата му за каузата — той взе една четчица за писане. — Ще му предадете ли писмената ми покана?

— С удоволствие — Рейко се надяваше, че Фугатами ще успее да убеди Сано в спешната необходимост от щателно разследване на „Черният лотос“. — Само че не съм сигурна дали съпругът ми ще разполага с достатъчно време, за да ви придружи...

— Тогава нека изпрати някого от помощниците си — каза Фугатами, докато пишеше.

Обзе я внезапно вдъхновение, при което сърцето ѝ заби учестено. На другия ден сутринта двете с Кейшо отиваха на посещение при висшия свещеник Анраку, а Шинагава не беше много далеч от района на храма Зоджо.

— Мога да дойда аз като представител на моя съпруг — предложи тя. — Вие? — министър Фугатами повиши глас от изненада; спря да пише и се втренчи в нея със също, то неодобрение, което бе видяла в очите му в началото на срещата им. — Това би било съвършено неуместно.

— Не се налага да пътуваме заедно — каза Рейко, давайки си сметка, че една жена не можеше да се присъедини към официално шествие. — Нито пък ще се намесвам в работата ви... Предлагам ви просто да гледам отстрани и после да докладвам на съпруга си...

Министърът се поколеба, вперил в нея изпитателен поглед на трепкащата светлина на фенерите. Накрая кимна.

— Добре — каза с неохота.

Написа писмото и го подаде на Рейко.

— Ако сосакан сама не може да дойде в Шинагава, а дойдете вие, няма да ви попреча да наблюдавате моето разследване.

-
- [1] Старинна японска триструнна китара — Б.пр. ↑
- [2] Между 7 и 9 часа сутринта — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

*Бъди с твърда воля и насочена мисъл,
не съжалявай, нито се съмнявай
и ще достигнеш истината.*

Из сутрата „Черният лотос“

— Значи убитата жена е Чие и е била лечителка от простолудието? — обърна се Сано към Хирата, докато прекосяваха външния двор в имението на Сано. — Идеята ти да разпространиш обяви из града е добра. Поздравявам те за отличната работа...

— А-а, просто ми провървя — отвърна Хирата скромно.

В сгъстяващия се здрач около казармите горяха фенери; детективи отвеждаха конете си към конюшните. Сано каза:

— Един възрастен пациент в болницата към храма спомена, че от няколко дни била изчезнала сестра Чие. Същото име и призвание като на жената на дърводелеца, с когото си разговарял...

— Значи все пак убитата жена е била свързана с „Черният лотос“ — каза Хирата. — Излиза, че от сектата лъжат, че от обитателите на храма не липсва никой...

— Очевидно... — Сано усети, че го обзема ужас. Нима многобройните свещеници и монахини, с които бе разговарял през деня и които бяха заявили, че не знаят нищо за престъпленията и тайнствените жертви, го бяха лъгали? Нима спокойната хармония, която бе наблюдавал в храма, бе заблуда, скриваща всички онези деяния, които Благочестива Истина бе описал на Рейко? Разкритата самоличност на жената подкрепяше теорията на Рейко за таен заговор в „Черният лотос“, целящ да саботира разследването. Но въпреки това не можеше да се съгласи със съпругата си, че Хару е само една невинна жертва.

Двамата с Хирата влязоха в къщата и завариха Рейко в коридора. Тя тъкмо сваляше връхната си дреха и разговаряше с Мидори и с една прислужничка. Сано се разтревожи защо ли жена му се бе забавила навън до толкова късно.

— Изглежда, имаме да обсъждаме важни въпроси — каза той накрая. — Да отидем в кабинета ми — Рейко сведе глава и се подчини. Хирата и Мидори също ги последваха в кабинета. Когато всички се настаниха, Сано се обърна към съпругата си: — Е, какво успя да научиш днес?

— Отидох да видя Хару... — и тя описа, че бе заварила Кумаширо да се опитва да изтръгне самопризнания от момичето. Обясни, че Хару е потвърдила непристойното си поведение в храма на „Черният лотос“ и че е била принудена да поддържа сексуални отношения с Ояма. Добави, че Кумаширо и оябун са били врагове. Накрая призна, че е завела момичето в къщата на баща си, за да е в безопасност.

— Какво си направила? — стъписан, Сано изостави привидно спокойния си вид.

— Хару толкова се страхуваше от Кумаширо, че реши да избяга — каза Рейко. — Ти не би искал да я оставя да си тръгне, нали? Трябваше да я отведе някъде, където да е в безопасност. Баща ми се съгласи да я приеме. Какво толкова има?

Хирата се намръщи. Мидори изглеждаше объркана. Сано си пое бавно дъх и после го изпусна, сякаш правеше съзнателно усилие да запази самообладание.

— Днес се запознах с родителите на Хару — каза той.

Рейко възкликна слисана:

— За какво говориш?

— Родителите на Хару — повтори Сано и добави с укорителна нотка: — Те са живи и здрави и живеят в Коджимачи. Хару изобщо не е сираче. И това не е всичко... — и той разказа какво бе научил за Хару — че била непокорна дъщеря, че я омъжили против волята ѝ за възрастен търговец, който по едно странно съвпадение загинал в пожар. — Родителите на Хару и съседите и роднините на мъжа смятат, че тя е подпалила къщата, за да се отърве от съпруга си. Потърсила е убежище в храма „Черният лотос“, защото семейството ѝ се е отказало

от нея. Независимо дали е отговорна за смъртта на нашите три жертви или не, опасявам се, че си настанила убийца в къщата на баща си...

Всяко изречение отпращаше все по-дълбоко до съзнанието на Рейко безспорната истина, че Хару е точно толкова измамна, колкото твърдяха враговете ѝ, а вероятно и също толкова зла. Въпреки това съзря място за съмнения в историята на Сано.

— Някой видял ли е Хару да подпалва пожара? — попита тя.

— Не — призна Сано.

— Не е изключено тези хора да грешат за Хару. Може би подозренията на всички са я принудили да напусне дома си и да се престори на сирак... — изражението на Сано ѝ подсказа, че той вече е мислил за това. — И все пак... може да се окаже, че Хару е невинна...

Сано кимна неохотно, но каза:

— Миналото ѝ не е единствената причина, поради която смятам, че е виновна — и той описа грубото отношение на Хару към децата в сиропиталището и разказа за двете момичета, които я бяха видели да се измъква тайно от спалнята, след което я бяха проследили до къщата в нощта на пожара.

— Ясно е, че е отишла там по собствена воля. Приключих с разпита на обитателите на храма и тя си остава единственият човек с мотив и възможност да извърши палежа... — докато Рейко се опитваше да прикрие смущението си от това ново разкритие, Сано продължи: — Нима ще възразиш, че момичетата са ревнували от Хару и са искали да ѝ причинят неприятности, както и останалите в „Черният лотос“? Или че също са били в непосредствена близост до къщата и може пък те да са я подпалили? Защо да вярваме на тях, а не на Хару? Само защото не са били намерени близо до къщата по време на пожара? — в овладения тон на Сано прозвуча раздражение: — Проверих ги и се оказа, че нямат предишни прояви на лошо поведение, нито отношения с оябун Ояма. Нито са лъжкини за други случаи на „необясними“ пожари в миналото си... Хайде, Рейко, престани да подминаваш явните доказателства срещу Хару!

— А ти спри да пренебрегваш явните улики срещу „Черният лотос“! — възкликна тя. — Проучи ли историята на Благочестива Истина?

— Да. Не открих никакви признаци на глад, изтезания, убийства, затвор или тайни подземни проекти. Пратих свои хора да шпионират в

храма, но се съмнявам, че ще открият нещо по-различно. И не намерих никакъв млад монах на име Благочестива Истина. Очевидно просто не съществува!

— Но аз го видях! — възкликна Рейко озадачена. — Разговарях с него. Беше си съвсем истински. Къде може да е сега?

Сано повдигна вежди и разтвори ръце, обърнати с дланите нагоре.

— Успях обаче да открия послушница на име Ясуе. Тя не само че беше жива, но и очевидно се радваше, че е в манастира. Освен това изобщо няма брат.

— Това може да е съвсем друго момиче, случайна съименница... — тихо протестира Рейко.

Хирата прочисти гърлото си.

— Сумимасен... извинете — каза той. — Днес в полицейското управление разговарях с много граждани, които ми казаха, че „Черният лотос“ отвлича деца, пленява поклонници и напада семейства, които се опитват да върнат близките си. Дори и да не е монах в храма, Благочестива Истина може да е казал истината за сектата...

— Евентуалната вина на Хару е съвсем отделен въпрос от съмнителните дела на сектата — отвърна Сано. — Слуховете за „Черният лотос“ не обезсилват обвиненията срещу Хару.

— Да, сосакан сама — напрегнатото изражение на Хирата показваше, че не е убеден, но лоялността му на самурай изискваше от него да се съгласи със своя господар. — Просто си помислих, че трябва да спомена онова, което съм установил...

— Че кой се интересува от теб? — изтърси неочаквано Мидори. Всички се извърнаха към нея изненадани, а тя продължи презрително към Хирата: — Не си нито толкова умен, нито толкова важен, колкото се смяташ.

Челюстта на Хирата увисна. Развеселена, въпреки мрачното си настроение, Рейко мислено отбеляза, че Мидори явно започва да прилага своя нов план да заинтригува наново Хирата. Можеше да избере по-подходящ момент, но поне сега бе привлякла вниманието му. Сано подмина тази малка драма:

— Докато не разполагаме с повече улики, различни от суеверните приказки на хора от простолюдието и на мистериозно

изчезващи монаси, че „Черният лотос“ е замесен в незаконни дейности, не можем да им отправим официално обвинение...

— Но нали вече разполагаме с повече следи — настоя Рейко. Тя описа криминалните досиета на доктор Мива и на игуменката Джункецоин. Докато обобщаваше разговора си с министър Фугатами, на лицето на Сано се изписа неверие.

— Ти си се натрапила на самия министър на храмовете и гробниците? — възкликна той.

— Да, той ме прие. Фугатами сан иска утре да отидеш с него до Шинагава и да проучиш последните оплаквания срещу „Черният лотос“... — Рейко извади писмото от пояса си и го подаде на Сано.

Той го прочете и се навъси. После смачка хартията. Стана и прекоси стаята, втрещен в Рейко така, все едно тя си беше загубила разсъдъка.

— Това, че си се натрапила на министър Фугатами, е опасно нарушаване на благоприличието. Оцеляването в политиката на бакуфу зависи от добрите взаимоотношения с колегите. Висшите служители са твърде честолюбиви и се обиждат лесно. Как си могла да изложиш на риск кариерата ми и прехраната на семейството ни?

— Моля те, приеми извиненията ми — каза Рейко, осъзнала колко сериозно би могла да изложи Сано. — Но министърът беше доволен от тази среща. Ще ми се да можеше да отидеш до Шинагава и да решиш сам дали оплакванията са основателни. Без съмнение неговото мнение е от значение.

— Фугатами си е спечелил репутация на прекалено усърден служител — каза Сано с леден тон. — Много висши служители от бакуфу се отнасят с неодобрение към поведението му и го смятат за фанатик, защото е подлагал на критика секти, които впоследствие са се оказвали абсолютно безопасни и законни. И сега не е изключено да разследва „Черният лотос“, без да има достатъчно основателни причини... — Рейко бе изпълнена с такова уважение към Фугатами, че изобщо не бе подложила на съмнение преценката му. Нима той допускаше грешка, като вярваше на историите на селяните? Сано продължи все така ядосано: — Като си потърсила съдействието му, си ме поставила в положение, в което вече съм му задължен... — престана да крачи из стаята. — Не мога да отида в Шинагава, защото това ще ме ангажира още повече с подкрепа на каузата му, независимо

от собствената ми позиция. Не отида ли обаче, ще си спечеля враг. Сега заради необмислената ти постъпка се оказвам в твърде неизгодно положение...

Услугите бяха разменната монета в бакуфу и Рейко знаеше, че Сано трябва да си плаща дълговете или да загуби добрата воля на колегите си. Обзета от чувство за вина, тя побърза да го успокои:

— Фугатами моли единствено за шанс да те убеди, че заслужава подкрепата ти. Той разбра, че може и да си възпрепятстван да го придружиш. Каза, че вместо теб мога да отида аз...

Сано поклати глава.

— Изключено. Това би било грубо нарушение на благоприличието, а ти вече нанесе достатъчно вреди.

Но въпреки това Рейко не можеше да изпусне и новата следа, която беше открила.

— Ако не отида в Шинагава, как ще стигнем до истината за „Черният лотос“?

Хирата предложи неуверено:

— Мога аз да отида.

— Не! — отсече решително Сано. — Изпратя ли свой представител, все едно съм отишъл лично, последствията ще бъдат същите. Пък и скоро ще имаме необходимите сведения от екипа, който съм изпратил за тайно наблюдение в храма...

— Тогава може да е твърде късно — възрази Рейко. Въпреки че Сано не бе успял да открие Благочестива Истина, тя продължаваше да вярва, че той е все още в храма и че е в опасност. — Колко хора трябва да пострадат, преди да се намесиш?

— Не мога да се намеся без наличието на доказателства. Затова ще изчакам доклада на помощниците ми!

Тонът му бе предизвикателен, но Рейко каза:

— Ще поогледам из храма след срещата си с висшия свещеник Анраку утре...

— Че как разчиташ да получиш аудиенция при Анраку? — Сано я гледаше с подозиращ поглед.

Отговорът никак няма да му хареса, помисли си Рейко печално.

— Майката на шогуната предложи да ме придружи до храма... — отвърна тя.

— Ти си поискала услуга и от майката на шогуна?!? — Сано доби изражение на човек, съзерцаващ разрушенията след мощно земетресение. — Как си посмяла? Нали знаеш, че жестовете ѝ никога не са безвъзмездни?

Рейко тихо отвърна:

— Мисля, че разследването си го заслужава...

Сано я изгледа недоумяващо.

— По каква причина това момиче е толкова важно за теб, че избираш нея пред собствената си безопасност и моята кариера?

— Не, не е така! — извика Рейко, но въпросът му бе много близо до истината. Макар че обичаше съпруга си, вътрешно в себе си бе поставила Хару пред него. Въпреки разума. — Ти си не по-малко предубеден от мен по отношение на Хару. Мога ли да те попитам защо за теб е толкова важно да я осъдиш без щателно разследване? Може би шогунът и съветът на старейшините те притискат да я признаеш за виновна? — в очите му прочете, че е налучкала истината. — Нима ще жертваш истината и справедливостта заради политиката? — очите на Сано запламтяха гневно и Рейко осъзна със закъснение, че бе засегнала честта му. И докато двамата стояха вцепенени, впили поглед един в друг, въздухът около тях се сгъсти и наелектризира като пред буря; Мидори и Хирата ги наблюдаваха безпомощни и ужасени. — Съжалявам — заекна накрая Рейко. — Нямах предвид, че...

С бавни и преднамерено спокойни движения, които издаваха усилията му да овладее гнева си, Сано се върна на писалището и седна. Лицето му се вкамени в безизразна маска.

— Забранявам ти да ходиш в храма „Черният лотос“ и в Шинагава — заяви той с приглушен тон, който трептеше от едва потискан гняв. — Сега, ако обичаш, ме остави сам.

Потресена, без да вижда нищо около себе си, Рейко се отправи с несигурна крачка към вратата и излезе. Мидори я последва. Хирата забърза след тях по коридора.

— Мидори сан — извика той, — почакай. Искам да ти кажа нещо.

— Нямам какво да говоря с теб — отвърна рязко Мидори и вирна глава.

Когато влезе в собствената си стая и коленичи на пода, Рейко трепереше и се чувстваше замаяна, като че всеки миг щеше да

припадне. Само ако можеше да върне назад тези последни мигове!

Мидори влетя в стаята сияеща от радост:

— Направих каквото ми каза, и се получи! — тя коленичи до Рейко и се изкиска. — За първи път от толкова време Хирата сан наистина ме забеляза — после погледна приятелката си по-внимателно и възторгът ѝ угасна. Рейко се разрида беззвучно. Мидори се опита да я утеши: — Сосакан сама беше много ядосан, но ти не се тревожи, той ще ти прости.

Искаше ѝ се да повярва на Мидори, но не можеше. В същото време осъзнаваше, че за да се помири със Сано, трябва да сложи край на собственото си разследване, а ако отиде с Кейшо при висшия свещеник Анраку, а след това и в Шинагава — ще потъпче забраната му.

Сано седеше в кабинета си, опрял лакти върху писалището, потресен и ужасен. Как можа Рейко да му отпрати подобни обиди? Как беше възможно да изпитва такъв гняв към нея? Зла сила бе връхлетяла дома им. Зла сила, която се казваше Хару. Искрено съжаляваше, че изобщо бе замесил Рейко с Хару. Сега непокорната му жена нямаше да се спре пред нищо, докато не докаже невинността на момичето. А може би бе права? Може би наистина, принуден от постоянната несигурност на положението си, се бе поддал на политическия натиск да арестува Хару. Може би Рейко бе налучкала истината за „Черният лотос“?

— Сосакан сама, трябва да ви кажа нещо — обади се Хирата.

Сано трепна, изтръгнат от тягостните мисли. Вдигна поглед и видя своя главен васал, който седеше срещу него. Не беше го чул да влиза.

— Давай — каза той.

— Гражданите, с които разговарях, разказваха така убедително за злините на „Черният лотос“, че им повярвах — заяви Хирата със запъване. — Мисля, че ако се срещнете с тях, и вие ще се убедите. Не исках да го кажа по-рано, но... — изражението на Хирата отразяваше дълбокия му вътрешен конфликт. — Показанията им са сериозен знак, че сектата е замесена в опасни деяния. Съжалявам, че трябва да изразя несъгласие с мнението ви... — Сано махна прощаващо с ръка. Васалът

набра кураж и добави: — Пренебрегването на тези признаци може да провали разследването.

— Знам. Добре, ще проверим тези истории за сектата... — замисли се за момент и заяви: — Но ще отклоня поканата на Фугатами сан. Не мисля, че на този етап пътуването до Шинагава е необходимо, тъй като разполагаме с друг източник на информация за „Черният лотос“.

— И кой е той? — попита Хирата.

— Основният заподозрян — отвърна Сано. — Време е отново да посетим Хару.

ГЛАВА 16

*Ако отхвърлиш закона на „Черният лотос“,
ще изпиташ ударите на камшика
и пестници тялото ти ще засият,
докато животът те напусне.*

Из сутрата „Черният лотос“

Нощта обгръщаше района на храма Зоджо. Бледа лунна светлина бе посипала покривите и върховете на дърветата с искрящ скреж, но пустите алеи тънеха в мрак. Кумаширо се намираше в едно подземие точно под храма „Черният лотос“. В един от ъглите се бе свил монахът Благочестива Истина. Китките и глезените му бяха овързани с въже; лицето и голото му тяло бяха осеяни с отоци и синини. Двама други свещеници, стиснали дървени сопи, се бяха надвесили над него. Благочестива Истина дишаше тежко, целият плувнал в пот, а ужасеният му поглед бе вперен в Кумаширо.

— Призна ли? — попита Кумаширо.

Те поклатиха глава. Благочестива Истина извика:

— Не съм й казал нищо, кълна се!

Но Кумаширо смяташе, че Благочестива Истина действително бе разкрил тайните на „Черният лотос“ пред Рейко. А тя сигурно бе разказала за тях на мъжа си, защото сосакан днес определено оглеждаше терена на храма за нещо нередно. Кумаширо трябваше да знае застрашена ли е сигурността на храма. Сега той клекна пред монаха и попита с тих зловещ глас:

— Какво й каза?

Благочестива Истина се сви, но отвърна дръзко:

— Нищо!

Кумаширо зашлеви монаха през устата. Момъкът извика от болка.

— Аз съм верен на „Черният лотос“ — запротестира той, а от устата му потече кръв. — Никога не бих казал каквото и да е на някой външен!

Кумаширо се надигна и впери поглед в младежа. Втори ден го изтезаваха. Беше време за по-крути мерки.

— Доведете го в медицинския кабинет — нареди той на свещениците.

Двамата хванаха Благочестива Истина и го повлякоха навън. Тръгнаха след Кумаширо надолу по един тунел. Стените и таванът бяха укрепени с дъски; между тях се виждаха прорязващи почвата корени на дървета. Проходът се осветяваше от висящи лампи, които хвърляха наоколо странни сенки. Ръчните духала, които всмукваха въздух през добре скрити отвори на повърхността, ритмично потракваха. Наоколо се стелеше тежка миризма на гнилоч. Благочестива Истина заскимтя. Кумаширо свърна в един страничен тунел и въведе групата в едно от няколко свързани помежду си помещения. В средата имаше маса. Единият от ъглите бе зает от голямо огнище, над което кипеше дълбоко глинено гърне. На отсрещния праг се появи доктор Мива, видя Благочестива Истина и присвитите му очи светнаха:

— Пациент ли ми водите? — попита той.

— Беглец — Кумаширо изгледа доктора с нескрито отвращение. — Накарай го да стане по-сговорчив.

Доктор Мива се поклони и оголи неравни зъби в угодническа усмивка.

— С удоволствие.

Свещениците тръгнаха Благочестива Истина върху масата. Той се съпротивяваше и крещеше, но никой не можеше да чуе виковете му за помощ над земята. Свещениците го завързаха и после си тръгнаха. Доктор Мива донесе чаша с някаква течност и я поднесе към устата на Благочестива Истина.

— Не! — изкрещя той. — Не искам!

Кумаширо насила разтвори челюстите му. Доктор Мива изля течността между тях. Макар че монахът гъргореше и плюеше, по-голямата част от нея проникна в гърлото му.

— Дадох му от специалния екстракт за прочистване на излишъка от духовна енергия и зли въздействия...

— Спести ми докторските си дрънканици — прекъсна го Кумаширо. — Ти не си никакъв лечител. Оказа се пълен провал като лекар и ако смяташ, че Анраку уважава уменията ти, дълбоко се лъжеш... — докато говореше, пепелявото лице на доктора стана съвсем бледо. Кумаширо изпитваше удоволствие да уязвява суетата на Мива. Всъщност изпитваше удоволствие да ядосва и да потиска хората около себе си. Агресията, особено към по-беззащитните, отключваше в душата му неподозирани емоции. За първи път разбра това на тринайсет години, когато по случай ритуала за посвещаването му в мъжество фундоши ивай и приемането му за васал на даймио Мацудайра Кумаширо получи прекрасен чифт нови мечове. Законът позволяваше самурай безнаказано да изпробва новото си оръжие върху селянин, но в мирно време никой от кастата на воините не се възползваше от тази своя привилегия. Кумаширо обаче веднага се гмурна в тълпата по Нихонбаши да си търси подходяща цел.

Един просяк го блъсна неволно и веднага се извини с дълбок доземи поклон. Без да отрони и дума, Кумаширо извади новия си дълъг меч и посече ръката на просяка. Мъжът извика от болка и изненада, а новопосветеният самурай се втренчи в раната на своята жертва, вцепенен от връхлетялото го вълнение. От миризмата на кръвта, бликнала изпод собственото му острие, ноздрите му потръпнаха. Стори му се, че най-накрая бе усетил вкуса на истинския живот. Стъписаният просяк се обърна, готов да хукне, но Кумаширо се хвърли напред и започна да нанася с острието кървави разрези по краката и гърба на нещастника. След всеки удар го изпълваше опияняваща жизненост. Минувачите наоколо се втурнаха да бягат. Просякът се свлече на земята и застана безпомощно на четири крака. „Моля ви, господарю — викаше той, — имайте милост!“, но Кумаширо вдигна меча си и го стовари върху врата на жертвата. Острието отсече главата на просяка. Топла алена кръв опръска лицето на Кумаширо, но цялото му тяло се изпълни с неусещана по-рано енергия — сякаш духът на мъртвия се вля в мускулите, вените и сухожилията му и ги събуди за нов живот. Но екстазът от първото убийство се оказа твърде кратък. Кумаширо се закле да изживее отново тези възхитителни мигове. Заедно с банда приятели, все васали на Токугава, бродеше из

Едо и предизвикваше сбивания и безредици. На двацет вече беше с още три убийства зад гърба си и тогава получи порицание от съдията Уеда. Но вътрешната му потребност бе все така неутолима. Една вечер бандата му нахлу в някакъв незаконен публичен дом. Кумаширо не харесваше жените — такива слаби, низши същества, — но нямаше какво по-добро да прави, тъй че се присъедини към приятелите си. Една проститутка го отведе в стаята си. Ласките ѝ му се сториха противни. Куртизанката се подигра на увисналата му мъжественост и той я преби. Стоварваше юмруците си по лицето и слабните ѝ, а писъците ѝ го изпълваха с въодушевление. Заля го мощна възбуда и той заудря момичето още по-яростно. Накрая я обзиди и проникна в нея. Ръцете му стискаха гърлото ѝ, докато я обладаваше с груби тласъци. В момента на кулминацията я удуши с вик наред върховен екстаз, поглъщайки духа ѝ. Сега Кумаширо се надяваше да извлече подобна емоция и от мъченията над Благочестива Истина. Монахът стенеше и се гърчеше, пристегнат с възета.

— Аха, лекарството почва да действа — каза доктор Мива. Пот и урина забликаха от Благочестива Истина и се събираха на локва върху масата. Той се задави и повърна. Въздухът натежа от зловонието. — Скоро прочистването ще свърши — заяви докторът и в гласа му се прокрадна въодушевление.

Кумаширо насочи вниманието си към Благочестива Истина:

— Готов ли си да признаеш, че си предал „Черният лотос“?

Смъртноблед, монахът стенеше от болка, твърде слаб да се съпротивява, но въпреки това успя да изхъхри:

— Нищо... не съм казал... на госпожа Рейко...

— Злата сила в него е много по-упорита, отколкото при сестра му — каза доктор Мива. Лекарите мъчения бяха убедили Ясуе да признае, че брат ѝ е организиран опит за бягство. — Трябва да приложим по-драстично лечение... — и повика своите помощници — две млади монахини. Те развързаха Благочестива Истина и го сложиха в голямо корито с вода върху огнището. Докато монахините палеха мангала, жадният поглед на Мива се плъзгаше по тях.

На Кумаширо му се щеше да изхвърли от храма всички жени. Опитът го беше научил, че са несекващ извор на неприятности. През петте години, последвали убийството на проститутката, той беше убил още три нейни посестрими и съдията му отправи ново обвинение.

През дългите часове, докато беше в затвора, у Кумаширо се затвърди убеждението му, че злото се корени в жените — та нали заради убитите селяни получи само порицание, а сега щяха да го осъдят на смърт заради удушениите куртизанки. Да, жените наистина са извор на бедствия — ето например игуменката Джункецоин, която спеше с главните свещеници, а после раздухваше непримиримото им съперничество, което му създаваше толкова трудности при поддържането на реда! Пак тя показва на оябун Ояма, че може да си избере всяка от монахините или послушниците и да я има. В гърдите на Кумаширо лумна омраза. Единственото полезно нещо, което бе сторил Ояма, бе, че унищожи полицейските доклади с оплакванията срещу „Черният лотос“ и нареди на подчинените си да не безпокоят сектата. Но за сметка на тази дребна услуга посещенията му в храма зачестиха и станаха причина за непрестанни клюки. Веднъж Кумаширо предупреди Ояма да озапти сексуалните си набези, но оябун му отвърна презрително и докато се караха и си разменяха заплахи, отнякъде изникна Хару и ги видя. Кумаширо беше сигурен, че вече бе казала на полицията за свадата им. Страхуваше се, че ще решат, че той е убил Ояма.

Да, Хару знаеше твърде много. Както и Благочестива Истина, чиято глава се подаваше от завиращата вече вода. Насинените му и отекли устни шепнеха неясно:

— Моля ви, помогнете, моля ви, пуснете ме, моля...

— Топлината ще пречисти духа му — каза доктор Мива с едва сдържано вълнение.

Кумаширо се обърна към монаха:

— Ако не ни съдействаш, ще се вариш тук, докато пукнеш! Това е последният ти шанс да признаеш какво си казал на госпожа Рейко.

Все по-гъста пара се издигаше от коритото, и Благочестива Истина се въртеше и стенеше, докато водата все повече се загряваше; зачерви се целият. Опита се да се измъкне, но потъна под повърхността и после отново подаде глава, задъхан.

— Добре, признавам! — изхриптя той. — Казах й за подземните тунели, за заговора, за опиятите в храната, за мъченията... Казах й, че сестра ми е била убита...

Това беше наистина сериозно.

— Лекът подейства — заяви доктор Мива със задоволство. — Можем да го вадим...

— Не! — отсече Кумаширо. — Той е твърде неблагонадежден. Засили огъня!

Когато помощниците на Мива се подчиниха, Благочестива Истина започна да се гърчи и да пици, но Кумаширо не трепна. Той трябваше да брани интересите на „Черният лотос“, които се бяха превърнали в негови собствени още от първия ден на пристигането му в храма.

Когато даймио Мацудайра — хатамото, наследствен васал на Токугава — измоли от бакуфу да пощадят живота му, като му позволят да влезе в манастир, Кумаширо първоначално беше бесен и изпълнен с ненавист. Едно мирно, посветено на религията съществуване му се струваше по-лошо и от затвор. Изпратиха го в манастира на „Черният лотос“ и още щом пристигна, висшият свещеник Анраку го повика и го попита:

— Знаеш ли защо си тук?

— Трябваше да избира или манастира, или екзекуцията — отвърна Кумаширо.

Откъм неясната фигура на Анраку се разнесе звучен смях.

— Това не е действителната причина. Моята воля те доведе в храма „Черният лотос“, за да станеш мой ученик!

Тамянт замъгляваше мислите на Кумаширо, а хипнотичният глас на Анраку започна да разсейва скептицизма му.

— Точно аз ли? — попита Кумаширо развеселен.

— В теб има празнота, която можеш да запълваш само като убиваш — най-неочаквано му отвърна Анраку. — Само убийството изпълва света ти с възприятия, от които иначе си лишен. Потребността ти от това състояние е толкова непреодолима, че би рискувал дори да умреш, за да я удовлетвориш... — Кумаширо беше толкова смаян, че не успя даже да попита как свещеникът е узнал толкова съкровената му тайна. Сякаш прочел мислите му, Анраку добави: — Надзърнах в духа ти. Сутрата „Черният лотос“ описва единствения истински път към просветлението като сливане на много пътища, всеки от които е създаден за една отделна личност. Убиването е твоята пътека. Всеки живот, който погълнеш, те приближава все повече до нирвана.

Прозрението изпълни Кумаширо с благоговение. Какво чудо, че неговата обсебеност всъщност се бе оказала път към божеството. Оттогава той стана първи заместник на висшия свещеник и негов най-верен помощник.

Сега виковете на Благочестива Истина стихнаха и той загуби съзнание. Потъна в коритото, но Кумаширо дръпна главата му над повърхността. Извади кинжала си и бързо прокара острието през гърлото на монаха. Алена кръв рукна във водата. Докато духовната енергия на Благочестива Истина го изпълваше, Кумаширо бавно почисти острието и го прибра в ножницата.

— Да се отървем от него — каза на Мива.

Докторът и монахините вдигнаха трупа от легена и го увиха в бял покров. Пренесоха го през тунелите до крематориума. Стъкнаха пещта и хвърлиха трупа вътре. Докато миризмата на горяща плът изпълваше дробовете му, Кумаширо изпита съжаление, че радостта от убиването бе тъй мимолетна, и облекчение, че бе отстранил поредната заплаха за сигурността на „Черният лотос“.

ГЛАВА 17

*Виж Бодхисатва на безпределната мощ!
Тялото му е изваяно и даже луната
не може да съперничи на съвършения му
лик.
Очите му сияят като милион слънца.*

Из сутрата „Черният лотос“

Ранният утринен поток на движението се спускаше надолу по булеварда, който минаваше в южна посока от замъка Едо през жилищния район на даймио. Между укрепените имения пешеходци и самураи на коне правеха път на войниците, съпровождащи паланкина с герба на Токугава. Седнали една срещу друга, в него се возеха Рейко и Кейшо. Времето бе хладно и мъгливо и жените делеха обща завивка, покриваща краката им.

— Изглеждаш така, сякаш мислиш за нещо неприятно — каза Кейшо. Пълното ѝ тяло и бузите ѝ се тресяха при движението на паланкина. — Какво се е случило?

Рейко точно се бе отдала на скръбен размисъл за скандала със Сано предишния ден и за безсънната нощ, която бе прекарала сама, тъй като съпругът ѝ бе останал в кабинета си.

— Не, няма нищо — каза тя с преторена лъчезарност. Бе наясно със задължението си да забавлява майката на шогуната, затова посочи навън през прозореца: — Вижте какви хубави мебели има в онази работилница!

— Прекрасни са! — възкликна Кейшо.

Рейко успяваше да поддържа разговора, докато и прекосяваха града, но когато поеха по пътя през гората, приближавайки областта на храма Зоджо, тя усети, че я обзема все по-силна тревога. Знаеше, че

рано или късно Сано щеше да научи, че е пренебрегнала заповедите му. Боеше се да не загуби любовта му. Бъбреше с Кейшо, но през цялото време си мислеше, че ако не намери нови доказателства за невинността на Хару, момичето ще бъде осъдено и „Черният лотос“ ще се измъкне безнаказано.

Под завивката кракът на Кейшо побутна този на Рейко.

— Сумимасен, извинете — каза Рейко, учтиво поемайки вината. Отмести се, за да предостави на Кейшо повече място, но скоро краката им се докоснаха отново. Кейшо се изкиска. Рейко потръпна, когато възрастната жена погъделичка бедрото ѝ с палец.

— Знам един хубавичък начин времето ни да мине неусетно — каза с престорена свенливост майката на шогуна.

Нямаше съмнение, какви бяха намеренията ѝ. Рейко се отдръпна отвратена. Възрастната жена недвусмислено я желаше. Сега какво щеше да прави? Кейшо се примъкна още по-близо до нея.

Осеяната със старчески петна ръка погали страната на Рейко.

— О-ох, колко си прекрасна — каза тя с въздишка.

Рейко се извърна, за да избегне тежкия дъх на Кейшо, и с мъка потисна вик на неприязън.

— Не мога... да го направя... — думите просто се изплъзнаха от устата ѝ, макар че тя прекрасно си даваше сметка, какво означаваше да отблъснеш майката на шогуна.

— Но защо? — попита Кейшо. — Имаме достатъчно време, докато стигнем до храма — после се отдръпна и впи в Рейко изпитателен поглед. — Искаш да кажеш, че не ме желаш? Защото съм стара и грозна, нали? — обида и гняв изпълниха сълзящите ѝ очи. — Виждам го изписано на лицето ти. Ти ме подведе, за да ти помогна, а сега ме отблъскваш — тя подаде глава през прозореца и се провикна навън към своите придружители: — Спрете, за да мога да изхвърля от тук тази коварна малка уличница. И после ме карайте обратно у дома.

Шествието спря.

— Чакайте. Моля ви! — възкликна умоляващо Рейко. Да бъде изоставена на пътя, бе едно съвсем незначително неудобство в сравнение с печалните последствия, които я очакваха, ако не усмиреше и гнева на Кейшо. — Простете ми, уважаема Кейшо. Не съм искала да ви отблъсна... — заговори бързо тя, докато пред очите ѝ се изреждаха картини от екзекуцията на Сано и разжалването на съдията Уеда.

Кейшо все още изглеждаше ядосана, но затвори вратата, готова да я изслуша. — Съжалявам, наистина, просто никога... никога досега не съм била с жена — заяви Рейко искрено, съобразявайки трескаво. — Прекалено съм срамежлива, нали ме разбирате... Не мога да ви се отдам тук... защото... хората могат да ни видят или чуят. Ще ми е и ужасно трудно да ви се харесам и да ви доставя удоволствие в такова положение...

— Мда. Май че си права — доброто ѝ настроение се възвърна и Кейшо нареди на ескорта си да продължи към храма. Когато паланкинът отново пое напред, Кейшо се облегна на възглавниците си. — Ще изчакаме по-удобен момент.

Рейко безмълвно благодари на боговете за отсрочката, надявайки се въпросният „по-удобен“ момент никога да не настъпи.

Шествието приближаваше храма Зоджо и шумът отвън все повече нарастваше; откъм тържището се носеше оживена глъч. Скоро носачите оставиха паланкина на земята, отвориха вратата и помогнаха на майката на шогуната да се измъкне навън. Рейко я последва. Съпровождани от неколцина войници, двете влязоха в двора на храма и тутакси към тях се отправиха да ги посрещнат група свещеници.

— Добре дошла, уважаема Кейшо! — каза един свещеник в средата на групата. Беше Кумаширо. Той се навъси, когато видя Рейко, и белегът с форма на гущер върху главата му стана морав от приток на кръв.

— Искаме да се видим с висшия свещеник Анраку — заяви Кейшо.

Рейко видя как в погледа на Кумаширо проблесна неприязън, че не може да откаже на майката на шогуната.

— Разбира се, моля, последвайте ме — каза той. Поведе ги към една градина, изпълнена с гъсти извити борове. През клоните Рейко мярна сламен покрив и както вървяха натам по една сенчеста алея, изведнъж чуха благ мъжки глас.

— Хиляди благодарности, че ни удостоихте с присъствието си, уважаема майко на негово превъзходителство шогуната. Добре дошли и вие, госпожо Рейко.

Кейшо възкликна изненадана:

— Откъде знае кои сме, след като не ни вижда?

— Но аз ви виждам — прозвуча отново гласът. — Виждам ви с мисълта си, а не чрез обикновените сетива...

Вероятно висшият свещеник вече бе осведомен за пристигането им, помисли си Рейко.

Хладният влажен въздух в гората бе наситен с мирис на борова смола. Пред тях изникна беседка.

Подиумът бе застлан с татами, а дървени колове поддържаха покрива. В средата с кръстосани крака седеше мъж с бръсната тема, отпуснал върху бедрата си ръце с обърнати нагоре длани. Бе облечен в бяла роба и сякаш излъчваше сияние в мъгливото утро. Мъжът ги покани с жест да седнат до него.

Кейшо се заклатушка нагоре по стъпалата на беседката, остави сандалите си до ръба на подиума и коленичи върху една възглавничка. Рейко я последва, като в същото време забеляза, че Кумаширо се отдалечава сред дърветата. Докато Анраку изпълняваше обичайния ритуал по посрещане на гости, предлагайки сладки и напитки, Рейко го огледа внимателно.

Беше малко над трийсетте, широкоплещест и мускулист и в същото време слаб. Със своята смугла златиста кожа, квадратна челюст, високи скули и фино изваян нос и устни Анраку бе изключително красив мъж. Лявото му око, тъмно и блестящо, се спря върху Рейко със стаен смях, сякаш бе доловил възхищението ѝ. Другото му око бе закрито с парче черен плат.

Красивата му външност не остави безразлична и Кейшо. Тя суетно пооправи косите си, като се усмихваше превзето. Анраку заговори на Кейшо, но гледаше в Рейко:

— Вчера имах видение, в което всички ние бяхме тук... — Анраку изви устни в едва доловима усмивка. — Значи вие, госпожо Сано, искате да разговаряте с мен за Хару и пожара?

— Да, така е — отвърна Рейко, докато се чудеше дали Кейшо е споменала на слугите целта на посещениято им.

Майката на шогунa направи гримаса, която подсказваше недвусмислено, че изисква цялото с внимание на Анраку само за себе си.

— Кажу ми — обърна се тя към него — защо носиш тази превръзка на окото си?

Той хвърли кос поглед към Рейко и после се обърна да угоди на майката на шогуна.

— Дясното ми око е сляпо — отвърна той.

— О, колко жалко — възкликна Кейшо.

— Нищо подобно — възрази й Анраку. — Частичната ми слепота ми помага да виждам неща, които остават невидими за обикновените хора. Тя е прозорецът към бъдещето, преход към многобройните други светове в рамките на безкрайния космос...

Кейшо изглеждаше впечатлена.

— И как се случи?

Искрящото здраво око на Анраку помръкна:

— Преди много години завистливи хора ме прокудиха заради прегрешения, които не бях извършил. Скитах се из страната хулен и гонен. Изкачих се на връх Хией — каза Анраку, имайки предвид свещения връх близо до имперската столица. — Бях решил да търся напътствия в храма Енриаку. — Рейко знаеше, че в древни времена храмът Енриаку е служил за убежище на престъпници, защото там не се допускаше полиция; бегълците вероятно и досега го смятаха за добро скривалище. — Тогава над планината се спусна гъста мъгла. Светът около мен побеля и загуби очертанията си. Докато се катерех с мъка нагоре, изведнъж пътеката под краката ми изчезна. Бях премръзнал, мокър, грохнал и не знаех накъде да вървя — приглушените думи на Анраку възпроизведоха огромен ефект върху Кейшо. Тя го слушаше в безмълвен захлас. — Изведнъж се озовах напред гориста долчинка до самия връх. Над мен небето бе забулено с облаци, земята под мен също. Озърнах се и видях малка къщурка. Отвътре излезе един старец, целият в дрипи, и каза: „Ще те подслоня за тази нощ, ако си платиш с труд.“

И аз нацепих дърва, накладох огън в колибата и легнах на пода да спя. При изгрев-слънце се събудих и видях, че старецът е застанал до мен. Изведнъж той вече не изглеждаше стар и от него се излъчваше сияние. Той бе земно въплъщение на Буда...

— Невероятно! — измърмори Кейшо.

— После този Буда отново се превърна в старец — продължи Анраку. — Умолявах го да ме приеме за свой ученик и той накрая се съгласи. Всеки ден в продължение на осем години вършех всякаква къщна работа, но той не ме научи на нищо. Накрая не можех повече да

крива разочарованието си и казах на стареца: „Аз ти служих добре и сега искам възнаграждение.“ Но той само се засмя, все едно ми беше погодил някаква шега. Разнесе се мощен гръмотевичен трясък. През една пукнатина в небето заструи бяла светлина и превърна стареца в Буда. Той вдигна ръка и каза: „Ето ти познанието, което желаш да добиеш.“ — Анраку също вдигна десница. — От дланта на Буда изхвъркна светкавица и уцели окото ми. Аз изкрещях и се строполих на земята. Когато парещата болка проникна дълбоко в мен, Буда каза: „Обявявам те за Бодхисатва на безпределната мощ. Ти ще разпространяваш моето учение по земята и ще донесеш на човечеството блаженството, с което те дарявам аз.“ После издекламира някакъв текст и гласът му запечатваше думите му в съзнанието ми. Това бе сутрата „Черният лотос“. Тайната пътека към просветлението сияеше пред мен като река от звезди. Когато болката престана, Буда си беше отишъл. Колибата и облаците бяха изчезнали. Виждах, но само с лявото око. Дясното бе изгорено и затворено, но можеше да се вижда безкрайните измерения през пространството и времето. Започнах да виждам неща, които се бяха случили по далечни места преди много години, както и събития, които предстояха да се случат в далечно бъдеще — гласът на Анраку потрепери от вълнение. — Яви ми се храмът, който щях да построя тук. Станах и се спуснах надолу по склона към съдбата си.

— И каква е тайната на сутрата „Черният лотос“? — попита Кейшо, изгаряща от любопитство.

Анраку отправи към нея извинителна усмивка.

— Уви, тя не може да бъде обяснена, а само изпитана от поклонниците на сектата...

— Ами тогава и аз ще вляза в нея — заяви Кейшо и с типичната си импулсивност.

Рейко изстина.

— Може би трябва първо да обмислите този въпрос... — предпазливо каза тя.

— Мисълта е просто илюзия, която замъглява съдбата — каза Анраку с усмивка, съдържаща едва доловим укор към нея. — Ако съдбата на господарката Кейшо е да стане една от нас, това ще се случи и без да го обмисля и обсъжда... — а после добави, вече към Кейшо: — Нека огледам живота ви, за да разбера каква е истината —

Кейшо се приведе с готовност напред. Анраку се втренчи в нея и Рейко доби странното усещане, че той съсредоточава енергията си и я излъчва към майката на шогуна през черната превръзка на окоето си. — Вие сте жена със скромнен произход — заговори висшият свещеник, — но хубостта ви е запленила велик господар. Синът ви управлява с помощта на вашите мъдри съвети. Вие сте благочестива и милосърдна, уважавана и обичана. Във вас се крие необикновена сила...

— Ах! — възкликна Кейшо. — Точно такава съм!

Той не каза нищо по-различно от онова, което се знаеше за нея, а и никак не беше трудно да се досети, че Кейшо се смята за специална, отбеляза мислено Рейко. Сега Анраку насочи своя свръхестествен взор на сляпото си око към Рейко и заяви сериозно:

— Във вас има болезнено раздвояване. Едната страна принадлежи на мъж, а другата е насочена към младо момиче, което не ви е роднина. Разкъсват се между любовта и честта. Изборът на едната страна означава да се пожертва другата. Обладана сте от ужас да не сгрешите в избора си. Страхувате се, че вече сте направили компромис със себе си и последствията са необратими... — Рейко се втренчи в Анраку в безмълвно изумление. Подчинените му сигурно му бяха докладвали, че тя се опитва да помогне на Хару, но как успя така точно да опише чувствата ѝ? Хладната шумоляща гора сякаш изведнъж се изпълни със зловещи сили и беседката се превърна в клетка. Дали Анраку наистина притежаваше свръхестествени способности, или я наблюдаваха шпиони? И двете възможности будеха тревога. — Духът ви е сериозно застрашен, защото не можете да постигнете помирение между отделните страни на своята раздвоеност — продължи Анраку. — Сутрата „Черният лотос“ сочи пътя към духовна цялост. Уважаема госпожо, както вие, така и господарката Кейшо трябва да се присъедините към нас...

— О, да, хайде! Още днес... — възкликна Кейшо възторжено.

— Тук съм не за да обсъждам собствената си личност — заяви рязко Рейко в опит да скрие страха си зад внезапна безцеремонност. Фактът, че Анраку умееше да преценява хората толкова добре, го правеше опасен противник. — Искам да разговаряме за пожара и за убийствата. Какво знаете за тях?

Анраку остана все така спокоен и невъзмутим.

— Зная, че нещата не са били такива, каквито изглеждат — отвърна той.

— Къде бяхте в нощта на пожара? — попита Рейко.

— На един храмов фестивал в Осака... — този град се намираше на много дни път от Едо. Преди Рейко да успее да попита дали някой би могъл да потвърди присъствието му там, Анраку добави: — Освен това бях и в Китай... — Рейко се чудеше как би могло това да е вярно, щом законът забраняваше напускането на Япония под страх от смъртно наказание. Изражението на Анраку издаваше презрение към нейната примитивна логика. — Аз не съм възпиран нито от човешки, нито от природни закони. Със силата, дадена ми от Буда, духът ми може да пътува към много места едновременно...

— Прекрасно! — възхити се Кейшо. — Трябва и мен да ме научиш да го правя.

— А къде беше тялото ви, докато духът ви пътуваше? — попита Рейко.

— В собствената ми стая, пазено от верните ми ученици и последователи...

Рейко все повече губеше увереност в присъствието на Анраку и започваше да се страхува от него. Според Хирата и министър Фугатами гражданите го бяха обвинявали в изнудване, измама, отвличане и насилие.

— Какви бяха отношенията ви с оябун Ояма? — попита тя, стаила опасенията си.

— Той беше щедър покровител и ценен ученик...

— Със своите способности вие би трябвало да знаете, че е завещал дващест хиляди кобана на сектата ви — Рейко се надяваше да му постави капан, за да го принуди да признае, че е имал причина да убие Ояма.

— Простосмъртните никога не могат да знаят, каквото знам аз — каза Анраку.

Възприемайки самодоволната му усмивка като подигравка, че тя не разполага с никакво действително доказателство, Рейко каза:

— А какво знаете за медицинската сестра Чие, която е изгоряла в къщата?

— Тя имаше истински талант на лекувател и призвание да върши добро — отвърна Анраку с внезапна тъга.

— А имате ли някаква представа, кое е убитото дете? — попита Рейко.

— Не — отвърна Анраку. Сянка от неясно вълнение за миг забули лицето му и после отмина, преди Рейко да бъде в състояние да проумее смисъла ѝ. Беше сигурна, че той излъга.

— Искам да установя дали Хару е извършила тези престъпления — поясни тя. — Кажете ми нещо повече за характера ѝ?

До този момент Анраку бе седял неестествено неподвижен, но сега размърда гъвкавото си тяло.

— Каквито и неприятности да е причинявала в миналото, моите напътствия я излекуваха от лошото ѝ поведение...

Думите му не представляваха точно доказателство за невинността на Хару, но може би мнението му щеше да повлияе на Сано, помисли с надежда Рейко.

Кейшо се размърда неспокойно.

— Хайде стига вече с този противен разговор за с убийства — каза тя. — Кога мога да започна подготовката си за влизане в „Черният лотос“?

— Незабавно, стига да желаете... — алчен блясък просветна в единственото око на Анраку.

Макар че искаше да го разпита за Благочестива Истина и обвиненията му към сектата, Рейко осъзнаваше, че трябва час по-скоро да отведе майката на шогуната от храма. Затова каза:

— Уважаема госпожо, защо не се посъветвате първо със свещеника Рюко?

При споменаването на нейния духовен съветник и любовник Кейшо се поколеба и каза:

— Май така ще е по-добре.

— Тогава да се връщаме в замъка Едо! — Рейко се надяваше, че свещеникът ще сметне Анраку за съперник и ще разубеди Кейшо.

— Междувременно ще пратя дарение на сектата като залог за добрата си воля — обеща Кейшо на Анраку.

— Искрени благодарности — поклони се Анраку. — Очаквам с нетърпение завръщането ви — и докато се сбогуваха, хвърли към Рейко присмехулен поглед.

Когато двете с Кейшо стигнаха до паланкина, Рейко каза:

— Ще ме извините ли, ако не се прибера с вас? Имам да свърша още някои неща...

— Добре — с безразличие отвърна майката на шогуна. Анраку я бе отклонил поне от желанието ѝ за секс с жени!

Докато поръчваше на стражите си да ѝ наемат паланкин, с който да я отведат до Шинагава, тя си мислеше със страх как ли би реагирал Сано, когато разбере, че е пренебрегнала заповедта му да стои далеч от разследването на Фугатами.

ГЛАВА 18

*Кое е действително, и кое — не?
Не се опитвай да съзреш или проумееш.
Всичко съществува и не съществува
и само просветленият може
да различи истината от лъжата.*

Из сутрата „Черният лотос“

— Дойдохме да видим Хару — каза Сано и се поклони на тъста си. Дватамата с Хирата се намираха в личния кабинет на съдията Уеда.
— Как е тя?

— Засега се държи прилично — отвърна бащата на Рейко и добави гузно: — Осъзнавам, че вероятно съм те засегнал, като се съгласих да я приема. При нормални обстоятелства не бих дал подслон на заподозрян в убийство, но този път допуснах да бъда убеден...

— Зная, че съпругата ми може да бъде много убедителна... — мисълта за Рейко отново разпали гнева му. Макар и засегнат все още от обидите ѝ и бесен заради непокорството ѝ, не желаше двамата да се превръщат в съперници.

— Надявам се случаят да не е станал причина за неприятности в дома ви — каза съдията Уеда с тревога.

— Нищо сериозно — излъга Сано. Благоприличието изключваше разговор за лични проблеми. — Просто жена ми е твърдо убедена, че Хару е невинна.

— А ти? — с изпитателния си поглед съдията показва, че е забелязал как Сано избягва да споменава името на Рейко, и предполага колко сериозни бяха нещата между дъщеря му и зет му.

— Има много доказателства срещу Хару — измъкна се от прекия отговор Сано и обясни какво бе установил.

Съдията го изгледа сериозно и каза:

— Ще ви отведа при Хару — когато стигнаха пред моминската стая на Рейко, Уеда изрече високо през затворената врата: — Хару сан, имаш посетители.

Сано надникна и видя, че момичето седи пред тоалетката. Косите ѝ бяха събрани в изискан кок, украсен с цветни орнаменти; носеше нефритенозелено кимоно на морави астри. Бял грим покриваше лицето ѝ, а устните ѝ бяха начервени в алено. Изглеждаше няколко години по-голяма и поразително красива. Край нея на пода лежах тоалетни принадлежности и кутии със сладки. Сцената го вбеси. Четирима души, включително собственият ѝ съпруг, бяха умрели от насилствена смърт, а Хару си седеше тук и се кипреше с неща, които най-вероятно ѝ бе дала Рейко. Коленичи близо до нея и рече:

— Явно напълно си се свързала от преживените нещастия... — Хару веднага усети враждебността му, скръсти ръце и приведе рамене. Страхът я превърна отново в дете. Внезапната промяна ядоса Сано, защото сметна, че тя съзнателно използва детското си излъчване за заблуда. — Сигурно си успяла да възстановиш и паметта си — добави той. — Разкажи ми за нощта на пожара!

— Аз... аз вече казах на Рейко сан, че не си спомням нищо — измърмори Хару, като се озърташе.

— Сега ще отговаряш на мен. Какво се случи през онази нощ?

— Не зная... — трепереща, Хару се отдръпна от него.

— Тогава може би спомените ти отпреди години са по-ясни. Да поговорим за родителите ти.

Върху лицето на Хару се изписа подозрение.

— Родителите ми са мъртви...

— Спести ми съзливата история — прекъсна я Сано с неприязън. — Срегнах се с тях вчера. Те са се отказали от теб. Какво си мислеше? Че никой няма да разбере ли? — Хару хвърли отчаян поглед към вратата, но Хирата я бе запречил. — Защо разправяше, че си сираче? — попита Сано.

Тя облиза устни.

— Искан хората в храма да ме съжалят и да ме приемат...

Сано я изгледа с отвращение.

— А ти съжали ли съпруга си, когато му подпали къщата?

Сега в очите на Хару проблесна паника.

— Не съм аз! — неестествено тънкият ѝ глас не съответстваше на бурния ѝ изблик. — Беше нещастен случай!

Сано стана и се надвеси над нея.

— Съпругът ти и слугите му са загинали в пожара. Само ти си оцеляла, но явно не ти е било много мъчно. Защо? Какво ти направи онзи старец, та го уби? — тя започна да хрипти и вдигна ръце пред лицето си, сякаш очакваше той да я удари. — Ами оябун Ояма, жената и момченцето? Ти ли ги уби? Ти ли подпали пожара в храма?

— Не! — сега хриптенето се подсили с ридания. Хару хълцаше и се давеше; сълзите размазваха грима ѝ. Тя се приведе, обхвана с ръце главата си и се заклати безутешно. — Моля ви, оставете ме сама!

— Сосакан сама — в гласа на Хирата се прокрадна предупредителна нотка. — Нека аз поговоря с нея с — предложи той.

Сано кимна и отстъпи встрани.

Хирата коленичи до Хару.

— Не плачи, никой няма да ти причини зло — успокой я той, като я потупваше по гърба. — Всичко е наред... — тя извърна плахото си, мокро от сълзи лице към него. Той извади една кърпа от пояса си, попи сълзите ѝ и се усмихна: — Ето така е по-добре — тя неуверено отвърна на усмивката му и веднага погледна към Сано. — Аз вярвам, че си невинна — продължи Хирата внимателно. — Помогни ми да открия кой е виновен, за да ти помогна... Ще се погрижа да се върнеш при твоите приятели в храма „Черният лотос“. Искаш ли? — Хару кимна, но когато Хирата започна да я разпитва, му поднесе същата история, която бе разказала и на Рейко — легнала си вечерта преди пожара и оттам нататък не помнела нищо.

Сано се бореше с гнева си и с внезапно обзелото го смущение. Готовността на Хару да помогне звучеше тъй искрено. Възможно ли бе да говори истината? Той се намеси нетърпеливо:

— Хару, това, което казваш, не е от полза за никого. Ако наистина не знаеш нищо повече за смъртта на Ояма, на сестра Чие и на момчето...

— Жената в къщата е била Чие? — прекъсна го момичето. Сано отговори утвърдително и Хару понечи да каже нещо, но после здраво стисна устни. Хирата ласкаво я подкани да говори, но тя отказа с аргумента: — Не, не искам да забърквам никого...

— Не се притеснявай. Просто кажи истината — насърчи я той.

— Ами... Случи се през шестия месец на тази година. Доктор Мива ми даваше някакви лекарства. Аз бях в болницата на храма... Бях заспала, но се събудих от някакви гласове. Отворих очи и видях доктор Мива и сестра Чие в отсрещния край на помещението. Всички харесваха Чие, защото беше хубава и весела, но тогава тя плачеше. Каза му: „Не можем да правим такива неща. Грешно е.“ А доктор Мива отвърна: „Не, не е грешно, защото така е писано да бъде. Наш дълг е да го сторим.“ Чие само отрони: „Аз не искам. Моля, не ме карайте!“ Не знаеха, че аз слушам. Доктор Мива се ядоса и се разкрещя на Чие: „Или ще се подчиняваш, или се прости с живота си!“ Хвана я и я дръпна към себе си. Тя изпищя. „Не! Не мога! Няма да го направя!“ После успя да се отскубне и хукна навън. — Хару погледна Хирата с надежда: — Това ще помогне ли?

Историята наистина можеше да помогне на Хару, защото хвърляше подозрения върху доктора, отбеляза Сано. Ако Чие бе отхвърлила евентуални сексуални желания от страна на Мива, това можеше да му предостави мотив да я убие. Но историята на Хару изглеждаше твърде скалъпена. Сано се питаше дали е истина.

— Някой друг, освен теб видя ли това? — попита Хирата.

Хару поклати глава. Ето че пак липсваха безпристрастни очевидци, които да потвърдят историята ѝ. Ако доктор Мива отрече да се е карал с Чие, тогава от едната страна на везните ще е неговата дума, а от другата — твърденията на Хару. И макар че един лекар буди повече доверие от едно селско момиче, дори фалшиви обвинения можеха да навредят на човек с криминалното досие на Мива. — Благодаря, Хару сан — завърши Хирата и се приготви да стане.

— Моля, не причинявайте зло на доктор Мива — възкликна Хару с тревожно изражение. — Той ми помогна и аз не искам да му създавам неприятности. И не е единственият, който беше ядосан на Чие...

— А кой още? — попита Хирата.

— Игуменката Джункецоин — отвърна Хару.

„Първо хвърля обвинения върху доктор Мива, за да отклони подозрението от себе си и за да му отмъсти, че е злословил по неин адрес, а сега намесва и Джункецоин“, помисли си Сано. Хару продължи:

— Тя не искаше Чие в „Черният лотос“, вечно се заяждаше с нея и се опитваше да направи така, че да я изхвърлят. Веднъж попитах сестрата защо игуменката е тъй зла към нея, а тя ми каза, че Джункецоин ревнувала...

— Поредната измислица — намеси се Сано.

Хару се втрени в него уплашено, а той продължи настъпателно:

— Колко си словоохотлива за другите хора. Само за себе си мълчиш. В сиропиталището Ханакото и Юкико ми казаха, че са те проследили до къщата в нощта на пожара. Твърдяха, че си отишла там по собствена воля и с пълното съзнание за действията си...

Хару се примъкна по-близо до Хирата, търсейки закрилата му. Дишането ѝ отново се ускори.

— Те грешат — прошепна тя.

— Значи Юкико и Ханакото лъжат? — тя кимна тревожно и припряно. — А доктор Мива и игуменката Джункецоин излъгаха, когато казаха, че вечно създаваш неприятности? — Хару отново кимна, но този път не така убедено. — Съседите, които твърдят, че ти си подпалила къщата на съпруга си, също ли лъжат? — Хару седеше вцепенена и безмълвна. — Значи всички лъжат, освен теб — Сано се изсмя саркастично. — Ще кажеш ли най-после истината?

Тя отправи умолителен поглед към Хирата, който рече със съжаление:

— Не мога да ти помогна, ако не ни съдействаш...

С момичето настъпи внезапна промяна. Позата ѝ стана гъвкава и прелъстителна, очите ѝ заблестяха приканващо. Тя разхлаби кимоното си и разголи крехки рамене. Облиза устни и се обърна към Хирата с дрезгав шепот:

— Но аз съм невинна! Как можете да се съмнявате в мен? — тя се приведе към него; бузата ѝ докосна неговата.

— Ей, какво правиш? — слисан, Хирата скочи на крака.

Хару стана, тръгна предизвикателно към Сано и се притисна в него.

— Истината е, че ви намирам за изключително привлекателен. Нека ви покажа колко добре мога да ви съдействам. Може би тогава ще се уверите, че не съм сторила нищо лошо...

Наглостта ѝ го отврати и той я бутна настрана:

— Какво? Смяташ, че ще ни убедиш в невинността си, като ни прелъстиш? — Хару изглеждаше озадачена — изглежда, този трик бе успявал преди и тя не разбираше защо сега не действа. Лицето ѝ се сгърчи и от гърдите ѝ се изтръгна ридание. — Плачът също няма да ти помогне — добави Сано с презрение. Сега изражението ѝ стана гневно. Хару нададе вик и се хвърли към Сано. От неочаквания сблъсък той загуби равновесие и залитна. Ноктите ѝ се забиха в лицето му и болезнено раздраха бузата му. — Престани! — извика той, като се опитваше да отклони ръцете ѝ. Хирата я сграбчи. Тя се извърна към него и заби нокти в лицето му. Той извика, пусна я и притисна лявото си око. — Ах, ти, демон такъв! — извика Сано и я сграбчи.

Тя беше по-силна, отколкото изглеждаше, и се сражаваше като диво животно.

— Всички се нахвърляте върху мен — изкрещя тя. — Обвинявате ме, притискате ме. Мразя ви! Искam да ви убия!

Удовлетворение изпълни Сано, макар че Хару го блъскаше с юмруци, лакти и колене. Не беше чул истината от нея, но поне я беше принудил да прояви истинската си същност. Въпреки разкъравеното си око Хирата се опита да хване краката ѝ, но тя го срита в стомаха. В стаята влетяха съдията Уеда и трима стражи.

— Какво става тук? — попита той. Когато видя как Сано и Хирата се опитват да укротят Хару, нареди: — Стражи, усмирете я!

С тяхна помощ Хару беше озаптена. Пазачите я държаха здраво, а тя, запъхтяна, се мъчеше да се отскубне от ръцете им.

— Онзи старец си го заслужаваше! — изкрещя тя с изкривено от ярост лице. — Не исках да се омъжвам за него, но те ме накараха. Той се отнасяше с мен като с робиня. Биеше ме. Заслужи си смъртта!

Съдията Уеда се навъси. Хирата зяпна. Сано потръпна от ужас и лошо предчувствие.

— Искаш да кажеш, че си убила съпруга си? — попита той Хару.

С обезумял поглед и разрошени коси Хару приличаше на луда.

— Ояма ме принуди да се сношавам с него... там в къщата. Радвам се, че и той пукна!

— Това явно е признание, че си убила съпруга си и оябун Ояма — заяви Сано.

— Сумимасен... извинете — обади се Хирата, — но ми се струва, че думите ѝ не са точно самопризнание... Тя всъщност не е

заявила, че е подпалила къщата или че е наранила някого...

— Тя се нахвърли върху нас, което е доказателство, че е способна на насилие — каза Сано, докосвайки кървавите драскотини по лицето си. — Засега това е напълно достатъчно. Убеден съм, че покъсно ще направи пълни самопризнания.

Съдията Уеда каза сериозно и тихо, така че да го чуе единствено Сано:

— И сам разбираш, че възможността да е невинна си остава. Заради самия себе си не позволявай чувствата да влияят на преценката ти...

При тези думи Сано осъзна с горчивина, че силната неприязън, която изпитваше към Хару, и натрупаното през последните дни напрежение бяха накърнили обективността му.

— Благодаря за съвета — отвърна също тъй тихо той. — Ще отправя официално обвинение към Хару за убийството на съпруга ѝ и на оябун Ояма и ще постановя ново дело, на което да се докаже дали действително е виновна за тези престъпления, за другите две убийства и за палежа — реши Сано. — Делото ще се проведе след окончателното приключване на разследването. А дотогава Хару ще бъде пазена в затвора.

— Не! — изкрещя тя, съпротивявайки се още по-отчаяно. — Не, не, не! — продължи да крещи, докато стражите я извлякоха вън от стаята.

ГЛАВА 19

*Ще изпратя напред вярващи,
мъже и жени с чисти сърца
да проповядват моя закон.*

Из сутрата „Черният лотос“

Шинагава бе малко село на юг от Едо — втората поред от петдесет и трите спирки по междуградския път Токайдо. Паланкинът, който тръгна от храма Зоджо, откара Рейко там следобед. Докато прекосяваха улиците, тя надничаше през прозорчето и се оглеждаше тревожно. В една странична улица видя стърчащи знамена с герба на Токугава наред голяма тълпа, събрана между два реда къщи със сламени покриви.

— Спрете там — извика тя на носачите си.

Те се подчиниха. Рейко слезе от паланкина. Мъглата се беше вдигнала, но небето беше забулено с облаци и въздухът беше студен; влажен вятър довяваше от междуградския път пушек от дървени въглища и мирис на конски тор. Рейко се приближи до знамената. Пазачите ѝ проправиха път през насъбралото се множество и тя зърна министър Фугатами, самураите от ескорта му и група възрастни мъже от простолудието, облечени в тъмни роби. Стояха около един кладенец — квадратна дървена конструкция със скрипец и дървена кофа. Фугатами отбеляза пристигането на Рейко с леко кимване. Когато се обърна към спътниците си, острите му черти станаха мрачни и сериозни.

— Това е един от трите кладенеца, които според нас са били отровени от „Черният лотос“ през миналата година — каза единият от мъжете. Беше достопочтен беловлас мъж. Рейко предположи, че той и другарите му са старейшините на селото. Явно докладваше на

министъра за произшествията, свързани със сектата. Той спусна кофата в кладенеца и я издърпа обратно, вече пълна. — Водата има особена миризма...

Фугатами я помириша и направи гримаса.

— Наистина! — потопи ръка в кофата, огледа течността, която се оцеждаше между пръстите му, и после каза на помощниците си: — Отбележете също, че водата изглежда мазна и има лек зеленикав оттенък.

— Хората се оплакваха от странния ѝ вкус — каза старейшината. — След като пиха, петдесет и трима хванаха диария. За щастие никой не почина и тогава запечатахме заразените кладенци, но сега се страхуваме от нови проблеми...

В потвърждение на думите му откъм насъбралото се множество се разнесе гневен ропот.

— Защо смятате, че вината е на „Черният лотос“? — попита Фугатами, след като помощниците му записаха данните.

— Не сме имали никакви проблеми с кладенците, докато свещениците и монахините не започнаха масово да посещават Шинагава. Пазачи са ги виждали да се въртят през нощта близо до кладенците, за които после установихме, че са заразени — думите му предизвикаха у Рейко тревога и въодушевление. Опит за масово отравяне бе сериозно допълнение към списъка с обвинения срещу „Черният лотос“. Може би това щеше да накара Сано да започне разследване на сектата. — Имахме и четири докладвани случая за задушлив дим, който се разнася по улиците — добави главният старейшина. — Вдишването му причинява силни болки в гърдите, кашлица и задух. Последният път беше преди три месеца и тогава един магазинер видял как две монахини от „Черният лотос“ побягнаха точно когато се появил пушекът.

— Видяхте ли откъде излиза димът? — попита министър Фугатами.

— Да. Оттук, моля — старейшината тръгна пръв, следван от Фугатами и тълпата. Всички поеха надолу по улицата и спряха пред малък шинтоистки параклис. Рейко и стражите ѝ минаха през тесните порти и се озоваха пред примитивен олтар със свещи, пръчици тамян и гонг за призоваване на божеството. — Тук беше намерена купчина горящи парцали — каза главният старейшина и посочи едно място до

оградата. — От тях се носеше същият задушлив мирис. Пазачът, който ги откри, почти загуби съзнание от пушека...

— Но не е имало смъртни случаи, нали? — попита Фугатами.

— Не — отвърна мъжът, — но се опасяваме, че и това ще се случи, ако това продължи. Четири семейства бяха повалени от силни стомашни болки и повръщане по-рано този месец след посещения на монаси от „Черният лотос“. Изглежда, точно те разпространяват разни болести. „Или отравят храната и водата на хората, които пускат в домовете си членове на сектата“, помисли си Рейко.

— А най-сериозното произшествие бе една експлозия — добави главният старейшина. Тълпата го съпроводи по извит мост над река Мегуро до най-запуснатата част на селото. Там сред чайни и дюкяни Рейко видя купчина обгорели греди, керемиди и овъглени отпадъци. Очевидно на това място по-рано е имало постройка. — Тази къща бе собственост на сектата „Черният лотос“ — обясни главният старейшина. — Тук четяха молитви и набираха последователи. Преди шест дни тя избухна с оглушителен трясък и после бе обхваната от пламъци. За щастие нямаше хора нито вътре, нито наоколо и огнеборците угасиха огъня, преди да плъзне наоколо...

— Огледахте ли останките? — попита министър Фугатами.

— Да. Намерихме празни стъкленици и някакви метални сандъци, които са били разбити, но не разбрахме какво е причинило взрива — сектата вероятно бе използвала постройката за склад на отрови и за седалище на своите дейности в Шинагава, но Рейко не разбираше защо бяха унищожили собствен имот. — Освен това отвличанията, свързани с „Черният лотос“, нарастват непрестанно — старейшината излагаше фактите добросъвестно и безпристрастно. — Само през изминалия месец имаше девет такива случая. Ходихме в храма, за да разговаряме за изчезналите хора, но от сектата отрекоха да имат нещо общо с тях. Затова ви умоляваме да ни помогнете да защитим хората си...

Останалите старейшини се присъединиха към отправената молба. Министърът каза:

— Добре сторихте, че се обърнахте към мен за съдействие по този въпрос. Обещавам да направя всичко, което е във властта ми, за да разбера какво става тук, и да сложа край на злодеянията на „Черният лотос“. Сега трябва да се връщам в Едо — когато тълпата се

разпръсна, старейшините изказаха искрената си признателност към Фугатами. Министърът погледна към Рейко и ѝ кимна. Придружена от стражите си, тя се върна при своя паланкин. Седна вътре и зачака. Скоро Фугатами се появи на прозорчето. Поздравя я официално и каза:

— Съжалявам, че сосакан сама е бил възпрепятстван да дойде.

— Съпругът ми се извинява, че неотложна работа му попречи да се отзове на поканата ви — излъга Рейко вежливо. — А аз ви благодаря, че ми позволихте да присъствам на вашето разследване вместо него.

— Това, което чух и видях днес, добавя нови престъпления към историята на вашия монах. Надявам се, че най-после ще мога да предоставя достатъчно основания за вишестоящите органи да забранят сектата — заяви Фугатами със задоволство.

Рейко не искаше да го разочарова, но пък беше длъжна да го запознае с развитието на събитията от предишния ден.

— Съпругът ми е направил оглед на храма „Черният лотос“, но не е успял да открие младия монах... Според сектата Благочестива Истина изобщо не съществува. Освен това съпругът ми не е успял да намери никакви улики, потвърждаващи наличието на затворници, мъчения или подземни съоръжения...

— Ясно — изражението на Фугатами стана мрачно. — Предполагам, че „Черният лотос“ е накарал монаха да замлъкне завинаги.

— Смятате, че са го убили само защото е разговарял с мен? — изведнъж въздухът сякаш се вледени; виковете и смехът от странноприемниците и чайните по главния път секнаха, заменени от странна тишина.

— Със сигурност — заяви Фугатами навъсено. — А без свидетел отвътре моето дело срещу сектата олеква. Но все още има надежда, ако успея да спечеля съпруга ви за съюзник. Утре следобед ще представям обстоен доклад за „Черният лотос“ пред съвета на старейшините. Ще предадете ли на сосакан сама поканата ми да присъства? Ще ви бъда признателен, ако го убедите да ме подкрепи, когато помоля съвета на старейшините да разпусне сектата и да разруши храма.

— Ще направя всичко, което е по силите ми — обеща Рейко, без да вярва особено, че точно в този момент е в състояние да убеди Сано в каквото и да било.

— Произшествията около сектата „Черният лотос“ зачестиха
твърде много... — заяви министърът. — Не зная какво точно предстои,
но се опасявам, че Шинагава е само началото...

ГЛАВА 20

*Аз нося благодат на света — като дъжд,
който разпръсва живителна влага
над висши и низши, грешни и праведни —
раздавам я на всички по равно.*

Из сутрата „Черният лотос“

Джункецоин стоеше пред отворения прозорец в жилището на висшия свещеник и се взираше някъде над храма. Докато храмовите камбани биеха за вечерна служба, хладният вятър разклащаше пламъчетата на каменните фенери от двете страни на алеята. Многобройните поклонници, които прииждаха през деня, си бяха отишли; монахините и монасите се бяха прибрали вътре. Прехапала устна, Джункецоин наблюдаваше как сосакан Сано и детективите му се отправят към главната порта. Нервите ѝ все още бяха изопнати заради въпросите, които ѝ бе задал по-рано през деня за отношенията ѝ със сестра Чие.

— Не се страхувай от сосакан — разнесе се зад нея гласът на висшия свещеник Анраку. Джункецоин се сепна, затвори прозореца и се обърна. Анраку се движеше тъй бързо и безшумно, че тя никога не го чуваше и рядко успяваше да го види как приближава; той просто изникваше изведнъж, като с магия. И винаги четеше мислите ѝ. Сега той се отпусна върху едно легло с балдахин, отрупано с везани възглавници. Брокатеният му епитрахил и шафрановата му роба искряха на светлината от месинговите лампи. На едната стена на стаята му имаше фреска с изображение на Буда, легнал в блестящ, обсипан със скъпоценни камъни ковчег. Всеки път, когато Джункецоин се озоваваше в непосредствена близост до Анраку, я пронизваше неистово желание. Сега възбудата я заля отново и тя смъкна кърпата,

която закриваше косите ѝ. — „Страхът сломява духа — цитира Анраку пасаж от сутрата «Черният лотос». — Невзрачните хора черпят мощ от хорския страх. Не се поддавай на страха и силата ще бъде твоя.“

— Но Хару ме е наклеветила... — отново я обзе тревога, когато си спомни как Сано ѝ бе казал, че знае от Хару за лошото отношение на игуменката към Чие.

— Сосакан не ѝ вярва — отвърна Анраку, махайки пренебрежително с ръка. — Толкова ѝ е обърнал внимание и когато му е разказала за свадата между Кумаширо и оябун Ояма или за пререканията на Мива с Чие.

— Но днес той проверяваше това, което му е казала Хару, и съм обезпокоена — поясни Джункецоин.

Анраку се навъси — той забраняваше на последователите си да поставят под съмнение мъдростта му, но Джункецоин продължи припряно, явно изпитвайки потребност да го предупреди:

— Беше и тук цял следобед, разпитваше хората и надзърташе наоколо. Ако продължава така, накрая все ще намери нещо, което да потвърди обвиненията на Хару... — Анраку не обичаше да му задават въпроси, но Джункецоин събра смелост и попита смирено: — За какво си говорихте двамата със Сано на срещата днес следобед?

Бързо и грациозно свещеникът се изправи и сложи ръце на раменете ѝ:

— Аз решавам какво е необходимо да знаеш, и ще ти го кажа, когато преценя, че е нужно — той говореше с тих, заплашителен глас, предназначен за последователи, които го изпълваха с раздражение. — Кои са трите велики закона на „Черният лотос“, които си научила от мен?

— Вие сте Бодхисатва на безпределната мощ — заекна Джункецоин, изпълнена със страх пред гнева му. — Вие единствен знаете личния път на всеки човек в живота. Тези, които ви се подчиняват, ще постигнат просветление.

— Тогава подчини се на властта ми или се приготви да си понесеш наказанието!

— Съжалявам. Не исках да ви засегна — извини се тя припряно, като прекрасно си даваше сметка, че положението ѝ на негова главна помощница е твърде уязвимо. — Просто съм притеснена, че Сано ще обвини вас за пожара и убийствата...

— Нима смееш да намекваш, че Сано може да се сравнява с мен? — изражението му стана зловещо и Джункецоин се сви. — Ако вярата ти в мен е толкова слаба, мога да си намеря друга жена, която наистина заслужава вниманието, с което те удостоявам.

— Не! Простете ми! — възкликна умоляващо Джункецоин.

Натискът на ръцете му възпламени желанието ѝ и събуди спомени за много други ръце, които я бяха докосвали през годините, когато не се казваше Джункецоин, а Ирис. Първият мъж бе баща ѝ, притежател на дюкян за тофу^[1] в Гинза.

Ирис, родителите ѝ и двете ѝ по-малки сестри спяха заедно в единственото помещение на жилището. Когато Ирис бе осемгодишна, една нощ баща ѝ се промъкна под завивките ѝ и започна да я гали.

— Да не съм чул нито звук! — прошепна той. И докато всички останали спяха, я обкрачи и проникна в нея. С ръка затискаше устата ѝ, задушавайки виковете ѝ. След като свърши, изсъска: — Ако кажеш на някого, ще те убия. Бъди добра и ще те направя щастлива.

На следващата сутрин Ирис бе така разранена, че почти не можеше да се движи, но помнеше думите на баща си и се държеше така, все едно нищо не се беше случило. После той ѝ купи красива кукла. През следващите няколко години Ирис търпеше среднощните му ласки, а той я възнаграждаваше с играчки, красиви кимона и сладки. Глезеше я и я хвалеше, като пренебрегваше останалите деца. На нея единствено ѝ бе позволено да си играе, вместо да помага в къщната работа на майка си — смирена и покорна като роб жена. Но една нощ баща ѝ престана да я посещава — сестра ѝ бе станала новата му любимка. Изведнъж Ирис се превърна в последната семейна слугиня. Мразеше баща си, че я беше изоставил, и тъгуваше за привилегированото си положение. Но вече беше тринайсетгодишна и доста хубава. Докато чистеше магазина, забелязваше как разни мъже от улицата я наблюдават настоятелно. Веднъж един красив млад дърводелец се спря, решен да я заговори.

Ирис го попита:

— Ако ти позволя да ме имаш, какво ще ми дадеш?

Той ѝ даде медни монети и я отведе в алеята зад магазина. Скоро след това тя вече имаше много любовници, които ѝ плащаха с пари и подаръци.

Когато стана на шестнайсет, баща ѝ се разболя и точно преди да умре, я омъжи за своя чирак. Ирис и мъжът ѝ поеха магазина. Но тя не престана със своите връзки и с припечеленото си построи луксозен дом. Неусетно за самата себе си, бе поела по пътя, който я доведе в храма „Черният лотос“, до тази стая, където сега бе коленичила пред Анраку.

— Вярата ми във вас е абсолютна — каза тя, докато галеше краката му през шафрановата роба. Само как изгаряше за него! — Силата и мъдростта ви са недостижими!

За нейно облекчение навъсеното изражение на Анраку се стопи в благосклонна усмивка. Той стисна ръцете ѝ и я вдигна.

— Нека не се занимаваме повече с обикновените и простосмъртни като сосакан Сано. Съдбата ни се откроява на хоризонта...

— Значи времето приближава? — попита Джункецоин, обзета от въодушевление.

— Много скоро предсказанията ми ще се сбъднат — отвърна Анраку с приглушен, драматичен глас. На мъждивата светлина той блестеше целият; Джункецоин усещаше ръцете му върху себе си гладки, топли и силни. — Всички последователи на „Черният лотос“ ще постигнат просветление след неவிжданo за човечеството тържество. И когато аз започна да управлявам света, ти ще бъдеш до мен. Съдбата е неотменима — в очите му се завихриха картини от мечтаното бъдеще. — Никой не може да ме спре...

В този момент тя знаеше само, че обича Анраку и че му дължи живота си. Една пролет преди дванайсет години в къщата ѝ нахлуха полицейски служители, докато тя забавляваше един свой любовник. Оковаха я и я извлякоха на улицата. Началникът им ѝ заяви: „Арестувана си за проституция извън определения за тази цел район.“ Това бе оябун Ояма, макар че Ирис научи името му много по-късно. Силното му тяло и арогантната му мъжка хубост я привличаха. С приканваща усмивка тя каза:

— Ако ме пуснете, ще ви покажа колко съм ви признателна.

Той се замисли над предложението ѝ.

— Махнете ѝ веригите — нареди на хората си и последва Ирис в къщата ѝ. Но след като свършиха, той отиде до вратата и извика чакащите отвън полицаи: — Отведете я в затвора!

— Чакайте! — извика тогава Ирис. — Вие обещахте да ме пуснете!

Ояма се изсмя:

— Обещанията към една проститутка не означават нищо...

Съдията изпрати Ирис да работи десет години като куртизанка в квартала на удоволствията Йошивара. Тя изпитваше наслада от секса, но мразеше претъпкания квартал и собственика на долния вертеп, който ѝ вземаше спечелените пари. Презираше Ояма, че я беше използвал, и му замисляше отмъщение, но първо трябваше да избяга от Йошивара.

Три години по-късно тя спечели благоволенieto на един богат търговец, който обеща да я откупи, но скоро друга куртизанка успя да го спечели за себе си. Ирис беше бясна. На едно празненство тя се нахвърли върху съперницата си и раздра жестоко лицето ѝ. Съдията я осъди на бой с камшик. Омразата ѝ към Ояма нарасна още повече. Не след дълго, докато седеше при прозореца на публичния дом, към нея се приближи някакъв свещеник.

— Здравей, Ирис — каза той. — Дошъл съм за теб — тя го погледна и се изсмя презрително, защото свещениците бяха бедни и не ѝ вършеха работа. Но този беше направо красив, макар че едното му око беше покрито с черно парче плат. И преди да се усети, двамата със свещеника вече седяха в един паланкин, който ги отнасяше вън от портите на Йошивара. Анраку бе откупил свободата ѝ!

— Аз съм твоята съдба... — каза ѝ той. — Отиваме в моя храм, където ще се присъединиш към останалите монахини — живот в непрестанно въздържание и молитви не ѝ допадаше особено, но в нея вече бе лумнало желание към свещеника и тя си мислеше, че все ще успее да го накара да я пусне. Но когато стигнаха храма, Анраку я остави в метоха на пост и молитва, на строга дисциплина и оскъден сън. Обучението замъгли съзнанието ѝ. Тя не видя Анраку през следващите десет дни, след които той я повика при себе си. Тя се опита да го прелъсти, но той само се усмихна загадъчно и ѝ отвърна, че с времето още не е дошло. Ирис издържа цяла година като послушница. Живееше заради кратките посещения на Анраку. Накрая той я произведе в сан, даде ѝ религиозното име Джункецоин и ѝ разкри тайния пасаж от сутрата „Черният лотос“, предназначен специално за нея:

— Съюзът между мъжа и жената подхранва духовната енергия — каза ѝ той. — Жената е огънят, а мъжът — димът. Нейната врата са пламъците, а неговият член — горивото. Удоволствието е искрата, а кулминацията — свещено приношение. Това е твоят път към просветлението. А аз ще бъда твой наставник.

Същата нощ той започна да я обучава на хилядите еротични ритуали, описани в сутрата „Черният лотос“. Джункецоин не бе изпитвала никога преди това такова удоволствие. Анраку се превърна в нейния бог; думите му бяха свещена истина и закон за нея. Той я направи игуменка на метоха, позволи ѝ да живее в разкош, обградена от грижите на монахини, които тя командваше. Подчиняваше се единствено на него и чакаше съдбовния ден, в който предсказанията му щяха да се сбъднат. Сега обаче нещата започнаха да се объркват и последствията все повече я плашеха. Ако Сано разкриеше деянията ѝ, можеше да реши, че тя е единственият човек, който имаше мотив да извърши трите убийства и да набеди Хару. Момичето и жертвите на пожара бяха превърнали живота на Джункецоин в ад.

Първият демон беше Чие. Джункецоин знаеше от самото начало, че Анраку има много любовници; и все пак смяташе, че никоя друга не може да го задоволи като нея. До пристигането на Чие. Смирената простовата селска жена излъчваше невероятна сексуалност. Анраку бе запленил от нея. Джункецоин беше обладана от дива ревност, докато го дебнеше как ухажда Чие също както преди време бе покорил и самата нея. Тя изливаше гнева си върху хрисимата послушница, биеше я, лишаваше я от храна, наричаше я с обидни имена и разпространяваше за нея лъжи; умоляваше Анраку да я изхвърли, но всичко бе напразно. Джункецоин преживя мъчението скришом да наблюдава двойката, която се отдаваше на ритуални сношения. Анраку започна да пренебрегва Джункецоин, докато накрая Чие стана новата му съратница и главна милосърдна сестра в храма на болницата. Джункецоин подхвана връзки и с други свещеници, надявайки се да събуди ревност у Анраку, но той се оказа безразличен. И тогава тя разбра, че Чие е бременна.

Анраку бе имал деца от други жени, но те нямаха такова значение. Досега игуменката не се бе измъчвала от неспособността си да има деца, но като наблюдаваше как Чие все повече наедриява с плода от неговото семе, чувстваше, че повече не може да я понася. Започна

да слага отрова в храната ѝ, за да я накара да пометне. Веднъж я блъсна на земята и започна да я рита в корема. Това предизвика преждевременно раждане и на бял свят се появи момченце, Сияен Дух — сина на Анраку и Чие. Джункецоин нареди на монахините, които се грижеха за децата, да държат бебето недохранено и постепенно да го уморят. Докато очакваше то да умре и кроеше планове, как да си върне мястото до Анраку, в живота ѝ се появи втори демон.

Бяха минали седем години, откакто оябун Ояма я бе арестувал, когато отново го видя — на официалната церемония по приемането му за официален покровител на сектата. След това Ояма издири Джункецоин, за да си поговорят насаме.

— Значи сега си вече свята жена — каза той с подигравателния смях, който тя си спомняше твърде добре. — Животът се оказа милостив към теб. Ще се радвам да възобновим познанството си.

Тя изсъска:

— Никога!

Но Анраку ѝ нареди да обучи Ояма на ритуален секс. Тя се възпротиви на задачата да обслужва предишния си враг, но висшият свещеник каза:

— Такава е волята ми и ти си длъжна да се подчиняваш, иначе ще напуснеш „Черният лотос“!

Тя се подчини. Прие унизителните срещи в къщата с Ояма, който ѝ се подиграваше дори когато тя му доставяше върховна наслада. Междувременно Сияен Дух оцеля, а Чие остана любимка на Анраку. И се появи последният демон.

Гневна, непокорна и прелъстителна, Хару разбуди сиропиталището, където не се разбираше с останалите деца, както и манастира, където се погаждаше твърде добре с монасите. Джункецоин полагаше всички усилия да я научи на дисциплина, но Анраку хареса Хару; в известен смисъл той я осинови и се държеше с нея едновременно като с дъщеря и с любовница. Изведнъж Джункецоин се бе сдобила с още един враг, който тровеше съществуването ѝ. Но въпреки това тя упорстваше, плетеше интриги и накрая пожъна успех.

Сега Чие и Сияен Дух бяха отстранени завинаги. Оябун Ояма си получи заслуженото. Хару бе арестувана. Още на другия ден след

пожара Анраку възобнови сексуалния си съюз с нея. Но докато Хару бе жива, тя никога нямаше да се чувства в безопасност.

Сега Анраку я одраска с пръст по бузата. Топлината на допира му я изпълни с трепет, щом разпозна началото на еротичния ритуал. Затаи дъх. Докато пръстът му се движеше надолу по брадичката и шията ѝ, тя каза:

— Днес задържаха Хару... — говореше предпазливо, за да не предизвика отново гнева му. — Тя знае твърде много за делата на храма...

— Хару е част от общия ми план — каза Анраку, докато развързваше пояса ѝ. — Тя ще изиграе безупречно своята роля... — сивото ѝ кимоно и бяла — долна роба се свлякоха и тя остана гола пред Анраку. Изви врат и се наслади на нахлуващата в нея възбуда. Свещеникът съблече одеждите си и откри изваяното си атлетично тяло. Усмихна се блажено, като сияеше с вътрешна светлина и безкрайна сексуална мощ. — Ще каже онова, което се очаква от нея, и ще стори, каквото ѝ е възложено. Хару има ключова роля в съдбата на „Черният лотос“. Аз имах видение за пътя, който тя трябва да извърви... — и той започна ритуала на „божественото белязане“. Острите му нокти се забиха във врата, гърдите и корема на Джункецоин, описвайки дълбоки алени полумесеци. Тя стенеше от болка и наслада. На свой ред впи зъби в нежната кожа под мишниците му, около пъпа и зад коленете. — Ти си огънат... аз съм димът — мърмореше Анраку, докато двамата потъваха в леглото.

Легнала по гръб, Джункецоин вдигна високо крака и ги разтвори широко. Анраку се отпусна между тях и проникна в нея. Тя почти изпадна в несвяст от удоволствие. Телата им се движеха с гъвкава лекота; краката ѝ първо обгърнаха раменете му, а после се изпънаха встрани; движенията му, първоначално бавни, все повече се ускоряваха; ръцете им се вплитаха и галеха. Джункецоин го възкачи, като извиваше тяло около члена му, проникнал дълбоко в нея. После коленичи и се приведе напред, а той я облада мощно отзад. В следващия миг двамата се изправиха и тя обви крака около кръста му, а той, изпънал гръб, я поддържаше. Без да прекратява резките тласъци, Анраку започна да се върти. Стаята се понесе в опияняващ вихър около Джункецоин. Анраку се въртеше все по-бързо. Джункецоин се смееше в замаяна възбуда. Когато страстта ѝ се разгоря неудържимо, в

съзнанието ѝ разцъфна огромен черен лотос с пламтящи венчелистчета. Образът на горящото цвете заискри в окото на Анраку. Лицето му бе свирепо от желание. После върховният миг ги погълна. Докато Анраку изстрелваше семето си в Джункецоин, тялото ѝ пулсираше около него. Тя нададе ликуващ вик, а неговото стенание отекна като гръм сред планините. Лотосът в мислите ѝ избухна в шеметна представа за настъпването на съдбовния ден, когато тя и Анраку ще придобият власт над целия свят.

[1] Вид неподквасена соева извара, подобна на сирене, получена от соево мляко — Б.пр. ↑

ГЛАВА 21

*Ако някой се поддаде на съмнения
и вярата му почне да линее,
той тутакси ще полети надолу,
по пътеката на злото.*

Из сутрата „Черният лотос“

— Хару сан? — извика Рейко, докато вървеше по коридора към моминската си стая в къщата на съдията Уеда.

Докато се върне от Шинагава в Едо, вечерта се бе спуснала и зад хартиените стени проблясваха фенери, но стаята, която бе отстъпила на Хару, тънеше в мрак. Рейко плъзна вратата встрани. Намери дрехи и дреболии по пода, но Хару бе изчезнала.

— Тя замина — каза зад нея баща ѝ.

Рейко се обърна озадачена.

— Замина? Къде?

Съдията я изгледа мрачно.

— Да седнем в гостната. Можем да пийнем чай, докато ти обяснявам, а?

— Не искам чай — опитът му да избегне прекия отговор я разтревожи още повече. — Искам да знам какво се е случило с Хару.

— Тя е в затвора Едо — отвърна с неохота баща ѝ. — Тази сутрин съпругът ти я арестува заради престъпленията в храма „Черният лотос“ — и той ѝ описа как Хару бе сипала ругатни по адрес на съпруга си и на оябун Ояма, признавайки, че е желала смъртта им, защото са ѝ причинявали болка. След това ѝ разказа как момичето се бе разгневило и се бе нахвърлило върху Сано и Хирата.

— Всичко това без съмнение я представя в грозна светлина, но съвсем не е доказателство, че е убила когото и да било — тихо каза

Рейко. После напусна тичешком къщата на баща си.

Когато Сано влезе през портите на имението си, придружен от Хирата, завариха в осветения от факлите двор детективите Канрю, Хачия, Такео и Тадао. Канрю и Хачия все още носеха дрипавите кимона, в които се бяха предрешили като поклонници. Сано слезе от коня и четиримата коленичиха в краката му.

— Моля, простете ни, сосакан сама — произнесоха те в хор.

— Какво става тук? — попита Сано. — Трябваше да сте в храма...

В този момент портите се отвориха отново и носачи внесоха в двора паланкин. Сано трепна смаян. Къде бе ходила Рейко и какво правеше навън тъй късно?

— В „Черният лотос“ разбраха, че сме шпиони — обясни Канрю. — Нямахме смисъл повече да оставаме там...

Носачите оставиха паланкина на земята и от него слезе Рейко. Покрусеният ѝ поглед показва на Сано, че знае за Хару. Съпругата му влезе в къщата с изпънати рамене и гордо вдигната глава.

— Станете — нареди Сано на хората си. Сърцето му вече блъскаше в гърдите в очакване на поредната сцена с Рейко. — Кажете ми какво се случи.

— Бях се промъкнал в онази част на храма, където се намират жилищните помещения на духовенството — започна да обяснява Канрю, — когато изведнъж се появи някакъв свещеник и ми заяви: „Трябва да ви помоля незабавно да напуснете храма.“ И ме изпроводи до портата.

— Същото се случи и с мен, докато търсех тайни проходи или подземия — обади се Хачия.

— Ние пък казахме на свещеника, че искаме да станем членове на сектата — рече на свой ред Тадао. — Пратиха ни в едно помещение с още дванайсет мъже. Поразпитаха ни, нахраниха ни и ни оставиха, за да можем да разсъдим насаме дали мястото ни наистина е в „Черният лотос“. След известно време свещениците дойдоха и ни изведоха навън — мен и Такео. Казаха ни, че не сме подходящи за духовници и че трябва да напуснем...

— По очите им личеше, че знаят кои сме всъщност — добави Такео.

— Не е съвпадение, че ни изхвърлиха и четиримата — обади се пак Канрю. — Просто са ни разкрили до един. Знаели са защо сме там...

Сано бе обзет от тревожно подозрение.

— Кой друг, освен Хирата сан и мен знаеше, че имате задача да проникнете в храма?

— Само отрядът детективи — каза Хачия.

След като освободи хората си, Сано се обърна към Хирата:

— Вероятно между нас има шпионин, който предоставя сведения на „Черният лотос“... — тази мисъл го изпълни с безпокойство. Както и фактът, че според „Черният лотос“ агентите му трябва да бъдат изхвърлени от храма.

— Ще разбере кой е предателят, и ще се освободим от него — каза Хирата, притискайки кърпа към нараненото си око. — Мислех, че познавам всеки един от тези мъже и никога не съм имал основание да поставям под въпрос лоялността им към вас. Но ако „Черният лотос“ може да купи честта на един самурай, значи сектата е силна... и опасна.

В къщата Рейко седеше заедно с Мидори в гостната. Хубавата прислужничка Охана им сипваше чай. Когато Сано и Хирата влязоха, жените се поклониха. Мидори и Охана изрекоха тихо поздрав на вежливост, но Рейко нито погледна към Сано, нито отрони дума. Седеше скована, със стиснати устни. Сано се подготви за нов сблъсък.

Мидори впери поглед в Хирата с радост, която премина в изненада.

— Какво се е случило с окото ти? — възкликна тя.

— Пострадах, докато изпълнявах задача по разследването — заяви Хирата гордо.

— Чакай да видя — Мидори скочи и се приведе към него, за да огледа раната. — Боли ли много?

— А-а, няма нищо, не е толкова зле.

На лицето на Мидори се мярна особено изражение и тя се отдръпна от Хирата.

— Гледай сега да не се разкиснеш — каза тя.

Тревогата ѝ бе преминала в студенина. Сано и Хирата се втренчиха в нея озадачени. По бузата на Рейко потръпна мускулче. Охана мигом се озова при Хирата.

— Ясно, че ви боли — загука тя гальовно. — Я елате в кухнята да го наложим с билкова лапа.

Докато двамата излизаха от стаята, Хирата хвърли поглед през рамо към Мидори. Тя се поколеба, но после забърза след тях. Сано коленичи срещу Рейко.

— Какво ѝ става на Мидори? — попита той. Рейко се втренчи в купичката чай в ръцете си и сви рамене. От нея се излъчваше враждебност. — Къде е Масахиро? — смени темата Сано.

— В леглото. Вече спи — в тихия ѝ глас звучеше скрито напрежение. Възцари се мълчание, заплашително като приближаваща буря. — Как можа да я арестуваш? — попита тя, без да го поглежда.

— А ти как можа да отидеш в храма и след това в Шинагава, след като ти бях забранил? — откликна на упрека ѝ той.

— И дори не ми каза — продължи тя с горчивина. — Ако не се бях отбила при баща ми, нямаше и да разбере.

Сано с усилие потисна гнева си:

— Съжалявам, че не те уведомих, но нямаш представа, какво ще се случи, когато разпитвах Хару, а след това вече нямаше кога...

— Защо не ми каза, че ще ходиш там?

С усилие Сано подмина поредния ѝ упрек:

— Разбра ли, че твоята невинна Хару се нахвърли върху мен и Хирата? — Рейко кимна, все така непреклонна. — Пратих я в затвора, където няма да може да нарани когото и да било — продължи Сано. — Ако я беше видяла разгневена като тигрица, щеше да се съгласиш с преценката ми.

— Ако бях там, това изобщо нямаше да се случи! — сега Рейко вдигна гневен поглед към Сано и остави купичката си с чай.

— Искаш да кажеш, че нямаше да ѝ позволиш да направи самопризнания? — възкликна Сано. — Ти би осуетила всеки опит да се изтръгне истината от нея. Ето затова не ти казах, че възнамерявам да я разпитам отново.

— По-точно — да изтръгнеш от устата ѝ онова, което толкова искаш да чуеш.

— Нищо не съм изтръгвал, тя сама си каза всичко. Дори се опита да насочи подозренията ми към доктор Мива и Джункецоин — и Сано преразказа историята за доктора, който заплашвал Чие, и за

игуменката, която всячески се опитвала да се отърве от своята съперница.

Рейко пое дълбоко въздух и изрече с помирителен тон:

— Моля те, не преследвай Хару само защото си ядосан на мен...

— Не съм! — извика Сано. — Опитвам се да служа на справедливостта, а ти ми пречиш!

— Преценката ти е прибързана, а аз се старая да те предпазя от ужасна грешка!

Хирата влезе, притиснал влажна платнена кесия върху окото си. След него, готова да се разплаче, вървеше Мидори. Слисани, двамата се взряха в Сано и Рейко.

— Престани да саботираш разследването ми — заяви Сано.

— Не го саботирам — възрази Рейко. — Искам справедливост! Попаднах на информация, която противоречи на онова, което враговете на Хару твърдят за нея. Самият Анраку заяви, че по характер тя е добра...

— На мен пък ми каза — реагира Сано, припомняйки си разговора с Анраку същия следобед, — че най-добре би било да я арестувам.

На лицето на Рейко първо се изписа слисване, после неверие и накрая болезнено осъзнаване на горчивата истина.

— Анраку сигурно се е обърнал срещу Хару, след като аз съм разговаряла с него. „Черният лотос“ се предпазва, жертвайки Хару. Вероятно тези престъпления са извършени от сектата, и то по нареждане на Анраку!

Начинът, по който тя обръщаше логиката, го раздразни.

— Анраку или е свидетел на едно добро момиче, или е зъл убиец. Не може да бъде и двете едновременно. Освен това не ми се стори опасен. Малко странен, наистина, но не повече от ред други свещеници...

— Щеше да си на друго мнение, ако го беше видял в присъствието на Кейшо — възрази му Рейко.

— Милостиви божества! Казах ти да стоиш далеч от майката на шогуна!

Рейко за миг извърна поглед и каза:

— А след като си тръгнах от храма, отидох в Шинагава... — и описа пред Сано отровените кладенци, задушливия дим, тайнствените

епидемии, новите похищения, както и експлозията и пожара в постройка, собственост на „Черният лотос“. — Фугатами смята, че сектата готви нещо по-сериозно. Утре ще говори по този въпрос пред съвета на старейшините и те покани официално да присъстваш...

— И дума да не става! — отсече Сано. — Ако публично заявя подкрепата си за човек с тъй несигурна репутация в бакуфу, това ще навреди на положението ми в двора... Може да загубя правомощията...

— Умолявам те да отидеш — Рейко протегна ръце към Сано в жест на отчаяна молба. — Длъжни сме да спрем набезите на „Черният лотос“ и да заловим истинския убиец!

— Аз вече го залових! И това е Хару! — отвърна рязко Сано. Рейко понечи да възрази, но Сано я прекъсна: — С каквито и факти да разполага министър Фугатами, той може да ги представи на процеса на Хару. Повече няма да разговаряме по този въпрос.

Хирата пристъпи към Сано.

— Сумимасен... извинете, но мисля, че ще трябва да се срещнете с министър Фугатами — каза той тихо, така че другите да не го чуят. — Ако има и най-малка вероятност „Черният лотос“ да е предизвикал пожара и да е дал нареждане за убийството на онези хора, не бива да чакате чак до процеса, за да се запознаете с информацията на министъра. Може да се окаже твърде късно! Трябва да сме проучили всички улики преди това...

Хирата беше прав, призна си Сано, кимайки с неохота. Погледна към Рейко и каза:

— Добре, утре ще отида на съвещанието...

— Наистина ли? — възкликна тя. Изглеждаше така, сякаш искаше да попита защо, но се страхуваше, че въпросът може да го накара да промени решението си. Лицето ѝ засия в онази прекрасна лъчезарна усмивка, която толкова отдавна му липсваше: — Благодаря ти! — каза и се поклони.

— С Хирата имаме работа — заяви Сано и двамата с васала му излязоха от стаята.

Рейко усети изведнъж прилив на надежда:

— Не всичко е загубено! — рече тя. — Щом съпругът ми си поговори с Фугатами, и сам ще стигне до моята гледна точка — и се

засмя въодушевена. Светът изведнъж ѝ се стори прекрасен. — И скоро ще докажем, че истинският виновник е „Черният лотос“!

Мидори въздъхна.

— Ще ми се и аз да имах някаква надежда. Мисля, че никога няма да означавам за Хирата онова, което той означава за мен. Само да го беше видяла как флиртуваше с Охана току-що — гласът ѝ трепереше, а в очите ѝ блестяха сълзи. Рейко я прегърна, за да я утеши.

— А какво стана с плана ти да си даваш вид, че вече ти е безразличен? Нужно е време, за да има резултат. Много бързаш.

— Няма смисъл — отвърна мрачно Мидори. — Не мога да бъда друга. Да не говорим, че изобщо не мога да го заблудя. Когато отидох в кухнята, той се засмя и ме попита: „Защо се мъчиш толкова да се правиш на надменна? Нали знам, че ме харесваш?“

Мидори потъна в печален размисъл, а Рейко отново насочи мисълта си към разследването.

— Колко важно е сега да говоря пак с Благочестива Истина! Но Фугатами смята, че той вече не е между живите. Твърди, че сектата премахва всеки, който се опита да свидетелства срещу нея. Без човек отвътре може никога да не намерим сигурни доказателства за престъпленията на „Черният лотос“... Ех, да можех да намеря начин да разбера какво става вътре в храма!

— Аз бих могла да отида там и да опитам...

— Какво? — Рейко се втренчи в Мидори. — Ти?

— Че защо не? Това би решило както твоя, така и моя проблем... Ще се повъртя из храма, ще наблюдавам монахините и свещениците. Ако видя, че стават някакви лоши неща, сосакан сама ще бъде принуден да действа, както ти искаш...

— Съжалявам, но не мога да те намесвам — заяви Рейко твърдо. — „Черният лотос“ е твърде опасен. Отвличат хора, тровят ги, изтезават ги и ги убиват. Хванат ли те да ги шпионираш, нямаш представа, какво могат да ти сторят!

— Но аз ще внимавам. Няма да им позволя да ме хванат! — безутешността на Мидори отстъпи пред внезапно избликналата в нея смелост и увереност.

— Съпругът ми никога не би го допуснал — поклати глава Рейко, за да не се издаде, че според нея Мидори не би се справила с такава задача.

— Не е необходимо да научава, преди да съм си свършила работата — възрази й Мидори.

— Хирата ще се ядоса, ако разбере, че правиш нещо, което би заслужило неодобрението на господаря му...

— Не стигнах доникъде с Хирата, като се правех на красива и недостъпна, тъй че какво толкова имам да губя?

— Живота си — отвърна Рейко.

Лицето на Мидори помръкна от обида.

— Смяташ, че от мен няма да излезе добър шпионин, нали? — гласът й секна, очите й се напълниха със сълзи. — Мислиш ме за глупачка.

— Нищо подобно — побърза да я увери Рейко.

— Тогава ме остави да разузная какво се върши в „Черният лотос“!

Рейко се сблъскваше със сериозна дилема. Отказът й щеше да обиди Мидори и да разруши приятелството им; съгласието й можеше да изложи приятелката й на смъртна опасност. И все пак тя много добре си даваше сметка, какво бе преимущество да наеме Мидори за свой агент. Тя изглеждаше тъй безобидна и обикновена; в „Черният лотос“ никога нямаше да се усъмнят в нея, камо ли да я заподозрат в шпионска дейност...

Здравият разум и тревогата за Мидори надделяха над желанието й да научи какво се случваше зад стените на храма.

— Мидори, трябва да ми обещаеш, че няма да се доближаваш до храма или до когото и да било от сектата! — заяви Рейко строго.

Девојката се съгласи и Рейко й разказа всичко, което знаеше за сектата и за нейните членове.

ГЛАВА 22

*Ако има хора, неопетнени и чисти като
бисер,
прилежни, милостиви и почитателни,
тогава проповядвай истината на тях.*

Из сутрата „Черният лотос“

Ясно есенно небе бе извило снага над замъка Зоджо. Утринното слънце позлатяваше листата по върховете на дърветата, които се къпеха в жълти и червени багри. Топлото време бе довело тълпи от поклонници и когато слезе от паланкина, който я бе довел тук от замъка Едо, Мидори се изгуби сред пъстрото гъмжило. Мина през портите на храма „Черният лотос“ напрегната, но и въодушевена, стиснала в ръце издутия вързоп, който беше донесла. После спря за момент и се огледа.

Наоколо със сигурност имаше повече дървета и растения, отколкото в другите храмове, но всичко останало си изглеждаше съвсем наред. Може би Рейко бе преувеличила опасността, за да я сплаши и да я накара да стои далеч от храма, помисли си тя. Болката, която ѝ причини Хирата предишната вечер, оживя отново. Никога нямаше да заслужи любовта му, ако нещо не се промени. Затова се реши на тази отчаяна стъпка. Тръгна смело към две монахини, застанали пред главната зала за богослужения.

— Добро утро — каза им Мидори с поклон. — Дойдох тук да стана монахиня...

Монахините се поклониха; едната от тях каза:

— Първо трябва да бъдете преценена от нашите водачи. Моля, елате с нас!

Тя ги последва към задната част на главната постройка и усети, че я обзема безпокойство. Нямаше никаква представа, как решават дали да приемат дадено момиче за монахиня.

Жените отвориха една врата в страничното крило на главната постройка.

— Моля, изчакайте тук — каза по-възрастната.

Мидори се събу и влезе. Вратата се затвори. Озова се в помещение с малка ниша в стената, където бе поставен дървен буцудан, будистки олтар. Пред него бе коленичила невзрачна млада жена, която редеше молитви с монотонен глас. Тя не обърна внимание на Мидори. До прозореца стоеше още една жена. Беше някак вулгарно красива, с предизвикателни черти, смугла кожа и бдителни очи.

— Искате да покаже колко е набожна — каза непознатата, сочейки към отдадената на молитви жена. — Жалко, че няма кой друг да я види, освен нас — Мидори се усмихна свенливо. — Аз съм Тошико — представи се красавицата, прекоси стаята и се озова до Мидори. — Ти как се казваш?

Мидори си беше измислила псевдоним:

— Умеко.

— Значи и ти искаш да влезеш в манастира? — непринудените обноси на Тошико и евтината ѝ роба показваха, че е от простолюдие.

— Ако ме приемат — отвърна Мидори.

Тошико я огледа с любопитство.

— А защо искаш да станеш монахиня?

Дръзките въпроси пообъркаха Мидори, но тя бе свикнала да отговаря, когато я питат, тъй че и сега предложи предварително приготвената версия.

— Родителите ми искат да се омъжа за човек, когото не харесвам. Затова избягах.

— Аха — този често срещан сценарий, изглежда, удовлетвори Тошико. — Е, аз пък съм тук, защото баща ми е беден, а има пет дъщери; аз съм най-малката. Никой няма да се ожени за мен, тъй като нямам зестра. Или трябваше да дойда тук, или да стана куртизанка.

— Съжалявам — каза Мидори, искрено развълнувана от тежката орис на жената и възхитена от начина, по който я понасяше без всякакви съзливни сантименталности.

Вратата се отвори и в помещението влезе друга монахиня. Тя направи знак на молещата се жена, която се изправи мълчаливо. Двете заедно напуснаха помещението.

— Смяташ ли, че ще ти е добре тук? — попита Тошико.

— Надявам се...

— Чух, че били много строги — каза Тошико. Мидори си спомни слуховете за глад, мъчения и убийства, за които Рейко ѝ бе разправяла предишната вечер. По-рано те просто добавяха тръпка към приключението ѝ, но сега усети, че я обзема ужас. Като предпазна мярка бе написала бележка на Рейко, в която ѝ обясняваше за намерението си да влезе в сектата, и я бе оставила на писалището ѝ. Но ако Рейко не я намереше? Никой нямаше да знае къде е; никой нямаше да я спаси... — Хей! Защо изглеждаш толкова уплашена? — Тошико се засмя и я хвана за ръцете. — Дръж се за мен. Аз ще те уредя.

Приятелското отношение на Тошико поуспокои Мидори. Скоро монахинята дойде и отведе красавицата, а Мидори остана сама в напрегнато очакване. Страхът ѝ растеше, докато накрая вече цялата истина и се разтрепери. Стисна вързопата си, доволна, че държи нещо. Сети се за Хирата. И остана.

След страшно дълго време, или поне така ѝ се стори, същата монахиня дойде отново и я отведе в една постройка в задната част на двора. Представляваше ниска дървена конструкция, почти скрита сред дърветата, с капаци на прозорците. Мидори влезе в дълга стая, осветявана от голям кръгъл фенер, който се спускаше от тавана. Петима свещеници и още пет монахини бяха коленичили покрай стената от двете страни на помещението, а трима души седяха на издигнат подиум в отсрещния край на помещението.

— Застани на колене под фенера! — заповяда ѝ едрият мъж в средата на подиума. Тръпнеща от напрежение, Мидори се подчини и стисна здраво вързопата в скута си. Не беше очаквала толкова много хора. Въпреки че светлината, падаща върху нея, замъгли зрението ѝ, тя успя да види, че говорещият бе свещеник с жестоки черти и белег над едното ухо. Рейко ѝ беше описала водещите фигури в сектата и тя разпозна в него Кумаширо. Грозният мъж вдясно от него сигурно беше доктор Мива, а монахинята вляво — игуменката Джункецоин. Изглеждаха по-страшни, отколкото Рейко ѝ бе разказала в уютната

гостна. Останалите мъже и жени бяха вперили строги погледи в Мидори. — Кажи ни как се казваш и защо искаш да станеш една от нас — нареди Кумаширо.

С тънък и треперещ глас Мидори разказа своята измислена история, след което добави:

— Искам да посветя живота си на религията...

— Какво си донесла? — попита Джункецоин. С елегантната си роба и с изваяните си черти тя бе красива, но и някак зловеща.

— Кимоно — запъвайки се, отвърна Мидори. — Подарък за храма, като плата за храната ми.

Една от монахините отнесе вързопа при подиума. Джункецоин разгърна бледозелената копринена дреха на блестящи бронзови феникси.

— Много е хубава — каза тя и я остави отстрани до себе си.

Мидори съжали, че ѝ се бе наложило да жертва любимото си, най-скъпо кимоно, но поне беше за добра кауза.

— Поднеси ни чай — нареди ѝ Кумаширо. Близо до подиума имаше поднос с чайник и чашки. Годините служба като придворна дама я бяха научили да се подчинява на заповеди. Тя сипа чая с неуверени движения. Докато поднасяше чаша на Кумаширо, част от течността се разля и измокри робата му. — Глупаво непохватно момиче! — изкрещя той.

— Съжалявам! — ужасена, Мидори падна на колене и отстъпи назад. — Моля да ме извините!

Почувства се покрусена, че се бе изложила пред толкова много хора. Сега вече със сигурност щяха да я изхвърлят.

— Няма нищо. Върни се на мястото си — овладя се свещеникът. — Сега ще ти задаваме въпроси, а ти трябва да отговаряш честно.

Мидори коленичи под фенера. Като дете никога не бе демонстрирала кой знае какви способности в учението. Ами ако сега не се сети за правилния отговор?

— Представи си, че вървиш сама из Едо и се загубиш — каза Кумаширо. — Какво ще направиш?

Подобна ситуация бе непозната за Мидори — тя никога не бе вървяла сама из града, защото това бе недопустимо за младите жени от нейната класа. Никога не се беше губила и затова не си бе правила

труда да мисли как би постъпила, ако я сполети такава беда. Обзе я паника. Бързо, бързо, какво трябва да каже?

— Ами аз... — запъна се тя. — Аз... ще помоля някой да ми помогне — и се наруга мислено за глупостта си. По лицата, които я наблюдаваха, не забеляза никаква реакция.

— Как ще разделиш три златни монети между себе си и още някой? — попита Кумаширо.

Завладя я паника, но тя много добре знаеше, че не може да раздели три неща по равно между двама души. Знаеше, освен това, че вежливостта изисква да оставиш личните си интереси на заден план.

— Ще дам двете монети на другия човек и ще задържа една за себе си — отвърна и после се сети, и че би могла да размени златните монети за медени и да раздели тях. О, никога нямаше да влезе в манастира по този начин!

— Ако някой по-възрастен, по-мъдър, по-силен и по-висш по ранг от теб ти заповяда нещо, какво ще сториш? — попита Кумаширо.

Мидори си отдъхна с облекчение. Това бе твърде лесен въпрос за момиче, възпитано да уважава авторитета.

— Ще се подчиня, разбира се.

— Ами ако ти нареди да направиш нещо, което не желаш?

— Мое задължение е да се подчиня — отвърна Мидори.

— Ами ако според теб това нещо е лошо?

Мидори се намръщи, поколеба се. Накрая пророни:

— Ще се подчиня, защото човекът с по-висок ранг знае по-добре от мен кое е правилно и кое — не.

— А ако ти нареди да направиш нещо против закона?

Мидори плувна в пот, макар че ръцете и краката ѝ бяха като буци лед. Едва ли би трябвало да каже, че ще наруши закона; но пък и не искаше сектата да смята, че е готова да се опълчи срещу властта.

— Отговаряй! — заповяда ѝ игуменката Джункецоин.

— Ще се подчиня — отвърна Мидори колебливо, като се надяваше, че е избрала по-малката от двете злини.

— Ще се подчиниш ли, ако ти заповядат да нараниш някого? — попита Кумаширо.

Как точно? Мидори се замисли трескаво, объркана и притеснена, но се побоя да попита. Може би ако кажеше „Не“, предишните ѝ отговори щяха да прозвучат неискрено.

— Да... — отговорът ѝ прозвуча съвсем тихо.

Джункецоин продължи с въпросите.

— Близка ли си с родителите си?

Синовната почит изискваше Мидори да прояви любяща привързаност към своите родители. Но истинската ѝ майка бе починала отдавна, а баща ѝ, владетелят Ниу, прекарваше по-голямата част от времето си в провинциалното яшики, имение, тъй че Мидори го виждаше твърде рядко. Ако излъжеше, може би щяха да я усетят.

— Не — отвърна тя с неохота и сведе очи. Лицата срещу нея останаха безизразни.

— Ако родителите ти се нуждаят от помощта ти, ще се чувстваш ли длъжна да се върнеш вкъщи? — попита игуменката Джункецоин.

Даймио Ниу бе вече твърде стар и болен, но Мидори не смяташе, че може да му помогне по някакъв начин. Затова отвърна:

— Не — засрамена, че изглежда лишена от преданост дъщеря.

— Имаш ли братя или сестри, които ще ти липсват, ако влезеш в манастира? — попита Джункецоин.

Мидори си помисли с тъга за по-голямата си сестра, която бе убита, за брат си, посечен, след като бе извършил държавна измяна, и за другите си сестри, омъжени далеч от Едо. Не би могла да тъгува за тях повече, отколкото сега.

— Не — пророни едвам.

— А приятелки?

— Не — отвърна Мидори и въздъхна. Надяваше се, че няма да бъде далеч от Хирата и Рейко толкова дълго, че да почнат да ѝ липсват.

— Представи си, че си сам-сама, че няма къде да живееш и как да изкарваш прехраната си — каза Джункецоин. — И тогава някой те спасява, предлага ти подслон и храна. Какво ще изпитваш към този човек?

— Искрена признателност — отвърна Мидори откровено. Когато мащехата ѝ я беше прогонила от Едо, другите ѝ роднини нямаха властта или желанието да помогнат на Мидори, но сосакан Сано я беше върнал тук и ѝ беше намерил място сред придворните дами на Кейшо. Тя щеше да му е благодарна цял живот!

— Как би му се отплатила за такава услуга?

— Ще направя всичко за него! Всичко, от което има нужда... — отговорът ѝ прозвуча напълно искрено.

— Би ли го обичала? — попита Джункецоин.

— Да, от цялото си сърце — отвърна Мидори. Тя наистина обичаше Сано и Рейко.

— А би ли жертвала живота си за него?

— Ако се наложи — каза Мидори. Честта изискваше такава саможертва в израз на вярност. А и самата Мидори често си бе мечтала да умре геройски за Хирата.

Безизразните лица на хората около нея не се промениха, но тя усети леко раздвижване и едва доловими въздишки, сякаш бяха стигнали до някакво решение. Душата ѝ се изпълни с надежда и с ужас.

Дали беше изкарала изпита, или се беше провалила? Сигурно сега щяха да ѝ кажат, че не я искат. И щяха да я изпроводят да си отиде у дома. Край с надеждите ѝ да заслужи любовта на Хирата. А когато Рейко узнаеше, че Мидори е нарушила обещанието си, без дори да научи нещо за сектата, приятелството им щеше да рухне завинаги...

— Ела с мен — каза Джункецоин. — Започваш обучението си незабавно.

Мидори зяпна, слисана от радост. Приемат я! Тя се поклони на Кумаширо, на Джункецоин и на доктор Мива:

— Благодаря, много ви благодаря!

Докато Джункецоин я отвеждаше, тя се надяваше новата ѝ приятелка Тошико също да е приета за послушница.

ГЛАВА 23

*Този, който отрича „Черният лотос“,
ще бъде заровен под камъни
и ще прекара цяла вечност в ада.*

Из сутрата „Черният лотос“

В кабинета си Сано работеше по делото на Хару. Възнамеряваше да огледа отново доказателствата и да приготви доклада си за съвета на старейшините, докато станеше време за срещата му с Фугатами. В този момент влезе Хирата.

— В Нихонбаши има вълнения — каза задъхано той. — Тълпа граждани са влезли в открито стълкновение със сектата „Черният лотос“.

Разтревожен, Сано яхна коня си и незабавно се отправи към търговския квартал, придружен от Хирата и малък отряд детективи. Над керемидените покриви се носеха трясъци и гневни викове. Селяни тичешком напускаха района, докато конна войска препускаше към мястото на стълкновението. Към синьото небе се издигаше дим на огромни кълба. Мъже от простолюдието размахваха сопи срещу облечените в шафранови роби свещеници, а домакини налагаха монахините с метли и тигани.

— Долу „Черният лотос“! — крещяха от тълпата.

В отговор от страната на свещениците се разнесе мощно:

— Слава на „Черният лотос“! Спрете преследването на невинни!

И от двете страни се чуваха викове:

— Главорези! Престъпници! Убийци!

Тесните улици представляваха вихрен водовъртеж от фигури. Деца и възрастни стояха по балконите и замеряха свещениците с камъни. Дошини се промъкваха през тълпата, разтърваваха биещите се

и ги разгонваха. От предната част на един магазин излизаха пламъци и дим. Огнеборци ги заливаха с кофи вода.

— Милостиви божества! — възкликна Хирата. — Това ще унищожи града, ако не сложим край...

Недалеч от Сано един началник от силите на реда в пълно бойно снаряжение и на кон даваше заповеди на хората си. Сано разпозна в него свой бивш колега.

— Йорики Фукида — извика той, — как се случи това?

Мъжът се провикна в отговор:

— Когато монахините дошли да просят милостиня тази сутрин, група дърводелци ги нападнали. Сблъсъкът прераснал в уличен скандал.

— Къде са сега тези дърводелци?

— Ей там — и командирът посочи надолу по улицата.

Сано поведе хората си към указаното място. Един дошин и помощниците му пазеха четирима мръсни, покрити със синини мъже, проснати на земята, с овързани крака и ръце. Сано и Хирата слязоха от конете. Хирата разпозна един от задържаните:

— Джиро сан! — възкликна той изненадан. — Вие ли започнахте сбиването? — мъжът изстена. Хирата се обърна към Сано: — Това е съпругът на медицинската сестра Чие.

Сано се приближи до дърводелеца и усети силен мирис на алкохол: Джиро беше пиян.

— Защо нападнахте монахините? — попита Сано.

— Взеха ми жената — измърмори Джиро. — Убиха я...

Сано и Хирата изгледаха и останалите задържани.

— „Черният лотос“ отне и моята жена! — обади се единият.

— Отвякоха сина ми!

— И дъщеря ми!

Като поразпита насъбралото се множество, стана ясно, че враждебността към сектата в този район все повече нараства.

— Разбирам проблемите ви, но не е трябвало да вземате правосъдието в свои ръце — порица ги Сано.

— Джиро сан, за смъртта на твоята жена ще има възмездие — обади се и Хирата. — Скоро ще заловим виновника.

Сано смяташе, че вече го е сторил. Ако бе арестувал Хару по-рано, вероятно бунтът изобщо нямаше да избухне. Но, от друга страна,

щом толкова хора мразеха „Черният лотос“, явно сектата наистина беше замесена в убийствата и палежа, което до голяма степен оневиняваше Хару. Затова докладът на Фугатами можеше да се окаже решаващ за хода на разследването. До съвещанието оставаха още няколко часа, а тук имаше още толкова работа — трябваше да потушат размириците, да успокоят населението и да накажат виновните за стълкновението.

Когато най-после приключиха и Сано стигна в замъка Едо, съветът на старейшините вече се бе събрал. Сано влезе в помещението, където петимата висши служители седяха на подиума, а секретарите им бяха коленичили при писалищата до прозореца.

— Моля, приемоте извиненията ми за закъснението — каза той и сведе глава.

— Това е закрито съвещание. Не сте поканен да присъствате... — гласът на Макино издаваше раздражение и досада. — Защо сте тук?

— Уважаемият министър на храмовете и параклисите ме покани да присъствам — отвърна Сано. Фугатами, изглежда, бе пропуснал да уведоми старейшините и сега те смятаха, че той им натрапва присъствието си.

— Значи вие споделяте убежденията на уважаемия министър? — изпитото лице на главния старейшина се сгърчи презрително.

— Той е потенциален свидетел в моето разследване — поясни Сано. Точно както се бе опасявал, присъствието му бе възприето като знак, че се е съюзил с човек със съмнителна репутация. — Дойдох, за да чуя доклада му за „Черният лотос“.

— А присъединявате ли се към личната му война срещу сектата? — попита старейшината Огами Каори, обикновено поддръжник на Сано. Маниерът му беше хладен, сякаш държеше всички да забравят за доскорошния им съюз.

— Ни най-малко — отвърна Сано с ясното съзнание, че каквото и да кажеше, името му отсега нататък ще се свързва с името на Фугатами. — Просто искам да чуя какви факти е събрал...

— Е, опасявам се, че ще бъдете разочарован — прекъсна го Макино. — Предоставихме на министъра възможността да бъде изслушан, както той сам ни помоли, но той очевидно е възпрепятстван и няма да дойде...

Сано бе обзет от отчаяние. Да накараш съвета на старейшините да те чака напразно, бе сериозно престъпване на протокола.

— Уважаемият министър пратил ли е някакво обяснение? — попита той с неясно предчувствие.

— Не, никакво — отвърна рязко Макино и втренчи в Сано изпълнен с неодобрение поглед. Сано се ядоса на Фугатами за това, че го беше оставил да понесе челния удар от гнева на старейшините. Макино заговори отново: — След като и бездруго сте тук, бихте могли да докладвате за напредъка на вашето разследване...

Последното нещо, което Сано желаше, бе да подлага работата си на оценка в момент, когато старейшините са ядосани, но нямаше друга възможност, освен да се подчини. Той описа фактите, които бе установил, и накрая каза:

— Вчера арестувах Хару.

— Мда... И колко време ви беше необходимо да извършите този арест? Четири дни? — в гласа на Макино прозвуча презрение. — Всички знаят, че момичето е виновно, но вие се разтакавахте толкова дълго, че май гледате по-скоро да покровителствате престъпниците, отколкото да поддържате закона...

— При наличие на сериозно престъпление е изключително важно да се проведе щателно разследване — отвърна Сано, настръхнал от опита да бъде засегната честта му. — А щателното разследване изисква време...

— Време, през което да възникнат размирици сред населението — прекъсна го язвително Макино. — Кога е делото на момичето?

— Ще бъде насрочено веднага щом изясня някои последни подробности — отвърна Сано.

По лицата на старейшините се изписа остро неодобрение — бакуфу предпочиташе арестите да бъдат последвани от бързо наказание.

— Предполагам, че тези подробности включват установените от министър Фугатами факти за сектата „Черният лотос“ — отбеляза Макино с неприязън. — Е, това обяснява новосформирания съюз между вас и уважаемия министър. Той ви използва, за да прокара собствените си идеи, а вие го използвате като оправдание, че забавяте справедливата присъда... — Сано понечи да се защити, но главният старейшина продължи: — Фугатами и до днес не е представил

доказателства за престъпленията, в които обвинява „Черният лотос“. Фанатичната му кампания срещу сектата събуди гнева на ревностните ѝ последователи в бакуфу и засегна много от висшите служители на нашия господар шогун. Съществува реална възможност в най-скоро време да бъде назначен нов министър на храмовете — многозначителният поглед на Макино подсказваше, че щом Фугатами бъде свален, на Сано също няма да му се размине. — И според мен вече достатъчно чакахме уважаемия министър да благоволи да се появи — завърши той. — Закривам заседанието. Сосакан Сано, свободен сте.

— Хвърли топката към мен, Масахиро чан — извика Рейко. Момченцето се заклатушка през градината, вдигнало издутата парцалена топка над главата си. Като се смееше, то я хвърли към Рейко. Топката се издигна в лека дъга, тупна на земята и се търкулна още малко напред. — Браво! — похвали го тя и взе топката. — Дръж! — бе ѝ липсвала играта със сина ѝ, а през няколко дни, които бе прекарала далеч от него, той сякаш бе станал по-силен и вече по-добре контролираше движенията си. Растеше тъй бързо!

В този миг Масахиро хукна към къщата с радостен вик:

— Тати!

Рейко се обърна и видя Сано, застанал на верандата. Обзе я напрегнато очакване. Забърза към него, но мрачното му изражение я спря в основата на стълбите.

— Какво се е случило?

— Съпругът на Чие е нападнал няколко свещеници от „Черният лотос“ и е предизвикал размирици. А Фугатами не се появи на заседанието... — Сано вдигна Масахиро на ръце и продължи: — Старейшините се подразниха. Макино веднага се възползва от възможността да критикува начина, по който разследвам случая. Фугатами сигурно ще загуби поста си и ако Макино упражни значителното си влияние върху шогун, може и аз да се сбогувам със своя.

— О, не! — възкликна Рейко ужасена. — Много съжалявам, че ти докарах такива неприятности!

Сано кимна, потвърждавайки грешката ѝ.

— Фугатами сан получи шанс да разговаря с мен и показа, че няма какво да каже. Това е последният път, в който ти позволявам да се месиш в политиката на бакуфу.

Сърцето на Рейко се сви от тревога, когато си даде сметка, че сега Сано вероятно ще пренебрегне цялата информация на министъра.

— Не вярвам, че Фугатами нарочно ще пропусне заседанието — каза тя. — Беше толкова важно за него да докладва заключенията си за „Черният лотос“, толкова държеше да го чуеш и ти... Сигурно му се е случило нещо...

— Само смърт би могла да послужи за извинителна причина — каза Сано.

Думите му изпълниха Рейко с внезапен смазващ страх. Тя се втурна в къщата, нареждайки на прислужничките си да повикат паланкина ѝ. Сано влезе след нея, все още с Масахиро на ръце.

— Къде отиваш? — попита той.

— В къщата на Фугатами... — Рейко си наметна пелерината. — Трябва да разбере какво се е случило! Не се притеснявай, няма да се срещам с него, само ще попитам съпругата му...

— Просто не се занимавай повече с това — каза Сано и препречи вратата.

Отчаяна, Рейко възкликна:

— От „Черният лотос“ си отмъщават на хора, които им създават неприятности. Помниш ли как съпругът на Чие е бил нападен, след като се е опитал да я убеди да напусне храма и да се върне вкъщи? Опасявам се, че може да са посегнали и на министъра...

Изражението на Сано се изостри.

— Ще дойда с теб.

Пред имението на Фугатами стражите ги спряха и им заявиха, че днес министърът не приема посетители. Сано се представи с името и поста си и пазачите отстъпиха. Един войник въведе Сано, Рейко и Хирата във вътрешния двор. Къщата изглеждаше странно тиха. Никъде не се виждаха слуги, помещенията бяха мрачни и студени.

— Най-приближените васали на уважаемия министър заминаха някъде... — обясни войникът от охраната. Прислугата трябва да е тук... Не знам защо ги няма...

Лошо предчувствие изопна нервите на Сано. До него Хирата се намръщи.

— Виждал ли си господаря си днес? — попита васалът.
— Не — отвърна войникът. — За последен път го зърнах снощи.
— Сигурен ли си, че днес е тук?
— Никой не го е видял да излиза...

Групата зави по коридора и се насочи към жилищните помещения в къщата. Върху една плъзгаща се хартиена стена вляво от тях изникнаха червеникавокафяви ивици като от разплискана боя. Сано сведе поглед и видя по пода тъмни следи от стъпки. Обзе го тревога. Избърза към отворената врата. Върхлетя го тежкият мирис на кръв. Зърна мъж върху футона и жена, просната на пода, с неестествено извити встрани крака. Гърлата им бяха прерязани, кръв бе опръскала лицата, косите, робите им, завивките, сламената рогозка и стените. Ужасен, Сано се извърна рязко.

— Рейко! Не гледай! — извика той.

Твърде късно. Тя беше точно зад него и вече бе видяла всичко. Пое си мъчително дъх с отворена уста и се олюля. Сано я издърпа назад от прага. Прегърна я, притиснал лицето ѝ до гърдите си. Хирата и войникът от свитата на Фугатами надникнаха в стаята и възкликнаха ужасени. Сано усети, че му прилява, но инстинктът му на детектив насочи мисълта му към работата, която трябваше да свърши. Без да пуска Рейко, се обърна, за да огледа по-внимателно стаята. Сега забеляза, че завивката на министъра го покрива до раменете. Жената имаше рани по ръцете си, сякаш се бе отбранявала срещу нечие безпощадно острие.

Рейко се мъчеше да се отскубне от Сано:

— Широко! Широко... о, Широко! — викаше тя. Сано я хвана по-здраво.

— Нищо не можеш да направиш, недей... — после се обърна към хората си. — Осигурете стражи. Никой да не напуска имението! — трябваше да установи кой бе извършил това ужасно деяние и защо.

— „Черният лотос“ ги е убил! — Рейко успя да се отскубне и посочи към стаята. — Виж! — на стената над футона, изрисувани с кръв, се открояваха груби щрихи на символа на „Черният лотос“. — Децата! — изстена тя. — Милостиви божества, къде са децата?

ГЛАВА 24

*Много люде ще ни хулят
И ще се опитват да ни прокудят,
но ние ще устоим...*

Из сутрата „Черният лотос“

— И двете деца на министър Фугатами са изчезнали. Претърсихме цялото имение, но от тях няма и следа — завърши Сано разказа си. Двамата с Токугава Цунайоши вървяха по една алея през личната градина на шогуна. След като приключи огледа на местопрестъплението и разпита прислугата и останалите обитатели в къщата, Сано отведе Рейко вкъщи и се върна да докладва на прекия си господар.

— Това е много... ъ-ъ... печално — Токугава Цунайоши бе облечен в бели одежди за обичайната си следобедна тренировка по бойни изкуства.

— Установих какво се е случило — добави Сано. — Снощи най-приближените васали на министъра са наредили на персонала да напусне къщата и са освободили прислугата. По-късно са се вмъкнали в имението, в което е било останало само семейството. Прерязали са гърлото на Фугатами, както е спял. Жена му се е опитала да избяга, но васалите са я убили. Всичките документи на министъра са изчезнали; в огнището в кухнята намерихме голямо количество пепел, което предполага, че васалите му са ги изгорили там, след което са взели децата и са изчезнали.

— Какво отвратително предателство! — възкликна тъжно шогунът. — И колко... ъ-ъ... абсурдно, че убийството е извършено тук, в самия замък Едо. Сигурен ли си, че са васалите на министъра?

— Те са уредили семейството да остане само в къщата. Според стражите те са били единствените, които са влезли в къщата, а сега ги няма.

Шогунът се навъси озадачен.

— А как са... ъ-ъ... извели децата от крепостта?

— Пазачът при портите на Фугатами каза, че са напуснали имението около полунощ и са носели голям сандък — каза Сано. — Децата вероятно са били вътре. Вероятно стражите при портите на замъка са ги пуснали, без да преглеждат сандъка.

— Охраната трябва да бъде засилена! — възмути се шогунът. — Погрижи се за това незабавно!

— Вече се разпоредих — отвърна Сано, — но главният проблем сега е „Черният лотос“... — убийството на Фугатами го бе убедило, че подозренията на Рейко относно сектата са основателни. — Мисля, че васалите му са оставили символа на „Черният лотос“ на стената, защото са членове на сектата. Смятам, че са убили министъра, за да прекратят атаките срещу тях, и после са унищожили документите, за да няма изобличаващи доказателства. Според мен сега те и децата са скрити някъде в храма, където сектата се готви за много по-сериозен удар...

Токугава погледна Сано изпитателно и се разсмя нервно.

— Не говориш сериозно, нали?

— Напротив — рече Сано, макар и да си даваше сметка, че само допреди ден този сценарий и на него му бе изглеждал твърде нелеп. — Затова искам разрешението ви да бъдат преустановени всички дейности на сектата и обитателите ѝ да бъдат задържани до завършване на цялото разследване...

Тревога набразди челото на шогуна.

— Ъ-ъ... — той направи знак на един от помощниците си, който му подаде глътка вода. — Не мога да повярвам, че един будистки орден може да върши такива ужасни неща — каза той накрая. — Уважаемата ми майка е страшно... ъ-ъ... възторжена по отношение на висшия свещеник Анраку. Даже планира да стане негова ученичка, а аз знам, че тя никога не би се свързала със секта, която е толкова лоша, колкото я описваш...

Само Рейко да не бе водила Кейшо в храма! Шогунът имаше пълно доверие в преценките на майка си.

— Анраку е изпечен мошеник, който може да измами и най-мъдрите — внимателно каза Сано. — Допускам, че почитаемата ви майка е в огромна опасност.

— О, но ако беше така, майка ми щеше да го знае! — изражението на шогун се изкриви от раздразнение. — Освен това тя не е... ъ-ъ... единственият страстен последовател на „Черният лотос“ сред съветниците ми! Много от доверените ми люде приемат висшия свещеник Анраку като техен... ъ-ъ... духовен водач. Те изразиха неодобрението си от Фугатами и няма да са доволни от факта, че ти продължаваш преследването на сектата.

Сано с тревога осъзна, че „Черният лотос“ има поддръжници сред най-висшите кръгове и сред приближените на шогун.

— Мога ли да запитам кои са тези хора?

На лицето на Токугава Цунайоши се изписа гузно изражение, сякаш бе казал твърде много, застрашавайки дори собствената си сигурност. Той изтърси троснато:

— Не, не може!

Сано съжали, че Янагисава не е тук. Заместникът на шогун бе заминал на инспекция в провинция Ечидо заедно със своя любовник и главен васал Хошина; двамата щяха да се върнат най-рано след два месеца. От идването на Сано в замъка Едо дворецовият управител неспирно го бе тормозил като потенциален съперник за благосклонността на шогун, многократно бе саботирал разследванията му в опит да съсипе репутацията му и дори да го убие. Но преди две години един случай, включващ мистериозната смърт на благородник от императорския двор в древната столица, бе благоприятствал за установяването на твърде изненадващи приятелски отношения между Сано и Янагисава. Оттогава съвместното им съществуване носеше характера на примирие. Дворцовият управител обикновено разкриваше и премахваше всички заплахи за собствената си власт. Ако бе тук, той никога не би позволил един религиозен орден да постигне такова влияние над шогун. Тогава му хрумна обезпокоителната мисъл, че вероятно имаше тайни, които дори Янагисава и неговите шпиони не знаеха. За първи път Сано си даде сметка, до каква степен стабилността на държавата зависи от Янагисава, и замръзна от страх. След като дворецовият управител не бе

в състояние да овладее „Черният лотос“, тогава кой би могъл да го стори?

Твърдо решен да противодейства на влиянието на сектата, Сано каза:

— Трябва да заловим убийците на министър Фугатами и съпругата му. Без всякакво съмнение храмът е мястото, откъдето трябва да започне диренето. Затова ми е необходимо разрешение да го претърся и да разпитам всички като потенциални съучастници.

— Ами... ъ-ъ... — докато се колебаеше, на лицето на шогуна се изписа напрежение. — Може пък васалите на министър Фугатами да са го убили по лични причини и после да са... ъ-ъ... изписали символа на „Черният лотос“ върху стените, за да хвърлят подозренията върху сектата — Сано беше помислил и за този вариант, но в светлината на всички досегашни събития това звучеше твърде съмнително. — Може би са забягнали в провинцията, планирайки след време да поискат откуп за дечицата — продължи шогунът. — Ти по-добре обяви национално издирване, вместо да се насочваш само към храма... — възражението му бе изказано с необичайно за него притворство. — И изобщо... настоятелността, с която... ъ-ъ... заклеяваш „Черният лотос“, започва да ме отегчава...

С ясното съзнание, че може завинаги да изгуби милостта на шогуна, Сано каза:

— Приемете искрените ми извинения. Единственото ми желание е да ви служа вярно. Но ако не ми бъде позволено да упражня контрол над „Черният лотос“, няма да имам възможност да разгадая тайната на пожара и убийствата в храма, което вие ми заповядахте да сторя... Убеден съм, че едно щателно разследване на „Черният лотос“ ще разкрие факти, които на този етап пренебрегваме с риск да изложим на опасност цялото общество...

Шогунът спря рязко и се обърна с лице към Сано.

— Аз... ъ-ъ... останах с впечатлението, че вече си открил виновника. Нали арестува онова момиче? — новините бяха стигнали до него доста бързо; Сано усети невидимата ръка на „Черният лотос“. Шогунът обикновено забравяше нещата, които му се казваха, и самият факт, че бе запааметил тази информация, потвърждаваше умението на сектата да внушава идеи във вялото му съзнание.

— Да — призна Сано.

— Тогава работата ти е свършена — отсече шогунът. — Организирай... ъ-ъ... процес за виновницата и стой далеч от храма и обитателите му!

Отчаян, Сано направи последен опит да промени решението на шогуна:

— Някои от членовете на сектата ще трябва да дадат показания по делото — каза той. — Законът позволява на Хару да застане лице в лице със своите обвинители...

— В такъв случай аз ѝ отнемам това право! Ти ще представиш... ъ-ъ... свидетелските показания. Ще наредя на съдията Уеда да признае Хару за виновна и да я осъди на смърт. Нейната екзекуция ще сложи край на... ъ-ъ... слуховете против „Черният лотос“ и ще успокои обществото. Сега си върви и не ме дразни повече!

ГЛАВА 25

*Озовеш ли се сред пламъци,
Бодхисатва на безмерната мощ
ще превърне огъня във вода.
Преследват ли те зли люде,
Бодхисатва ще те закриля...*

Из сутрата „Черният лотос“

Трима послушници бяха коленичили в редица наред тайната лаборатория на доктор Мива под земята.

— Слава на „Черният лотос“ — припяваха те в хор задъхано и припряно. Младите им лица изразяваха блаженство; блесналите им очи отразяваха образа на висшия свещеник Анраку, който бе застанал пред тях.

— Вашата всеотдайност ще бъде възнаградена с просветлението, към което се стремите — каза той. Със сияйна усмивка постави ръка върху главата на всеки монах поотделно. Те ахнаха ликуващи и заредиха още по-бързо молитвените слова. В отсрещния край на помещението доктор Мива го наблюдаваше иззад тезгях, на който бяха поставени лампи, фурна, съдове, прибори и стъкленици с билки и отвари. Той почти усети заредения с енергия допир на ръката на Анраку и пожела страстно благословията и за себе си. По някакъв начин Анраку винаги му се струваше по-реален от всички останали. Неговата сияйност засенчваше Кумаширо и Джункецоин, които се носеха като безплътни сенки от двете му страни. Сега, когато Анраку се обърна към него, доктор Мива потрепери от ужас и наслада.

— Значи най-накрая успя да откриеш нужната формула? — попита го Анраку.

— Да, смятам, че една от тези смеси ще постигне желаното от вас въздействие — доктор Мива посочи към трите керамични бутилки на тезгяха. Изби го пот и дъхът му засвистя през редките зъби. Видя отвращението, изписано върху лицата на Кумаширо и Джункецоин, и възненавидя неконтролируемите си нервни тикове. Трескаво сложи пред себе си три чашки: — Сега ще ги изпробваме.

— Формулата трябва да заработи — каза Анраку с глас, в който звучеше непоколебима решимост. — От виденията си разбрах, че съдбовният ден ще бъде предизвестен от три знака. Два от тях вече се появиха. Първият беше принасянето на изгорени човешки останки в жертва — пожарът и труповете в къщата. Вторият знак бе началото на гоненията срещу вярата в „Черният лотос“, които започнаха днес. Третият знак ще бъде обсадата на храма... — Анраку разпери ръце в израз на готовността си да посрещне събитието. Единственото му око блестеше. — Идва нашето време! — послушниците заприпяваха по-силно. Джункецоин се взря в Анраку с благоговение и възторг. Кумаширо остана мълчалив и строг, с ръка върху меча си. Доктор Мива се опита да отвори сетивата си за божествената истина, но долови само дрънченето на брадви от копаенето на подземни тунели в съседство. Свръхестественото прозрение никога не му се удаваше.

— Трябва да сме готови за битката — заяви Анраку и сведе пронизващ поглед към Мива. — От успеха на твоите опити зависи бъдещето ни!

Доктор Мива потръпна от напрежение.

— Обещавам, че няма да ви подведа — измърмори той. С треперещи ръце сипа в една чаша няколко капки от тъмната мътна течност в първата бутилка. Допълни чашата с вода, разбърка сместа и после я отнесе при коленичилите монаси. Без да спират да припяват, те вдигнаха лица с изписано на тях нетърпение. Доктор Мива поднесе чашата към устата на първия от тях — мършаво четиринайсетгодишно момче, чиито широко отворени очи пламтяха с фанатичен блясък. Момчето погълна течността.

— Слава на „Черният лотос“! — произнесе то с гримаса от горчивия вкус.

Анраку, Джункецоин, Кумаширо и Мива чакаха мълчаливо сместа да подейства. Доктор Мива редеше наум отчаяна молитва: „Нека този път подейства! Нека подейства! Нямам сили да понеса нов

провал!“. Животът му и бездруго представляваше само низ от поражения. Той бе най-малкият и най-слаб от четиримата синове на един бакалин от Камакура. Баща му не печелеше достатъчно, за да издържа всичките си деца, затова на десетгодишна възраст Мива бе даден да чиракува при един местен лекар. Другите двама чираци — Сабуро и Йоши, бяха по-големи момчета и хич не им се нравеше да делят обучението, оскъдната храна и скромния си покрив с трето дете. Веднага се съюзиха срещу Мива. Подиграваха му се, че бил прост, и го биеха. Даваха му най-ужасните задачи, като например да свари непоносимо вонящата жлъчка от мечка. Мива, твърде слаб, за да се защитава, се съсредоточи върху изучаването на диагнозите и лекуването на болестите, а също и върху използваните билки и отвари. Надяваше се да блесне с познанията си пред своя учител и да zlepостави мъчителите си. Само че усилията му имаха точно обратен ефект. Лекарят — бездетен вдовец — подкрепяше Сабуро и Йоши като родни синове и постоянно укоряваше за нещо Мива. Смяташе го за мръсен и се отвърщаваше от него. И наистина Мива сякаш като с магнит привличаше мръсотията. Дрехите му вечно бяха осеяни с петна, ръцете му — с набито черно под ноктите, лицето — с грозни гнойни пъпки. Ден след ден у него се набираше омраза към господаря и останалите чираци. Той си даде дума, че един ден ще стане велик лекар, но проблемите му все повече се задълбочаваха. Обучението по медицина изискваше болните да се лекуват под лекарско наблюдение, но пациентите не харесваха Мива и лекарят прекрати практическите му занимания от страх да не си загуби пациентите. Мива приключи чиракуването на двайсет години с много теоретични познания и сандъче с лекарства, но с твърде малко опит. Когато откри собствена практика, започнаха да го търсят само най-бедните и болни люде, и то заради оскъдното заплащане. Без пари и лично обаяние Мива не можеше да привлече нито съпруга, нито дори любовница; сексуалният му живот се ограничаваше до срещи с проститутки, които го обслужваха срещу безплатно лечение. Крепеше го единствено вярата му, че когато се премести в Едо, кариерата му ще процъфти.

По пътя за големия град му откраднаха багажа и сандъчето с лекарства. Пристигна в Едо като просяк и заската из улиците в търсене на работа при някой аптекар или лекар. Никой не го щеше. Прекарваше нощите, спейки под мостовете, а денем просеше милостиня. С всеки

изминал месец ставаше все по-мръсен и по-грозен. После една сутрин спря пред някаква аптека, дочул разговора между собственика и притеснен клиент. Човекът търсеше хапчета от рог на носорог — мощен и скъп афродизиак, — но собственикът го уведоми, че няма такива, тъй като снабдяването от Индия било твърде нередовно. В този момент отчаянието вдъхна сили на Мива.

— Аз мога да ви ги осигуря — каза той.

След като двамата със собственика сключиха сделката, Мива си тръгна, събра обли камъчета, хвана една безпризорна котка и оскуба от нея малко козина. Смеси котешките косми с малко кал, оформи хапчета от сместа, полепи я по облите камъчета и ги боядиса със сива боя, която открадна от една занаятчийска работилница. Аптекарят му плати голяма сума пари за фалшивите хапчета. Скоро Мива вече въртеше процъфтяващ бизнес с афродизиака и разполагаше с достатъчно пари, за да си наеме квартира. Планираше да изчезне веднага щом събереше достатъчна сума, за да си осигури собствена медицинска практика. Само че клиентите му започнаха да се оплакват, че хапчетата нямат никакъв ефект. Когато полицаите дойдоха в квартирата му да го арестуват, намериха бръснати котки в клетки, запас от обли камъчета и сива боя. Съдията обвини Мива в измама и го осъди да върне парите на клиентите си, но той вече ги беше похарчил за медицинско оборудване, тъй че в крайна сметка присъдата му беше три месеца затвор.

Сега, в своя кабинет под земята, доктор Мива почувства наоколо да витае духът на миналите му неудачи. Ако и този път се провалеше, наказанието му щеше да е много по-страшно от затвор. Той с тревога наблюдаваше младия монах, който бе изпил отварата. Момъкът продължаваше да припява и по вида му не личеше никаква физическа промяна.

— Мина достатъчно време. Формулата ти не струва! — отсече Кумаширо и се ухили подигравателно към доктор Мива.

— Какво разочарование — измърмори игуменката Джункецоин с кратка злобна усмивка.

— Формулата действа с пълна сила — възрази доктор Мива в опит да се защити. Омразата му към Джункецоин и към Кумаширо почти удави страха му от гнева на Анраку. Те бяха като двамата чираци, които вечно го дразнеха и тържествуваха при пораженията му.

— Проблемът е в ниската концентрация. Но съм сигурен, че новата смес ще подейства.

С нетърпелив жест Анраку му даде знак да продължи. Докторът припряно сипа течност от втората бутилка, добави вода и поднесе сместа на втория послушник. „Дано подейства! Дано успея да угодя на висшия свещеник, комуто дължа толкова много!“, молеше се Мива. Бе излежал два месеца в затвора, когато при него дойде един пазач и каза:

— Някой ти е откупил свободата. Можеш да си вървиш.

Неизвестният благодетел, платил на клиентите му, се оказа Анраку. Чакаше го при портите на затвора.

— Защо сте сторили това? — попита го Мива, изпълнен с подозрения към красивата външност на свещеника.

Анраку се усмихна:

— Ти си гениален лекар. Аз ценя дълбоко талантите ти, за разлика от останалия свят.

Думите му бяха като живителен еликсир за наранената гордост на Мива. Признателен, но все още изпълнен с подозрения, той попита:

— А откъде знаете за мен?

— Аз виждам всичко. Знам всичко... — Анраку говореше с убедителна простота; единственото му око проникваше направо в душата на Мива. В моя храм има нужда от лекар и избрах теб.

Анраку отведе доктора в „Черният лотос“ и му предостави болница, сестри и власт да се разпорежда с медицинското обслужване на увеличаващите се обитатели на храма. Постът донесе на Мива уважението и признанието, които тъй дълго му бяха отказвани. Той боготвореше Анраку, но бързо проумя вътрешните механизми на империята, създадена от неговия бог. Вярваше в свръхестествените възможности на свещеника да вижда в бъдещето, но скоро научи, че всъщност той разполага с мрежа от шпиони, които му донасят нужната информация. Те бяха платени осведомители, пръснати из цяла Япония. Докладвали му бяха и за Мива — като за полезен и перспективен за сектата обект. Установи, че не бе единственият, който бе нает по този начин. Анраку следеше престъпните елементи в обществото и така и бе открил Кумаширо, Джункецоин и повечето от своите свещеници. Освен това Мива разбра как Анраку подчиняваше на волята си тези своенравни личности. Всички те също като него някога се бяха намирали в окаяно положение. Анраку определяше какво е желанието

на всеки от тях, и после му го предоставяше срещу подчинение и вяроност. Те ставаха зависими от него. За тях той бе всичко — водач, баща, любим, тиранин, син, съдия, спасител. И тъй като сутрата „Черният лотос“ казваше, че съществуват безчет пътища към просветлението, Анраку и измисляше съдба за всеки от последователите си. Но едва след много години, дълго след като бе прекъснал всякакви връзки с нормалното общество, Мива откри тъмната страна на своя бог — нетърпимостта му към всички, които не успяваха да задоволят очакванията му.

От две години докторът работеше върху проекта за съдбовния ден на „Черният лотос“. Трябваше да направи серия от експерименти, които да доведат до желания ефект. Изпробваше постиженията си върху непокорни ученици и досега всичките му опити се оказваха неуспешни. Сега той изгледа изпитателно втория коленичил монах и почувства, че няма търпение да чака повече за резултат.

— Сега ще изпробвам третата формула — каза той и приготви следващата доза. Поднесе я на третия послушник.

Момъкът пресуши чашата и възкликна:

— Слава на „Черният лотос“! — внезапно лицето му стана мораво. Очите му се разшириха, погледът му се изпразни, а той самият се олюля. Думите му се превърнаха в несвързан брътвеж.

— Формулата действа! — възкликна тържествуващо доктор Мива, изпълнен с облекчение.

Послушникът се разтнесе неистово. Докато другарите му продължаваха да припяват, той се задави и повърна жлъчка. Въздухът се изпълни с възкиселото й зловоние. Младежът се строполи на земята, сгърчен в конвулсии.

— Виждам Буда. Виждам истината! — зареди той трескаво. Благоговение замъгли погледа му. Потръпна за последен път и застина.

Доктор Мива клекна, огледа го и вдигна очи към Анраку.

— Умря...

Анраку засия.

— Добра работа — похвали го той. Кумаширо кимна, изразявайки с неохота привидно одобрение; ревност присви очите на Джункецоин.

— Ще посрещнем съдбата си добре подготвени... — и тя излезе от лабораторията.

По заповед на доктор Мива оцелелите послушници отнесоха трупа в крематориума. Припяването им заглъхна нататък по тунела. Кумаширо и Джункецоин изостанаха зад всички.

— Поздравления — произнесе язвително Кумаширо.

А Джункецоин каза подигравателно:

— Имаш късмет, че формулата проработи. Анраку ми каза вчера, че след провала ти в Шинагава няма да търпи нов неуспех...

— Шинагава бе просто един експеримент — възрази ядно докторът. — Пробите и грешките са необходима част от научния прогрес...

— Прогрес, значи? Прогрес ли беше онази формула, която взриви храма в Шинагава? — Джункецоин се засмя и после се промъкна покрай доктор Мива. — Защо се преструваш, че не ме харесваш, когато и двамата знаем, че отчаяно ме желаеш? — той усети мускусния дъх на парфюма ѝ, почувства топлината на тялото ѝ. Неочаквано го заля палецо желание. Спомени за други подобни мигове замъглиха съзнанието му. Работейки ден след ден със сестра Чие, той бе изпитвал неистов копнеж по нея въпреки отвращението, което съзираше в очите ѝ. Тя, също като Джункецоин, го възбуждаше без всякакво намерение да удовлетвори копнежите му. Сега Джункецоин вдигна ръка към лицето му и бръсна с ръкав бузата му. — Бъди мил с мен, а пък аз може да кажа някоя добра дума за теб пред Анраку...

Гневът на Мива избухна.

— Остави ме! — изкрещя той, размахвайки ръце. Бутна Джункецоин встрани. Дъхът му свистеше яростно, докато вземаше една стъкленица от тезгяха. — Махай се или ей сега ще ти плисна в лицето тази киселина. Ще станеш по-грозна и от мен и Анраку вече няма да те желае. Ако не престанеш да ме тормозиш, ще кажа на сосакан Сано защо мразеше Чие и защо я уби...

Страхът, който се мярна в очите на Джункецоин, го изпълни с удовлетворение. Тя хукна навън, а Мива се вкопчи в ръба на масата в опит да се овладее. За да успее, трябваше да се владее. Не биваше да се проваля отново. На никаква цена!

ГЛАВА 26

*Той е слънцето на мъдростта,
разпръсващо тъмата.*

*Той ще усмири вятъра на нещастieto
и ще разпръсне чиста светлина.*

Из сутрата „Черният лотос“

Рейко седеше в кръглата дълбока вана, потънала във водата чак до брадичката. Беше отворила прозореца и беше запалила лампите; горещата вода вдигаше пара на хладния вятър. От вцепеняващия ужас все още стомахът ѝ бе свит, макар че бяха минали часове, откакто бе видяла труповете на семейство Фугатами. Мисълта ѝ непрестанно се връщаше към сцената на кървавата драма. Когато Сано влезе в стаята, тя вдигна поглед към него; очите ѝ бяха подути и червени от плач.

— Не мога да престана да мисля за Хироко... — отрони тя с дрезгав глас.

— Аурата на смъртта винаги остава...

Той съблече дрехите си. Клекна на дъсчения под, изля върху себе си кофа вода и натърка тялото си със сапун от оризова луга. Трескавите му движения издаваха паническото му желание за пречистване от досега с убитите.

— Днес следобед ходих при бащата на Хироко да му кажа какво се е случило... — мъката я завладя отново само като си спомни как достойният беловлас мъж се опита да скрие скръбта си по изгубената дъщеря и тревогата си за изчезналите внуци.

— Благодаря ти, че ми спести тази грижа — отвърна Сано.

— Какво стана при шогуна?

— Отказва да закрие сектата. Нареди ми да не припарвам до храма.

— О, не! И сега какво ще правиш?

— Какво друго ми остава, освен да се подчиня на заповедите му?
— отвърна Сано печално. Изплакна се и се потопа във ваната. Водата се разлюля, когато седна срещу Рейко. — Ще потърся доказателства извън храма. Освен това изпратих съобщение до дворцовия управител Янагисава, в което описвам положението и го моля да се върне в Едо. Надявам се да реши, че проблемът с „Черният лотос“ е достатъчно сериозен и заслужава вниманието му.

Рейко се опасяваше, че дворцовият управител можеше да не се върне навреме, за да предотврати надвисналото бедствие.

— Поне има и нещо добро като резултат от смъртта на Фугатами — каза тя. — Най-накрая вярваш, че е бил прав за „Черният лотос“... — двамата със Сано отново бяха съмишленици и това я успокояваше. — И Хару може да бъде освободена от затвора — добави Рейко, но тутакси забеляза притесненото изражение на Сано. — Какво има?

— Хару остава там, където си е — заяви той с предпазлив, но решителен тон. Пое дълбоко въздух, сякаш събираше енергия за спора, който се бе надявал да избегне, и изрече: — Случилото се днес не оневинява Хару. Това, че „Черният лотос“ причинява зло, не означава непременно, че Хару е добра. Каквото и да са направили членовете на сектата, обвиненията ми срещу Хару си остават.

— Значи ще бъде съдена?

— Да — отвърна Сано.

На лицето му бе изписано съжаление, но Рейко долови непоколебимостта в гласа му. Доскоро вдигащата пара вода около тях сега изведнъж ѝ се стори хладна.

— Вероятно Фугатами е умрял, защото е знаел твърде много за „Черният лотос“ и е представлявал заплаха за сектата — каза Рейко. — Мисля, че същото се отнася и за Хару, оябун Ояма и Чие. Най-вероятно те са видели и чули разни неща из храма. Висшият свещеник Анраку е решил, че не може да им има доверие, затова е наредил Ояма и Чие да бъдат премахнати, а Хару — набеждена за смъртта им.

— Знам колко ти се иска това да се окаже истина — миролюбиво отвърна Сано, — но засега липсват нужните доказателства.

Зад нежния му тон Рейко долови скрито упорство.

— Разпитвал ли си Хару за сектата? — попита тя. Когато Сано поклати глава, Рейко добави: — И аз не съм, защото нямах

възможност. Може би ако отидем в затвора и я разпитаме сега, тя ще ни даде информация, която ще я оневини и ще убеди шогуна да ти позволи да разследваш „Черният лотос“...

Сано скръсти ръце и движението му набразди повърхността на водата.

— Няма да предоставям на Хару повече възможности да си измисля истории за другите или да се прави, че не знае какво е вършила в нощта на пожара. Не вярвам, че ще ни каже истината за „Черният лотос“, затова и няма да си правя труда да я питам.

— Това не е честно! — възкликна Рейко, вече ядосана. — Хару заслужава да ѝ се даде възможност да се спаси...

В очите на Сано припламна гняв.

— Тя имаше достатъчно възможности да ни разкаже някоя победителна история за това, какво се е случило с нея. Следващата ѝ „изповед“ ще бъде в съда. Освен това бях повече от честен към нея... и към теб... за моя сметка. Отложих задържането ѝ, за да проверя всички възможни следи, а това даде основание на главния старейшина Макино да уязви достойнството ми. Забавих процеса срещу Хару и си навлякох гнева на шогуна. Хару е виновна и аз ще посрещна с удовлетворение нейната присъда! — раздорът бе плъзнал във водата около тях като мръсна отрова. Изведнъж Рейко усети, че повече не може да остане край Сано. Изправи се и излезе от ваната сред стичащи се по тялото ѝ струи вода.

— Рейко, почакай! — възкликна Сано.

Тя долови тревога в гласа му, но не обърна внимание на молбата му. Нямаше какво повече да си кажат. Грабна една кърпа от близкия рафт и уви с нея мокрото си тяло. Побърза да излезе от банята, прекоси коридора и се прибра в стаята си. Трепереща от студ и тревога, се избърса и навлече нощницата си. После коленичи до мангала с дървени въглища и се опита да измисли как да открие децата на Фугатами и да осуети плановете на „Черният лотос“, след като нито тя, нито Сано можеха да се върнат в храма. Изведнъж се сети за предложението на Мидори да проникне под чуждо име в храма и да действа като техен таен агент. Едва сега си даде сметка, че през целия ден не беше виждала, нито чувала приятелката си. Реши, че първата работа, която трябваше да свърши сутринта, бе да я потърси.

В храма „Черният лотос“ монахини водеха през двора стотина послушници. Младите жени, облечени в бели роби, вървяха в редици по две покрай тъмните безмълвни постройките. Никой не отронваше нито дума. Единствените шумове бяха от забързаното им дишане, хрущенето на чакъла под сандалите им и трелите на цикадите откъм храстите. В средата на колоната Мидори вървеше до Тошико. Цялата група бе обзета от вълнение, сякаш обгърната от невидима сила. Мидори тръпнеше в напрегнато очакване, убедена, че тази нощ ще научи нещо изключително важно за „Черният лотос“.

След като я приеха в храма, тя бе очаквала монахините да ѝ възложат слугинските задължения, които послушниците обикновено изпълняваха в храмовете. Смяташе, че ще може да огледа наоколо и да си побъбри с членове от сектата; само че не се случи нищо подобно. Вместо това Мидори прекара целия ден затворена в метоха. Един възрастен свещеник учеше новопостъпилите послушници на строфи от сутрата „Черният лотос“. Говоренето бе абсолютно забранено, имаха право само да повтарят напевно въпросните откъси. Монахини с дървени пръчки чукаха по главата всеки, който си позволяваше да приказва по време на хранене. При все това около послушниците се носеше приглушен шепот. Седнала до Мидори, Тошико ѝ прошепна нещо, което бе чула от другите: „Храмът е затворен за външни лица. Денят приближава!“

— За какво става въпрос? — попита шепнешком Мидори, но една от монахините я чукна с пръчка по главата и я накара да млъкне.

По време на вечерята игуменката Джункецоин се обърна към момичетата:

— Висшият свещеник Анраку обяви, че съдбовният ден за нашата секта приближава и всички ние трябва да се приготвим. Затова новопостъпилите ще бъдат посветени на специална церемония още тази вечер...

Сега, докато послушниците прекосяваха двора, пред тях се открояваше внушителна и мрачна главната зала за богослужение. Мидори бе обзета от страх, тъй като никой не беше им обяснил в какво ще се състои церемонията по посвещаването. Взе да изостава нарочно, но Тошико я дръпна да продължи с останалите момичета. Свещеници отвориха вратите. Залата бе осветена от пиринчени фенери, окачени по гредите на високия таван. Млади свещеници стояха като армия воини

покрай стените, а над тях десетки огледала отразяваха и уголемяваха и бездруго просторното помещение. Хиляди горящи кандила изпълваха въздуха със сладък лют дим. Пред олтара се открояваха лъснат до блясък кипарисов под и висок подиум, зад който се издигаше златна статуя на Буда. Зад статуята имаше грамаден стенопис, който изобразяваше черен лотос. Мидори затаи дъх в благоговение.

Монахините подредиха послушниците в десет редици с лице към олтара. Мидори и Тошико се озоваха една до друга на втория ред.

— Слава на „Черният лотос“ — извисиха глас свещениците.

Внезапно от средата на олтара изригна дим и се устреми в плътен стълб към тавана. Мидори и останалите послушници ахнаха от изненада. Сред дима се издигна човешка фигура. Беше висок мъж с черна превръзка върху лявото око и искряща пъстра роба. Всички присъстващи паднаха на колене, притиснаха чело в пода и изопнаха напред ръце.

Висшият свещеник заговори:

— Добре дошли, последователи мои. Вдигнете глава, за да мога да ви погледна! — Мидори предпазливо изправи рамене. Анраку пристъпи напред. Огледалата умножаваха образа му из цялото помещение. Погледът му се плъзна по послушниците и когато за миг се задържа върху Мидори, тя почувства опияняваща връзка с него. — Поздравявам ви за вливането ви в редиците на „Черният лотос“ — продължи Анраку. — Идвате от много различни условия на живот, от близо и далеч, но всички притежавате една обща удивителна черта... — той замълча за момент, за да наелектризира публиката. — Вие сте неповторими сред простосмъртните — рече той, разпервайки ръце, сякаш да поеме всички в обятията си. — Вие сте способни на чудеса. Вие сте предопределени за величие — думите му и развълнуваха Мидори въпреки ролята ѝ на таен агент. Наситеният тамян из въздуха изпълваше дробовете ѝ и тя се почувства замаяна. — И всички вие сте платили висока цена за своята различност... — Анраку се приведе към публиката и сякаш стана още по-огромен; гласът му кънтеше. — Светът е жесток към онези, които са различни. Вие сте понасяли хули, подигравки и мъчения. Животът ви е бил изпълнен с болка... — ридания накъсаха монотонното припяване. Мидори видя как лицата на младите жени се изкривиха от мъка. Тяхната скръб я зарази. Спомни си закачките на Хирата, които ѝ причиняваха болка, липсата на

внимание от негова страна, което толкова я нараняваше, снизхождението на Рейко, на придворните дами, на семейството си, което виждаше тъй рядко. От очите ѝ рукнаха сълзи. — Онези, които са ви наранявали, са го правели от завист — продължи Анраку. — Но страданието ви не е безцелно. Божествените сили са ви пратили нещастия, за да изпитат духа ви. Оцелявайки, вие сте преминали изпитанието. Сега съдбата ви е избрала, за да се присъедините към нашия елитен орден, да намерите тук истинския си дом, да срещнете призванието си! — висшият свещеник се усмихна. — Огледайте се и вижте, че сте си у дома. Знайте, че мястото ви е тук. Обединява ви една важна цел. Всички дирите духовно просветление, божествено познание и върховно изражение на вътрешните си сили. Аз ще ви напътствам, докато постигнете цялата тази благодат. Сутрата „Черният лотос“ описва пътя към просветление като гоблен, извезан от безброй нишки. Приближете се до мен една по една, за да мога да надзърна в душата ви и да разчета коя нишка носи вашето име!

Две монахини се отправиха към първия ред послушници и отведоха една млада жена при олтара. Мидори изпита внезапна тревога. Така се бе увлякла в ритуала, че бе забравила защо е тук. Анраку се приведе, хвана с две ръце лицето на послушницата и се взря настоятелно в очите ѝ. Припяването се засили. Мидори видя как устните на свещеника се раздвижиха, когато заговори на жената, и осъзна, че не може да отиде там горе. Когато редът ѝ дойдеше, Анраку щеше да разбере, че е тук като шпионин!

Висшият свещеник пусна послушницата, която се върна залитайки на мястото си, обляна в сълзи. Монахините отвеждаха нови и нови послушници до олтара. След като висшият свещеник разговаряше с тях, някои стенеха, ридаеха или придобиваха удивено, замаяно изражение; други дори губеха съзнание. Какво ли им казваше? Мидори недоумяваше. Скоро монахините дойдоха и за нея. Изпълнена с ужас, тя се изправи, като се олюляваше, сякаш бе пияна. Монахините я крепяха, докато пристъпваше към олтара. Припяването отекуваше във всяка фибра на тялото ѝ. С биещо до пръсване сърце тя застана пред Анраку.

Той се приведе към нея и топлиите му силни ръце обхванаха страните ѝ. Тя не смееше да го погледне в очите, да не би той да открие измамата ѝ, но въпреки това погледът му прикова нейния.

Единственото му око бе като маяк, осветяващ всяко ъгълче на душата ѝ. В този миг Анраку се усмихна и усещането за неразривна връзка с него ѝ вдъхна спокойствие. Той изрече с тих хипнотичен глас:

— Любовта е силата, която те движи. Несподелена любов изпълва с тъга сърцето ти. За любовта ти би минала през огън, би отишла на края на света, би чакала цяла вечност. При мен те е довела любовта... — Мидори изтръпна: откъде можеше да знае? Дали бе разбрал коя е? Изпитваше неистово желание да побегне, но той я държеше и здравите му ръце сякаш я бяха парализирали. — Любовта е с твоят път към просветление — продължи Анраку. — Това е път през много тъма и беди, но аз ще те напътствам, за да стигнеш невредима до съдбата си. Следвай ме и ще постигнеш най-съкровено то си желание!

Мъдрост осветяваше лицето му. Силата му преминаваше от ръцете му в Мидори и сякаш я зареждаше с енергия. Както се бе възряла в него, образът му изведнъж се промени. Внезапно се озова в обятията на Хирата, който ѝ се усмихваше. Мидори изпита неистова радост. Висшият свещеник наистина можеше да ѝ даде всичко, което тя желаше, дори и Хирата! После видението се разми и Анраку я пусна.

Мидори изпита усещане, че се откъсва от него и пропада някъде с голяма скорост. Светлините се въртяха шеметно около нея. Изведнъж се озова коленичила в редицата послушници. Бездиханна от слисване, тя се помъчи да проумее какво се бе случило, но разумните мисли ѝ убягваха. Знаеше, че висшият свещеник я отвличаше в собственото си вълшебно царство и че трябваше да му се противопостави, но в същото време неистово желаше онова, което той ѝ предлагаше.

Послушниците продължаваха да отиват до олтара и да се връщат. Стенания, ридания и бурни емоции разтърсваха групата. Мидори се питаше какво ли обещаваха на останалите. Изглеждаше ѝ немислимо да познава всички и да им предлага онова, което желаят, но в същото време беше убедена, че прави точно това. Почувства, че волята ѝ отслабва и духът ѝ се устремява към Анраку.

Когато ритуалът приключи, висшият свещеник я огледа послушниците с гордо задоволство. Те вдигнаха към него потънали в унес лица и Мидори беше сигурна, че останалите изпитват същия

страх и доверие и са също тъй подвластни на неудържимото му привличане.

— Сега всяка от вас знае коя пътека трябва да следва — каза Анраку. — Преди да поемете по нея, сте длъжни да положите обет — той вдигна ръце: — Станете, деца мои! — Мидори се изправи неуверено. — Повтаряйте след мен: „Кълна се да прегърна вярата в «Черният лотос», само и единствено нея, завинаги. Кълна се да забравя семейството си, приятелите си и целия външен свят. Кълна се да посветя живота си на «Черният лотос». Кълна се да се подчинявам на висшия свещеник Анраку, сега и завинаги. Кълна се във вечна вяроност към сектата «Черният лотос». Ако наруша клетвата си, нека ме постигне смърт и ме заправи завинаги в пъкъла!“ — Мидори и всички останали послушници бяха обзети от неподвластна на разума възбуда. — Сега ще скрепим клетвите ви със свещения ритуал за посвещаване — заяви Анраку. Две монахини изкачиха стъпалата към олтара. Анраку протегна ръце и те разтвориха брокатената му роба. Той остана гол, величав и внушителен. Мидори се втренчи в него, тъй като до този момент не беше виждала гол мъж. Видът на мъжествеността му я засрами и очарова. Двете монахини коленичиха от двете му страни. В този момент свещениците се отлепиха от местата си до стената и застанаха зад девойките. Монахът зад Мидори сложи ръка на рамото ѝ. Тя се дръпна и се извърна да го погледне. Той беше с няколко години по-голям от нея. Сграбчи я за раменете и я накара да се извърне към олтара. Мидори видя как други свещеници държаха останалите послушници. Ръкоположените монахини се отпуснаха в обятията на своите свещеници с безсрамна наслада. Чувствената атмосфера обгърна Мидори. Бузата на свещеника се опря о нейната. Когато отново се обърна да го погледне, тя видя, че всъщност това бе Хирата. Мидори възкликна слисана и възторжена. Хирата я прегърна така, както си го бе представяла в най-съкровениите си фантазии; очите му се замъглиха от желание. Цялото ѝ тяло изтръпна от допира му. Стенейки, тя се отпусна назад в обятията му. Такова чудо — най-накрая да го има за себе си! Изобщо не я беше грижа как се бе озовал тук, нито кой ги гледаше. Послушници и свещеници се извиваха в транс, сплели крака и ръце. Стенания и викове се извисиха над монотонното припяване. Монахините на олтара галеха и целуваха Анраку по цялото тяло. Той им нареди с дрезгав от възбуда глас: — Приближете се и освободете

духовната енергия, натрупана в мен... — двойките се заизвиваха около голото му тяло, а Хирата прошепна на Мидори: „Обичам те. Ще съм твой завинаги.“ Думите му изпълниха Мидори с блаженство. В това време на подиума Анраку дишаше шумно, повдигайки гърди, лъснал от пот, докато всяка от монахините обсипваше с ласки органа му. Внезапно той се напрегна, отметна назад глава, разпери ръце и извика гръмко: — Нека моята сила се влее във всяка от вас! — и семето му изби в мощни струи. Монахините на олтара облякоха Анраку в брокатената му роба. Той протегна напред длани към сбраното множество и извика: — Елате и почерпете от духовната ми мощ! — по дланите му се стичаха струйки кръв. Тълпата се люшна напред. Послушниците нетърпеливо облизваха ръцете на Анраку; лицата и робите им бяха оцапани с кръв. Мидори се почувства още по-замаяна, но Хирата я държеше изправена. Когато дойде нейният ред, Анраку притисна длан до устата ѝ.

Тя преглътна гъстата солена кръв. Светлините, а пушекът и гласовете се смесиха в единствено всепоглъщащо усещане. Зави ѝ се свят; притъмня ѝ.

Смътно усети как Хирата я вдига на ръце и я отнася. Осъзна, че се бе случило нещо лошо, но тя бе загубила способността да прави разлика между добро и зло. Имаше съвсем други планове... но какви бяха точно, вече не си спомняше. Докато потъваше в мрака на безсъзнанието, за миг в главата ѝ се мярна някаква мисъл: Трябва да остане в храма „Черният лотос“. Само че защо?

ГЛАВА 27

*Ако си в тъмница,
с оковани ръце и нозе,
Бодхисатва на безпределната мощ
ще ти върне свободата.*

Из сутрата на „Черният лотос“

Осеяна с тъмни петна и набраздена от сенки, пълната луна разкъса пелената от облаци над затвора на Едо, който се извисяваше над потъналите в мрак улици в североизточната част на Нихонбаши. В наблюдателните кули по протежение на високия каменен зид около затвора, както и в проходите, които се охраняваха от стражи, горяха фенери. В един от вътрешните дворове беше запален огън за изгаряне на отпадъци и димът се кълбеше над паянтовите постройки, откъдето се носеха окаяните вопли на затворниците.

В една от килиите Хару лежеше върху струпана на пода слама. Лунната светлина се процеждаше през препреченото с решетки прозорче върху изплашеното ѝ лице. Трепереща от студ, тя се обгърна с ръце и сви босите си нозе под муселинената си роба. След като я бяха арестували, я докараха дотук с волска кола, а минувачите я засипваха с подигравки и хули. После я хвърлиха в тази килия и вече второ денонощие единствената ѝ надежда за спасение оставаше висшият свещеник Анраку.

В храма „Черният лотос“ той я бе избрал да му бъде лична помощница, а скоро след това и любовница. Това положение ѝ осигуряваше доста привилегии. Не ѝ се налагаше да върши тежка работа, да прекарва дълги часове в учене и молитви и да се подчинява на строгите правила. Анраку ѝ бе дал онова, което тя желаше най-силно и което животът до момента ѝ бе отказвал — да се отнасят с нея

като с избраница. Родителите ѝ я смятаха просто за още един чифт ръце, които да помагат в гостилницата за юфка. Съпругът ѝ се бе държал с нея като с робиня. Единствен Анраку бе разбрал, че тя заслужава нещо повече. „Твоят път в живота е този, който се преплита с всички други пътища и ги обединява, беше ѝ казал той. Ти си светкавицата, която оповестява бурята, искрата, която ще запали големия и пожар, тежестта, която ще наруши равновесието между доброто и злото. Окончателната съдба на «Черният лотос» зависи от теб.“ Така и не ѝ обясни какво точно има предвид, но Хару беше доволна да му служи и да се наслаждава на привилегиите си. Анраку беше красив, мъдър и силен. Тя го боготвореше. Неговата власт я закриляше от неодобрението на околните. Хару вярваше, че е важна за него, и разчиташе на закрилата му, но сега, изглежда, Анраку я беше изоставил.

След пожара в къщата тя очакваше, че висшият свещеник ще оправи нещата. Но вместо да я защити, той остави полицията да я разпита и да я отведе. В храма Зоджо и в къщата на съдията Уеда тя бе чакала напразно Анраку да я прибере у дома. Нима Кумаширо, Джункецоин и доктор Мива го бяха настроили срещу нея?

Хару с мъка потискаше ужаса в себе си. Опитваше се да се убеждава, че Анраку не би се вслушал в обвиненията на враговете ѝ. Или бе получил ново видение, което бе променило чувствата му към нея? Задави я ридание. В далечината се разнесе вой на куче. Хару затвори очи. Когато сънят я победи, тя се пренесе на друго място и в друго време. Бореше се с оябун Ояма в къщата. Той я събори на пода, като се смееше на писъците ѝ, а месестото му лице бе почервенияло от похот. Мачкаше я с грубите си лапи... Внезапно сцената се смени и тя се озова в спалнята на къщата, където бе живяла, докато беше омъжена. Ояма се превърна в нейния съпруг — съсухрен, беззъб и груб. Хару искаше да го отблъсне от себе си, но слугите му я притискаха към пода, докато той със сумтене проникваше между краката ѝ... После обстановката отново се смени и Хару тичаше в мрака. Зад нея избухнаха пламъци и тя чу стъпки, които я преследваха. След това се видя върху купчина разпалени дърва, привързана на клада. Пламъците поглъщаха робата ѝ, а тълпата ревеше тържествуващо. В съзнанието ѝ оживя нова картина — двама свещеници откъсваха малко момченце от ръцете на сестра Чие, докато

тя пицеше сърцераздирателно: „Не, не!“ Пламъците подскачаха все по-високо, пърлеха кожата ѝ, подпалиха косите ѝ... С приглушен вик Хару се събуди, рязко се изправи и седна в сламата. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Дори когато осъзна, че е сънувала, страхът не я напусна. Откъм коридора долови предпазливи стъпки, които бързо приближаваха. Някой дръпна резето на вратата ѝ. Обзета от тревога, тя инстинктивно скочи на крака. Сви се в най-отдалечения ъгъл на килията и застина. Вратата изщрака и се отвори. В килията се вмъкнаха трима мъже със скрити зад тъмни покривала лица. Само очите им проблясваха на лунната светлина. Последният затвори тихо вратата. Хару видя, че тримата я гледат втренчено. Долови злите им намерения в учестеното им дишане. Изпищя от страх и се сви в ъгъла. Най-високият прекоси килията и спря пред нея. Хвана я за предницата на робата ѝ, дръпна я плътно до себе си и притисна с ръка устата ѝ.

— Не смей да се съпротивяваш и да не си издала нито звук — прошепна той грубо, — иначе ще те убия. Ясно? — притисна я към стената. Твърдите му пръсти я стиснаха за гърлото. Ужас скова гърдите на Хару и тя кимна. — Дойдох да ти кажа какво ще направиш — прошепна мъжът, мърдайки уста под плата върху лицето си. — Тъй че слушай внимателно. На процеса ще признаеш, че си убила Ояма, Чие и Сияен Дух, а после си подпалила къщата — от гърлото на Хару се изтръгна неволен хленч на протест. Мъжът я притисна и блъсна главата ѝ в стената. Ударът я зашемети, ушите ѝ писнаха. — Ако отречеш, че си го извършила — продължи той, сякаш четеше мислите ѝ, — после ще съжаляваш, че не си била екзекутирана! Сега ще ти помогнем да изпиташ само малка част от онова, което можеш да очакваш, ако не се подчиниш — изсъска мъжът. Дръпна я от ъгъла, завъртя я и я запрати встрани от себе си. Спътниците му я подхванаха. Тя се развика и започна да ги дере, но единият склучи мускулести ръце около тялото ѝ, а другият мушна парцал в устата ѝ. Хару се задави. Сърцето ѝ блъскаше в неистова паника. Тя се извиваше и се мъчеше да се отскубне, но двамата я държаха здраво за китките. Мъжът, който ѝ бе заповядал какво да прави, я зашлеви през лицето. Главата ѝ се отметна назад. Следващите удари се посипаха по носа и ушите ѝ. Топла солена кръв рукна от ноздрите ѝ и запуши гърлото ѝ. Хару с мъка потисна порива си да се разкрещи, за да избегне нови

удари. Разплака се, когато мъжът се нахвърли върху нея с къс кожен камшик, който нашари с болезнени резки гърдите и корема ѝ.

Единствените звуци, които се чуваха в килията, бяха плющенето на камшика и задавените ѝ ридания.

После я пуснаха. Хару се свлече на пода; цялото ѝ тяло трепереше от непоносима болка. Обърнаха я по гръб, разкъсаха робата ѝ отпред и разкрачиха краката ѝ. Високият я обязди и реалността се смеси с ужасите от кошмара ѝ. Загърчи се, но другите двама я сграбчиха за китките и глезените. Държаха я да не мърда, докато другарят им напъхваше члена си в нея. Хару изпищя от болка, той я зашлеви отново. Беше оябун Ояма; беше съпругът ѝ. Гадната му воня я задушаваше, докато той продължаваше брутално да я насилва.

— Признай се за виновна или ще ти се случи нещо много лошо — изсъска той в ухото ѝ. — Ако отречеш, ще те преследвам... Където и да отидеш, каквото и да направиш, ще те откроя. Ще те накажа така, че да се молиш за милостта на смъртта. И после ще те убия... — мъжът изгрухтя и Хару усети я как твърдостта му вътре в нея се прекърши. Когато почувства, че той се отдръпва от нея и се изправя, тя изстена с облекчение, но тогава мястото му зае един от другите. И отново последваха дивашките тласъци и болката. Когато дойде ред на третия, слабините ѝ вече бяха жива рана, лепкава от кръв. Неистовото мятане на главата ѝ бе охлабило натъпкания в устата ѝ парцал.

— Спрете! Оставете ме! — изпищя тя. Чу как в съседните килии затворничките се събудиха и размърдаха. Мъжът върху нея замръзна. — Помощ! Помощ! — самообладанието я напусна и тя се разпищя неистово.

Откъм долната страна на коридора се разнесоха забързани стъпки. Някъде наблизо прозвучаха мъжки гласове. Мъчителят ѝ скочи от нея с ругатня. Нападателят ѝ се втурнаха към вратата, но на прага високият се спря.

— Помни какво ти казах! — изсъска той.

Хару продължаваше да крещи, неспособна да се овладее. Тринама пазачи се втурнаха в килията с фенери. През мъглата от болка и сълзи Хару видя стъписаните им лица, когато се втренчиха в разголеното ѝ тяло.

Нападателят ѝ бяха изчезнали.

ГЛАВА 28

*Онези, които търсят отговори,
могат да разпознаят истината
и сред десет милиона лъжи.*

Из сутрата „Черният лотос“

На следващото утро Рейко се приготвяше да иде до „вътрешното крило“, за да потърси Мидори. Докато минаваше покрай кабинета на Сано, чу гласа на Хирата:

— ... има новини от затвора Едо. Снощи са нападнали Хару...

За момент Рейко замръзна на място, после се втурна в кабинета. Сано седеше зад писалището, а Хирата бе коленичил срещу него. Като я видяха, на лицата им се изписа смущение.

— Моля да ни извиниш. Говорим по работа — каза Сано.

Двамата с Рейко бяха прекарали поредна нощ в отделни стаи и Рейко предположи по изопнатите му черти, че той не бе спал по-добре от нея. Тонът му недвусмислено подсказваше, че присъствието ѝ е нежелано, но тя не обърна внимание на намека.

— Какво се е случило с Хару? — попита разтревожена.

— Хару вече не е твоя грижа — напомни ѝ Сано.

— Моля те, остави ни...

Рейко не се помръдна. След един твърде напрегнат миг Сано кимна на Хирата.

— Пазачите са чули Хару да крещи в килията си — продължи Хирата. — Била е пребитата.

— Кой го е сторил? — попита Рейко ужасена.

— От нападателя ѝ нямало и следа — каза Хирата, — а Хару, изглежда, не е в състояние да говори...

Сано стана.

— По-добре лично да огледаме.

— Идвам с вас — обяви Рейко.

Мидори можеше да почака.

— Жените не придружават съпрузите си при официални дела — припомни й Сано, видимо раздразнен. — Освен това затворът на Едо не е място за теб.

— Нищо лошо не може да ми се случи, след като вие сте там и ме пазите — изтъкна Рейко. — Освен това ми се струва, че Хару е в същото положение както след пожара. Щом не е разговаряла с пазачите, едва ли ще говори и с вас. Само на мен ще има доверие...

Сано се поколеба. Накрая кимна и отстъпи:

— Добре, да тръгваме.

Час по-късно пристигнаха в затвора Едо. Сано, Хирата и тримата детективи минаха с конете си по паянтовия дървен мост, който прехвърляше канала пред затвора. Следваха ги стражи, които вървяха пеша и съпровождаха паланкина на Рейко. Отвън пред обкованата с желязо порта ездачите слязоха от конете си и Сано се отправи към стражницата, за да размени няколко думи с пазачите. Рейко слезе от паланкина, като оглеждаше с любопитство напуканите, обрасли с мъх каменни зидове и порутените островърхи кули на покривите.

Пазачите отвориха портата. Сано и хората му влязоха в двора, последвани от стражите, които съпровождаха Рейко. След малко се появи възрастен самурай, вероятно началникът на затвора. Щом видя Рейко, той се намръщи изненадан.

— Съпругата ми е тук, за да окаже милосърдие на затворничката — поясни лаконично Сано.

Началникът на затвора придоби непроницаемо изражение, зад което скри истинското си мнение за необичайното поведение на сосакан. Само каза:

— Моля, елате с мен.

Докато цялата група се движеше към крепостта, Сано попита:

— Установихте ли кой е наранил Хару и защо?

— Не още — отвърна началникът.

— Какво е състоянието й?

— В шок е и все още не иска да говори.

Стигнаха до главната сграда на затвора и пазачите отвориха тежката врата. Върху Рейко се изсипа какофония от викове и стенания.

Докато вървеше след Сано и останалите мъже по лабиринта от коридори, я заля воня на изпражнения, урина, повърнато и гнилоч. Тя притисна ръкав до носа си. На оскъдната слънчева светлина, която се процеждаше през високите прозорци, видя мръсни вади, които криволичеха изпод затворените врати на килиите. Повдигна полите на кимоното си, за да не се топят в нечистотиите, и продължи предпазливо напред.

Началникът на затвора отвори вратата на една килия и застана отстрани, за да пусне пред себе си Сано и Хирата. Рейко се промъкна след тях. Щом видя Хару, която лежеше върху купчина слама на пода, цялата в отоци и синини, тя извика:

— Хару! О, божества! Хару! — момичето обърна глава. Синини с оттенък на мораво ограждаха очите ѝ. Носът и устните ѝ бяха отекли и покрити със засъхнала кръв. При вида на Сано и Хирата тя се сви ужасена. После забеляза Рейко и от разранената ѝ уста се изтръгна немощен жален вик. Без да обръща внимание на мръсния под, Рейко коленичи и я взе в обятията си. Момичето се разрида и се притисна в нея, а Рейко отправи гневен поглед към началника на затвора:

— Веднага донесете съд с топла вода и парцали, за да я почистя!

Началникът изглеждаше изненадан, че тя изобщо заговори, а после доби обидено изражение. Той се обърна към Сано.

— Така ли я намерихте? — попита го Сано. Началникът кимна мълчаливо. — И дори не сте почистили раните ѝ? — тонът на Сано бе станал хладен от неодобрение.

— Нямаме обичай да угаждаме на престъпниците — опита да се защити началникът.

— Донесете необходимите тоалетни принадлежности и повикайте доктор Ито Генбоку!

Началникът излезе, за да изпълни нарежданията.

— Какво се случи, Хару сан? — попита Рейко внимателно.

Момичето притисна трескаво лице в рамото ѝ и изрече неясно:

— Бяха трима... Биха ме... Причиниха ми толкова болка... — и отново се разплака.

Рейко я потупа успокоително по гърба:

— Вече всичко е наред, сега си в безопасност... Кои бяха тези мъже?

— Не знам. Носеха маски... — силни ридания разтърсиха Хару. — Опитвах се да се съпротивявам, но те... те... — ръката ѝ се премести върху слабините. Сега Рейко забеляза колко кръв имаше по долната част на робата ѝ, и разбра какво още бяха сторили нападателите. Прошепна ужасено: „О, не!“ Вдигна поглед и съзря по изражението на Сано, че също се е досетил.

— Трябва да разпитаме целия персонал на затвора — каза Сано на Хирата. — Събери ги отвън.

Хирата тръгна. Двама пазачи внесоха чисти с парцали и съд с гореща вода. Придружаваше ги ос възрастен мъж със строго лице и бели коси. Беше облечен в тъмносиня престилка на лекар и носеше дървено сандъче.

— Добро утро, Сано сан — поздрави той.

— Благодаря ви, че дойдохте, доктор Ито — каза Сано. — Моля, позволете ми да ви представя съпругата си.

Рейко и доктор Ито си размениха поклони, като се огледаха с взаимен интерес.

— Чест е за мен да се запозная с вас — каза Рейко.

— За мен е чест — отвърна Ито искрено. Видя Хару и тревога вдълба още повече бръчките, набраздили челото му. — Това ли е пациентката? — Хару се дръпна от него, изплака и се сгуши в Рейко.

— Не се страхувай — успокой я тя. — Докторът ще ти помогне да се почувстваш по-добре — тя отправи хладен поглед към Сано, намеквайки, че Хару има нужда от уединение. Сано се сбогува с доктор Ито и излезе от килията, като плътно затвори вратата след себе си.

В главния двор на затвора той се присъедини към Хирата, който бе събрал стотината мъже, съставляващи персонала на затвора Едо. Самураите стояха на едната страна, а редовите стражи, подбирани главно измежду дребните престъпници, се бяха скупчили на другата страна. За да се отличават, бяха с късо подстригани коси и сини памучни кимона. Встрани от всички бяха коленичили ета. При появата на сосакан събралите се поклониха, свеждайки глава.

— Кой беше дежурен в женското крило снощи? — попита Сано. От редиците на стражите се отделиха трима мъже и излязоха напред. — Вие ли намерихте Хару?

— Да, господарю — отвърнаха в хор пазачите.

— Знаете ли кой я е нападнал? — те поклатиха глава, но Сано видя, че помръдват неловко крака. Разбра, че искат да прикрият колегите си. Той тръгна покрай редиците на стражите, оглеждайки ги внимателно, докато един от тях привлече погледа му. Беше минал двайсетте, имаше очи като цепки под ниско чело. Докато другите мъже носеха износени и избелели закърпени кимона, индиговата тъкан на неговата дреха бе тъмна и нова. — Ти къде беше снощи? — попита го Сано.

— Слях в казармите — пазачът стоеше с ръце, събрани зад гърба.

Сано ги издърпа и внимателно ги огледа. По китките му личаха пресни кървави резки.

— Откъде са?

— Играх си с една котка — измърмори пазачът, дърпайки ръце от Сано.

— Котка на име Хару? — под напора на внезапно предчувствие, Сано вдигна полите на кимоното на пазача. Отдолу се показва мръсна препаска, покрита с ръждиви петна от кръв — мъжът беше сменил горните си дрехи след нападението над Хару, но не и бельото си. Обзе го негодувание. — Кой са съучастниците ти? — попита настоятелно той.

Нататък по редицата един пазач побягна към портата. Хирата и още двама детективи се втурнаха след него и го заловиха. Събориха го и го притиснаха към земята. Сано се приближи до пленника, който лежеше по лице, докато детективите го държаха. Васалът посочи драскотините по ръцете му. Сано се обърна към пазача:

— Защо насилихте Хару?

— За да се позабавяваме...

— Кой бе третият съучастник?

— Нямахме друг. Бяхме само двамата.

В това време Рейко помогна на доктор Ито да съблече Хару и да я измие. Ученият намаза с лековит мехлем раните ѝ, превърза ги и ѝ даде отвара от билки за подсилване и опиум за облекчаване на болката. Обеща пак да се отбие и си тръгна. Сега Хару лежеше върху нова слама, облечена в чиста роба и завита с одеяло. Рейко седеше до нея.

— Имаш ли някаква представа, кои бяха нападателите ти? — попита Рейко.

Осеяното със синини лице на Хару се отпусна, когато успокоителното започна да действа. Тя отвърна с тих, сънлив глас:

— Единият искаше от мен на процеса да призная, че съм убила онези хора и съм подпалила къщата. Каза, че ако не го сторя, ще ме мъчи още повече, а после ще ме убие.

— А кой беше?

— Не знам...

Рейко смяташе, че в „Черният лотос“ са взели решение да прекратят завинаги разследването на сектата, като накарат Хару да направи самопризнание. Щом толкова държаха да я пратят на сигурна смърт, явно тя знаеше твърде много за тайните дела на сектата.

— Хару сан — заговори нежно Рейко, — трябва да ми разкажеш какво си видяла и чула, докато си живяла в храма на „Черният лотос“! Кажи ми, ако знаеш нещо за разни подземни помещения и тунели, за послушници, морени с глад, затвор, изтезания, убийства... — Хару завъртя глава от една страна на друга. Тревожност сгърчи съненото ѝ лице. Рейко смяташе, че знае причината за страха на момичето. — Хару, знам, че висшият свещеник Анраку те е приел в храма и ти се чувстваш задължена към него, но ако искаш да се спасиш, трябва да ми кажеш истината...

— Анраку... — гласът на Хару заглъхна печален и самотен. — Анраку ме изостави...

— Какво е замислила сектата? — попита Рейко припряно. — Висшият свещеник ли се разпореди за нападенията в Шинагава? Кани ли се да направи нещо по-опасно?

— Не — възпротиви се немощно Хару. — Той е добър. Прекрасен. Аз го обичам. Мислех, че и той ме обича.

Тя затвори очи, сякаш разговорът я бе изтощил, и Рейко видя как я обгърна булото на съня. Беше сигурна, че Хару знае повече, отколкото ѝ позволяваше да каже криворазбраното чувство за вяръност. Нима Анраку бе обаял и момичето, както бе правил с толкова свои съмишленици? Възможно ли бе Хару да е замесена в кроежите му? От хладния допир на подозрението Рейко потръпна. А може би Сано бе прав за девойката? Обърна се пак към нея:

— Хару! Ако ми кажеш...

Но момичето вече спеше, а дишането ѝ бе бавно и равномерно. Клепачите ѝ потрепваха и в един момент от полуотворените ѝ устни се изтръгна стенание. Тя каза:

— Не знаех, че е там...

— Кой? — попита Рейко слисана.

— Сияен Дух — промърмори Хару. Очите ѝ оставаха затворени; очевидно говореше в съня си. — Момченцето на Чие...

— Чие е имала дете на име Сияен Дух? — Рейко се запита дали това беше истина или плод на неспокойния сън на Хару.

Под завивката Хару се сгърчи.

— Не съм искала да му се случи нищо лошо — изплака тя. — Той не трябваше да е там. Беше нещастен случай!

— Къде? — мрачното предчувствие на Рейко изкристализира в твърда увереност.

— ... в онази къща — отвърна Хару. После въздъхна и неспокойните ѝ движения секнаха. Потъна в дълбок сън, докато Рейко я наблюдаваше с ужас. Думите на Хару прозвучаха така, сякаш тя бе подпалила къщата и сега съжаляваше, че по случайност бе изгорила в нея и детето, защото не е знаела, че то е вътре.

Рейко изтръпна от връхлетялото я чувство за вина. Значи се бе лъгала? Всичките ѝ съмнения по отношение на Хару се възродиха, защото в съня си Хару бе признала вината, която в будно състояние съзнанието ѝ отказваше да си припомни.

Ами ако думите на момичето имаха и друго, скрито тълкувание? Ако това, което бе казала, бе в резултат от побоя или от лекарството, което ѝ бе дал доктор Ито? Така или иначе, едно нещо беше сигурно: не можеше да каже на Сано за бълнуването на Хару, защото това щеше да засили убеждението му във вината ѝ, което означаваше, че престъпленията на „Черният лотос“ никога нямаше да бъдат разкрити!

ГЛАВА 29

*На онези, които пречат
на сторонниците на същинския закон,
кръвта им ще потече като буйна река.*

Из сутрата „Черният лотос“

Мидори се събуди замаяна и немощна. Долови далечно монотонно припяване. Болеше я главата; устата ѝ бе пресъхнала, гадеше ѝ се. Завъртя се на другата страна и отвори очи. Лежеше върху футон в голяма стая, осветена от снопове слънчева светлина, които проникваха през закритите с решетки прозорци. Наоколо в подредени в редици легла спяха и други жени. Мидори се смръщи озадачена. Кой бяха те? Къде се намираше? После изведнъж си спомни, че сигурно все още е в метоха на „Черният лотос“ и че жените в стаята са послушници също като нея. Мъглата в съзнанието ѝ се вдигна и тя си спомни с ужас церемонията по посвещаването.

Бе изпитала наслада, докато онзи мъж я докосваше, защото си мислеше, че е Хирата! Не можеше да повярва, че се бе държала тъй непристойно. Сигурно в тамяна имаше някакъв опият, иначе защо ще си губи разсъдъка! А кръвта на Анраку вероятно съдържаше някакво приспивателно, защото Мидори не можеше да си спомни какво се бе случило, след като я преглътна.

Сега забеляза, че спящите жени са облечени в сиви роби, а не в белите, които носеха предишната нощ. Някои от тях изобщо нямаха коса — главите им бяха обръснати до голо. Сърцето на Мидори се сви, когато си спомни, че те всички вече бяха монахини. Ръката ѝ се устреми към собствената ѝ глава. Усети дългите копринени коси и въздъхна с облекчение, макар че се почуди защо я бяха пощадили. Огледа се и видя, че тя също е облечена в сива роба. Някой бе сменил

одеждите ѝ, докато е спяла. В гърдите ѝ се надигнаха мъка и срам. Мислеше се за толкова умен шпионин, а бе победена от „Черният лотос“.

Една монахиня мина по тясната пътека между леглата и извика.

— Ставайте! Време е да започнете новия си живот! — с ропот и прозевки новите монахини се размърдаха. Мидори седна в леглото и потръпна, усещайки, че ѝ се завива свят. Раздадоха им купички с горещ чай и оризова каша. — Никакви приказки! — нареди монахинята.

Мидори получи своята порция и осъзна, че изпитва глад, но се страхуваше, че в храната има отрова. Искаше ли да запази мисълта си бистра, трябваше да погладува.

— Ако няма да я ядеш, може ли да ти я взема? — долови тя нечий шепот.

Мидори вдигна поглед и видя Тошико, коленичила до леглото ѝ. Изглеждаше сънена; и тя беше все още с дългите си коси. Мидори забеляза, че всички по-хубави момичета не са с обръснати глави. Разтревожена за безопасността на новата си приятелка, Мидори прошепна напрегнато:

— Не, не бива! Може да е опасно!

— Опасно ли? — намръщи се Тошико. — Какво говориш?

Монахинята патрулираше по пътеките, а Мидори нямаше желание да узнае какво е наказанието за нарушаване на разпоредбите.

— Ще ти обясня веднага щом мога — после любопитството ѝ надделя над предпазливостта. — Какво ти обеща Анраку?

Тошико така и не можа да ѝ отговори, защото монахинята поведе всички навън към тоалетните, за да се умият. После се отправиха към главната зала за богослужение. Дворът наоколо бе пълен с монахини и свещеници, които внасяха вътре чували с ориз, въглища и дърва, варели с масло, бъчви с кисели зеленчуци и сушена риба. Мидори се почуди за какво са им толкова много провизии. Не видя наоколо никакви поклонници и усети, че я прониза страх. „Черният лотос“ наистина бе затворил врати за външния свят!

В главната зала групата ѝ се присъедини към няколко монаси и монахини, които бяха коленичили на пода. Един възрастен свещеник им даваше тон в припяването. Мидори се настани до Тошико и зареди монотонната молитва. Днес залата изглеждаше различна. Огледалата

бяха закрити със завеси, а на олтара горяха само няколко свещи. Свела глава, Мидори смушка Тошико.

— „Черният лотос“ е много опасен — прошепна тя. — Убива хора. Скоро ще се случи нещо лошо...

— Откъде знаеш? — прошепна в отговор Тошико. Мисълта да ѝ разкрие коя е в действителност и с каква цел е тук, я плашеше, но не можеше да очаква Тошико да ѝ повярва, ако самата тя не се отнесе с доверие към нея. Затова каза:

— Аз съм Ниу Мидори, събирам тайно информация за сосакан сама. Тук съм, за да разбера какво става. Веднага щом си изпълня задачата, се махам. Мисля, че трябва да дойдеш с мен, защото, ако останеш, може да пострадаш.

Тошико ѝ хвърли уплашен поглед, както продължаваха да припяват молитви.

— Добре. Какво ще правим?

— Аз ще се измъкна по-късно и ще огледам на: около — отвърна Мидори. — После ще се върна, за да те взема.

Накрая привършиха с молитвите и монахинята отведе групата до една постройка, където се помещаваше работилница за молитвеници. Двете с Тошико бяха пратени да режат вече отпечатаните молитви на ивици. Двама свещеници обикаляха из помещението и надзираваха работата. Мидори изчака, докато свещениците се захванаха с нещо в отсрещния край, и се промъкна към вратата.

— Къде отиваш? — разнесе се настоятелен женски глас.

Тя се стресна, озърна се и видя една монахиня, която я наблюдаваше втренчено от масата за печатане. Свещениците тутакси тръгнаха към Мидори.

— До тоалетната — излъга тя, със закъснение осъзнала, че тук всеки следи всекиго. — Иди с нея — нареди свещеникът на монахинята.

По пътя до тоалетната и обратно монахинята нито за миг не я изпусна от поглед. Както работеше до Тошико, Мидори прошепна:

— Трябва да ми помогнеш да се измъкна.

Тошико прокарваше ножа си между редовете изпечатани йероглифи.

— Добре. Ще направя нещо да им отвлека вниманието. Нека изчакаме удобен момент. Имай търпение и ме наблюдавай. Когато ти

намигна, хукваш.

Мидори изпита искрена радост, че се бе доверила на Тошико.

— Не бива да оставяме Хару в затвора — каза Рейко на Сано. Беше късен следобед и те пътуваха през Нихонбаши към замъка Едо. Рейко се возеше в своя паланкин, а Сано яздеше отстрани до отворения прозорец. Хирата и детективите се движеха отпред.

— Хару ще се оправи — отвърна Сано. — Двамата пазачи, които поставих пред вратата на килията ѝ, ще я охраняват, а доктор Ито ще се погрижи за раните ѝ. Предупредих началника на затвора, че ще го понижа, ако допусне още някой да ѝ причини зло. Двамата виновници бяха наказани. Няма да я тормозят повече.

— А третият? — попита подигравателно Рейко и му разказа какво е научила от Хару.

— Били са само двама — възрази ѝ Сано, докато шествието забавяше ход на път към едно открито тържище.

Рейко долови убедеността в тона на Сано и се приготви за нов спор.

— Хару каза, че са били трима.

— С Хирата разпитахме всички в затвора, проверихме къде са били предишната нощ, и претърсихме стаите им за дрехи с петна от прясна кръв — обясни ѝ Сано. — Само тези двамата са били!

— Може третият да не е някой от затвора — предположи Рейко, — а да е дошъл отвън. Мисля, че е бил свещеник от „Черният лотос“, който се е опитал да сплаши Хару и да я накара да направи самопризнания...

— Такава история ли ти пробута? — попита Сано скептично.

— Нищо не ми е пробутала — разгневи се Рейко. — И ако беше оставил Хару в къщата на баща ми, всичко това нямаше да се случи. Хайде, погледни обективно и си признай, че...

— Смейеш да ми заявяваш, че трябва да бъда обективен? — възкликна Сано раздражен. — Ти си тази, която загърбва всякаква обективност, когато става с въпрос за Хару. И си забравила кому дължиш вярност! — той крещеше, без да обръща внимание на хората наоколо. — Нима не виждаш, че Хару те подвежда? Ставаш нечестна и своенравна също като нея! Добре, продължавай, избери нея пред собствения си съпруг. Позволи ѝ да разруши живота ни, мен вече не ме

е грижа... дойде ми до гуша и от двете ви! Но няма да допусна повече да ме упрекваш и да се месиш в работата ми! — думите му бяха като стоманено острие, а лицето му бе изопнато от гняв. — Или се вразуми и се отнасяй към мен с уважение, или... — и препусна напред, и Рейко сведе глава. Сано я заплашваше, че ще се разведе с нея! Само като си представи ужасните последствия от една такава стъпка, изведнъж си даде сметка, че не е готова да го загуби на никаква цена.

Докато яздеше до Хирата, Сано потъна в мрачен размисъл. Рейко бе законната му съпруга, любимата му жена, майката на сина му. Не желаше да сложи край на брака им, но пък и не можеше повече да търпи поведението ѝ. Вероятно тя щеше да откаже да се подчини и тогава не оставаше друго, освен развод... Хирата го изтръгна от вглъбението му:

— Може и да е съвпадение, но ми се струва, че по който и главен път да поемем, все се оказва блокиран. Непрекъснато ни се налага да заобикаляме по страничните улици...

Сано бе твърде зает със собствените си грижи и не беше обърнал внимание. Сега в съзнанието му изникнаха образи, които бе регистрирал подсъзнателно — горяща купчина боклук в една пресечка, струпани дърва в друга; фокусници, които показваха номера пред събрало се множество. Всяка от тези сцени не беше необичайна, но Хирата бе прав да насочи вниманието му към подозрителното им съвпадение.

— Това не ми харесва — заяви Сано, оглеждайки се подозрително.

Необходимостта да заобикалят ги бе отклонила в лабиринт от тесни улички между къщи, чиито балкони почти се докосваха над главите им. Сано и хората му трябваше да яздят в колона по един, а паланкинът на Рейко едва минаваше в тясното пространство. Улицата, на която се намираха в момента, изглеждаше странно пуста за такъв гъсто населен квартал.

— Прилича ми на капан — каза Хирата.

— Да се махаме от тук — нареди Сано. Изплющя с юзди и извика към носачите на паланкина и стражите в края на шествието: — Побързайте! — колоната ускори ход. Пред тях се мерзелееха портите към съседната махала. От там нахлуха седмина мъже в наметала с качулки и маски, които закриваха долната част на лицата им. На

поясите им висяха кинжали, а в ръцете си стискаха копия. Те се устремиха към шествието. — Засада! — изкрещя Сано. Отрядът му от дванайсет мъже превъзходеше по брой нападателите, но той не искаше да се озове приклещен в това тясно пространство. — Назад! — двамата с Хирата обърнаха конете, но паланкинът се оказа твърде голям за подобна маневра. Носачите бързо заотстъпваха заднишком по улицата. От противоположната посока към тях се втурнаха още осем въоръжени мъже със скрити под маски и качулки лица. Сега нападателите вече имаха преимущество и групата на Сано се озова в капан. — Готови за бой! — извика той и извади меча си. Носачите оставиха паланкина на земята и се приготвиха да посрещнат нападателите. Хирата и детективите заеха удобни позиции. Един от нападателите се нахвърли върху Сано с насочено към сърцето му копие; той отскочи и се блъсна в Хирата, който се отбраняваше от копията на други двама нападатели. Сано възпря с меча си острието на своя противник и извика към паланкина: — Рейко! Стой вътре! Не се подавай!

Със Сано вече се биеха двама. Противниците му мушкаха и ръгаха, мъчейки се да го уцелят с копията си. Сано стовари меч върху дървената дръжка на копието в ръцете на единия и тя се строши. Останал без оръжие, нападателят понечи да избяга, но Сано преряза гърлото му с ловък удар. Другият замахна с копието си; Сано отстъпи встрани, блъсна се в една къща и острието одраска рамото му. Той завъртя меча си и нанесе удар право в ръцете на мъжа. Противникът му изтърва копието си, приведе се, избягвайки нов удар на Сано, и измъкна кинжал с дълго острие. Докато нанасяше с него отривисти удари и отбиваше атаката на съперника си, нападателят се препъна в тялото на друг маскиран мъж, проснат по очи в локва кръв. Хирата се възползва от залитането му и го посече. Сано хвърли поглед през теснината между паланкина и постройките и видя, че хората му се сражават с нападателите от другата страна на носилката. Останалите четирима от неговата страна застанаха в редица, готови за отбрана. Заплашителни копия принудиха хората му да се скупчат и да отстъпят назад. Кой бяха тези безумци, които рискуваха да устроят засада на охранявана процесия на Токугава?

Конете, подплашени от битката, цвилеха и препускаха в кръг, опитвайки се да избягат, но сражаващите се и паланкинът бяха

препречили пътя им. Един жребец се вдигна на задни крака и удари с копита детектива вдясно от Сано. Мъжът залитна и нечие вражеско копие го прониза в корема. Той изкрещя, падна на земята и остана да лежи неподвижен.

Вбесен от убийството на своя верен васал, Сано се хвърли в битката още по-разпалено. Копия и мечове проблясваха, кръстосваха се и звънтяха. Той се втурна покрай копията и ги заобиколи. Озовавайки се зад противниците си, стовари меча си върху гърба на един от тях. Непознатият изрева и издъхна. Сано, Хирата и другите детективи нападнаха в гръб останалите трима и скоро покосиха и тях. Втурнаха се към задната част на паланкина, където двама от стражите размахваха мечове срещу копията на двама нападатели. Трупове на останалите лежаха проснати на пътя.

Сано извика:

— Предайте се! Другарите ви са мъртви. Маскираните се обърнаха към него и едва сега, осъзнавайки, че са останали само двама срещу петима, хукнаха нататък по уличката. Хирата и двама от детективите се втурнаха след тях. Рейко изскочи от паланкина и ахна при вида на посечените трупове.

— Тече ти кръв — каза тя на Сано, сочейки към рамото му.

Сано погледна раната и отвърна:

— Нищо сериозно. Ти добре ли си?

Рейко кимна, но устните ѝ трепереха. Сано се разтревожи, че тази травма, тъй скоро след убийството на семейство Фугатами, ще ѝ дойде твърде много. Почувства порив да я прегърне, да я успокои, че е в безопасност. Но вместо това отиде до трупа на един от нападателите. Мъжът лежеше проснат по гръб. Кръвта от раната в корема му се бе просмукала в дрехите. Качулката и маската му бяха паднали. Беше млад, с груби черти и бръсната глава. Сано не го познаваше.

— Свещеник! — възкликна Рейко. Тя се приведе по-близо и огледа врата му, след което посочи една татуировка малко под основата на гърлото му. Беше във формата на черен лотосов цвят. — Сектата първо нападна Хару, а сега и нас — каза тя с преднамерено невъзмутим глас. — Вероятно са ни проследили от затвора и са ни устроили засадата. Искали са да ни попречат да открием истината за „Черният лотос“...

Сано беше съгласен с логиката ѝ. Преди да успее да ѝ отговори, хората му се върнаха.

— Да не би да сте изпуснали последните двама? — попита Сано.

— Притиснахме ги в една уличка — отвърна Хирата, — но те сами си прерязаха гърлото, за да не бъдат заловени живи. После видях трупа до Рейко и добави: — И двамата бяха свещеници и имаха същата татуировка.

Рейко отправи мрачен поглед към Сано.

— Няма да се спрат пред нищо, докато не унищожат враговете си и не съхранят тайните си.

ГЛАВА 30

*Земята на Бодхисатва на безпределната
мощ
ще бъде осеяна със съкровища и дворци.
Отдадените на вярата
ще бъдат преобразени: телата им ще
излъчват светлина.
И ще се хранят с несекваща радост
и безгранично познание.*

Из сутрата „Черният лотос“

На фона на потъващото в здрача небе над храма Зоджо пламтяха искрящи розови облаци. Камбани оповестяваха вечерните обреди. Улични търговци и закъснели богомолци бързаха да се приберат от тържището. Само портите към храма „Черният лотос“ бяха затворени; никой не влизаше, нито излизаше. Забулен в тайнственост, ограденият с висок зид двор сгъстяваше вечерния здрач около себе си.

Въоръжени с копия монаси стояха на пост пред портите, а Кумаширо им даваше нареждания. После водачите на сектата събраха всички послушници и започнаха да ги обучават на ръкопашен бой. Мидори стискаше своя кинжал, задъхана от усилията да не изостава от групата. Питаше се за какво им бяха нужни подобни умения. Другите момичета имитираха учителите си съсредоточено. Мидори хвърли поглед към Тошико в съседната редица. През целия ден бе очаквала приятелката ѝ да отвлече вниманието на надзираващите ги, за да може тя да се измъкне, но Тошико така и не стори нищо. Сега Мидори вече беше изтощена от чакане и от глад, тъй като не бе яла нищо от страх да не бъде отровна. Искаше ѝ се час по-скоро да приключи задачата си и да се върне у дома, но се опасяваше, че Тошико е променила

решението си и се е отказала да ѝ помогне. Отвъд редиците забеляза монахини, които стояха от двете страни на пътеката и внимателно наблюдаваха групата. В никакъв случай нямаше да може да се промъкне покрай тях без помощта на Тошико. Обзе я отчаяние.

Урокът продължаваше. Сега ги накараха да застанат по двойки и единият да нанася удари, а другият да се отбранява. Мидори запристъпва нервно от крак на крак. Насилието в това упражнение я притесняваше. Тя хвърли отново поглед към Тошико, която сега беше четири реда пред нея. Изведнъж Тошико извика. Сърцето на Мидори подскочи. Всички извърнаха погледи към девойката, която изпусна кинжала си и се хвана за корема.

— Ох, боли! — изпищя тя, падна на земята и взе да се превива. Монахините, които стояха отстрани, се втурнаха към нея. Тошико се търкаляше напред-назад с изкривено от болка лице. В един миг погледите им се срещнаха и тя намигна на Мидори едва забележимо.

Вън от себе си от радост, Мидори се втурна навън. Дърветата препречваха светлината от месечината и постройките и тя едва виждаше къде върви. Гмурна се в някакъв проход между плътни зидове, после прекоси малък горист отрязък и се озова наскреж открито пространство. Препъна се в един камък или паднал клон и се просна по очи на тревата. При удара в земята кинжалът излетя от ръката ѝ и тя остана без дъх. Остана за миг зашеметена. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите. После се изправи, залитайки, и едва тогава си даде сметка, че изобщо не беше мислила какво ще прави, след като избяга.

Скова я нерешителност. Почувства се ужасно малка, самотна и уплашена.

Когато очите ѝ привикнаха с тъмнината, видя, че се намира в някаква градина. На фона на мастиленото небе се открояваха назъбени борове, а изкуственото езеро отразяваше бледия кръг на луната. Мидори усети мирис на изгоряло дърво и видя голям квадрат гола овъглена земя. Побиха я ледени тръпки. Тук вероятно се бе намирала къщата, която бе изгоряла заедно с Ояма, жената и малкото момче.

Мидори долови нечии бързи стъпки по окапалата шума. Приближаваха към нея. Обзе я паника и от гърлото ѝ се изтръгна неволен вик. Тя се завъртя и вдигна ръце, за да се предпази от тъмната фигура, която се бе устремила към нея. Сянката спря и прошепна:

— Аз съм!

— Ох! — Мидори усети, че краката ѝ омекват от облекчение, когато разпозна Тошико. — Толкова се радвам да те видя. Как се добра дотук?

— Казах им, че имам спазми — обясни Тошико, — а после се престорих, че ми е по-добре. Щом урокът започна отново, успях да се измъкна незабелязано. И сега какво? — преди Мидори да си признае, че няма представа, откъм мястото на пожара се разнесе пукане. И двете трепнаха. От обгорената земя излизаше странна светлина. Тошико почти извика от суеверен страх: — Сигурно са духовете на хората, загинали тук!

Момичетата се скриха зад едно дърво. От земята щръкна ръка, стиснала фенер; после се показа цяла човешка фигура. Беше жена със сиво кимоно и дълга кърпа на главата — игуменката Джункецоин. Тя държеше фенера над голяма дупка, от която бе изпълзяла.

— Това явно е отвор към подземните тунели — радостно прошепна Мидори. Очевидно преди пожара той е водел в изгорялата къща. От тайнствения отвор се разнесе ново пукане и от дупката се изкатериха две мъжки фигури с бръснати темета. Мидори разпозна върху лъскавите им роби герба на клана Курода. Джункецоин и мъжете поеха по една от пътеките към главния двор.

— Искаш ли да погледнеш какво има в дупката? — попита Тошико.

Мидори потръпна при мисълта да се спусне долу, затова предложи да проследят игуменката и я двамата васали на даймио Курода. Тошико се съгласи и двете последваха Джункецоин и мъжете към верандата на една от по-малките зали за богослужение. През пречките на прозорците се процеждаше мъждива светлина. Мидори и Тошико се скриха зад редките храсти отстрани и видяха как самураите бръкнаха в кесиите си, отброиха известна сума в протегнатата длан на игуменката и изчезнаха във вътрешността на постройката. Момичетата изчакаха малко, после надникнаха през процепа на най-близкия прозорец. Единият от самураите бе прегърнал чисто гола монахиня с бръсната глава, а другият галеше органа на млад послушник през шафрановата му роба. Мидори ахна от изненада, а Тошико я задържа за ръката:

— Да тръгваме! — те се промъкнаха обратно през двора до мястото на изгорялата къща. Клекнаха при ръба на дупката и

надникнаха вътре. Мидори видя шахта с облицовани с дъски стени; в единия край имаше паянтова дървена стълба, която се спускаше надолу в дълбока яма. На дъното ѝ проблясваше мъждива светлина. Чу се някакво далечно тракане. — Там има нещо. Тъмно е — изхленчи Тошико. — Страх ме е да слеза долу.

Мидори също се страхуваше, само че трябваше да бъде смела.

— Можеш да ме чакаш тук — каза тя по-уверено, отколкото беше в действителност.

— Страх ме е да остана сама...

— Тогава ще трябва да дойдеш с мен! — и тя започна да се спуска по скърцащата стълба. Мракът на шахтата я обгърна. Въздухът стана по-влажнен, студен и наситен с мирис на пръст. В гърдите ѝ се надигна панически ужас, че се намира в капан. Вкопчи се в страничните пречки на стълбата и нозете ѝ опипом затърсиха напречните дъски на стъпалата. Стъпи на дъното и се огледа. Светлината идваше от газени лампи, окачени по гредите на тунела. Три различни прохода се събираха точно там, където бе застанала. Миг покъсно Тошико се спусна непохватно до нея. Мидори се окопоти: — Хайде оттук — каза тя и тръгна напосоки. Двете поеха по единия от тунелите. Около тях се носеше шум от равномерно тракане. От специални дупки в тавана нахлуваше въздух, изпълнен с острия мирис на риба и кисели репички. От двете страни на тунела имаше стаи. Мидори надникна през отворената врата на една от тях и видя струпани до тавана керамични съдове. В следващата имаше чували с ориз, а в третата — варели с вода. — Това трябва да са провизиите, които видяхме да пренасят в храма — каза тя. Ниската температура благоприятстваше за съхраняването на храните, но тя не разбираше защо от сектата трябваше да складират тук толкова много запаси.

Тошико трепна и се взря във вътрешността на тунела; погледът ѝ бе напрегнат и уплашен.

— Някой идва!

Мидори долови глухи стъпки. Мушна се в стаята с варелите и дръпна Тошико със себе си. Проследиха с поглед как шестима свещеници ги подминаха забързани. После продължиха нататък по коридора.

— Къде отиваме? — попита шепнешком Тошико.

— Мисля да следваме шума... Колкото повече навлизаха в подземния комплекс, толкова повече се засилваше неясното тракане. Минаха покрай нови помещения с провизии; в други имаше подредени покрай стените дюшеци, натрупани един върху друг на широки рафтове. На определени места тунелът се разклоняваше. В средата на едно от тях към повърхността на земята се издигаше шахта. По стълбата отгоре слязоха четири монахини. Мидори и Тошико отскочиха назад в тунела точно навреме, за да се скрият.

— Хайде да се връщаме! — прошепна умолително Тошико.

— Не още.

Тракането се усилваше и скоро се превърна в оглушителен шум, от който всичко наоколо вибрираше. Изведнъж двете се натъкнаха на голяма кухня. В нея Мидори видя нещо като гигантска машина, съставена от духало с нагънати платнени тръби, дървени колелета и отвесен железен канал, широк колкото дървесен ствол, минаващ през тавана. Десет мускулести свещеници помпаха духалото и въртяха дръжките.

Двете с Тошико се промъкнаха покрай машината. Завиха зад един ъгъл и внезапно се озоваха пред коридор, в дъното на който мъже и жени с бръснати глави размахваха кирки, изправяха греди и изнасяха вече изкопаната пръст нагоре по една шахта. Прокарваха нови тунели. Дрехите им бяха потънали в пот и кал. Глезените им бяха оковани с железни вериги. През облаци прахоляк припламваха факли. Свещеници, въоръжени със сопи, крачеха напред-назад и налагаха работниците, които спираха да си поемат дъх.

— Мисля, че видях достатъчно — каза Мидори, установила с ужас, че приказките на Рейко за роби в храма се напълно верни. — Да се връщаме.

Забързана обратно през тунелите, тя се стараше да вървят по пътя, по който бяха дошли, но очевидно бе сгрешила някъде, защото изведнъж се озоваха на непознато място. Тук проходът вонеше на развалена риба. Мидори долови странни стържещи звуци, които идваха от едно помещение наблизо. Тя направи знак на Тошико да остане на място, промъкна се до вратата и надникна вътре. Пред дълга маса до стената седеше някакъв мъж и пишеше. Беше доктор Мива.

Мидори усети, че стомахът ѝ се свива от страх; огледа се и установи, че помещението представлява нещо като лаборатория,

обзаведена с непозната за нея апаратура. Една монахиня вадеше малки умрели риби от леген с вода и ги пускаше в глинено гърне. Втора монахиня чукаше рибата с остър сатър, а две други прецеждаха лигавата каша през парчета плат и събираха течността в буркани. Мидори разпозна рибата — беше фугу. Знаеше се, че е отровна, а продажбата ѝ — незаконна. Какво ли се канеха да правят с извлека от нея?

Внезапно Тошико ахна и сграбчи Мидори за ръката. Разнесоха се стъпки, които все повече приближаваха. Момичетата бързо свиха зад един ъгъл, надникнаха предпазливо от там и видяха трима свещеници да пресичат разклонението на двайсетина крачки от тях. Първият беше Анраку. Другите двама носеха фенери. Мидори си спомни церемонията и бездънните очи на висшия свещеник, хипнотичния му глас и вълнуващия му допир. Искаше да побегне, но в този миг Тошико рече:

— Да го проследим! — и бързо пое след Анраку. Внезапно зад един ъгъл изникнаха група монахини и тръгнаха право срещу тях.

Тошико отстъпи назад, но Мидори я дръпна и ѝ нареди шепнешком:

— Продължавай. Дръж се така, все едно си една от тях.

Монахините отминаха с вежливи поклони, на които Мидори и Тошико отвърнаха, свеждайки глава. Пред тях Анраку и свещениците влязоха в някакво помещение. Мидори и Тошико се сгушиха и близо до вратата.

— Колко? — попита Анраку.

— Достатъчно, за да въоръжим всички обитатели на храма, както и последователите ни навън.

— Отлично!

Мидори надзърна през вратата. Анраку и свещениците бяха застанали с гръб към нея в просторна пещера. Заобикаляше ги странно сияние — на светлината от фенерите край тях проблясваха стоманените остриета на хиляди мечове, копия, кинжали и пики. Гледката я удиви. Тук вероятно имаше повече оръжия, отколкото в замъка Едо. Анраку отиде до обкованата с желязо врата в дъното на помещението.

— Оставете фенерите тук. Не искаме да възпламеним барутните бомби, преди да е дошъл уреченият час.

Свещениците се подчиниха и го последваха в тъмната пещера зад вратата, откъдето Мидори ги чу да обсъждат количеството на бомбите и района, който биха могли да разрушат. Едва тогава схвана смисъла на онова, което виждаше тази нощ, и потръпна от ужас.

— „Черният лотос“ се подготвя за война и обсада! — прошепна възбудено Мидори. — Трябва да се върнем горе и да предупредим хората! — обърна се към своята приятелка... и установи, че говори на празното пространство. — Тошико? — възкликна тя. — Къде си?

Момичето беше изчезнало. Мидори с усилие потисна паниката си; не беше сигурна, че може да се добере догоре сама, а и дори да успееше, беше изключено да остави Тошико в това ужасно място. Обзета от страх, дали ще намери приятелката си, се втурна надолу по тунела. Срещу нея се устремиха група свещеници, които се разкрещяха:

— Ето я шпионката! Хванете я!

Ужасена, Мидори хукна обратно, но наскоро сред прохода бяха застанали две фигури, които ѝ препречваха пътя за бягство. Тя се спря, скована от тревога, защото разпозна Анраку и Тошико.

— Колко жалко! — Анраку поклати глава, като я гледеше с искрено съжаление. — Ти имаше прекрасно бъдеще с мен, но със съжаление трябва да отбележа, че предателството ти вече е променило съдбата ти. Онези, които се противопоставят на „Черният лотос“, трябва да бъдат наказани!

Обзе я ужас. Мидори усети, че ѝ прилява; освен това я налегнаха угризения.

— Съжалявам, че те замесих във всичко това — рече тя на Тошико.

Само че Тошико изобщо не изглеждаше уплашена. На лицето ѝ се появи самодоволна усмивка. Анраку сведе към нея изпълнен с благосклонност поглед и едва тогава Мидори с ужас проумя станалото.

— Тази сутрин ти ме попита какво ми е обещал Анраку сан — каза Тошико. — Когато се присъединих към „Черният лотос“ миналата година, той ми каза, че задачата в живота ми е да разкривам враговете му и че ако се справя добре, той ще ме възнагради с охолен живот в новото си царство...

Мидори твърде късно си даде сметка за предупредителните сигнали: колко лесно Тошико се бе сприятелила с нея, колко спокойно

бе приела плановете ѝ и се бе измъкнала от упражненията по бойна техника, за да я придружи дотук...

Свещениците я сграбчиха и я повлякоха навътре в тунела. В този миг тя горко съжали за наивността си. Без съмнение щеше да заплати за нея с живота си.

ГЛАВА 31

*Пази се от властелини и началници,
които защитават неистината.*

Из сутрата „Черният лотос“

Рейко се събуди и седна в леглото си. От нападението в Нихонбаши бяха изминали цяла вечер и цяла нощ, но в ушите ѝ още кънтяха виковете и звънът на оръжията. Тя отново се разтреса от ужас, като си спомни какво се бе случило и какво последва, когато се прибраха у дома.

Тъй като носачите на паланкина ѝ до един бяха загинали в битката, Рейко пристигна в замъка Едо на кон. Сано държеше юздите и яздеше до нея. Тя си мислеше, че нападението не ѝ се е отразило особено, но когато седна със Сано в гостната, усети, че целият ѝ свят рухва, и се разплака.

— Вероятно вече не се съмняваш колко опасна е сектата „Черният лотос“ — каза през сълзи тя.

— Да — отвърна Сано. — А също и Хару. Убеден съм, че палежът и убийствата са били нейният принос към плана на „Черният лотос“, какъвто и да е той. Но нека сега не говорим за това. Разстроена си.

После той внимателно я сложи да си легне и остана до нея, докато тя се унесе в неспокоен сън. Сега Рейко пое дълбоко въздух, прогонвайки тягостното чувство. Не се ли овладееше, нямаше да успее да предаде „Черният лотос“ в ръцете на правосъдието. Опита се да забрави съня си за Хару и всичко, за което той загатваше. Изми се, облече се и се насили да глътне малко чай и оризова каша. Нахрани Масахиро и после отиде в двореца. Намери Кейшо в покоите ѝ във вътрешното крило. Майката на шогуна точно закусваше.

— Дойдох да видя Мидори — каза Рейко.

— Няма я — сърбайки рибен бульон, Кейшо я погледна изненадана. — Мислех, че е у вас.

— Този път не е — отвърна Рейко. — Не съм я виждала от онзи ден вечерта.

— Но тя ми каза, че имала някаква важна работа, и аз ѝ дадох почивка — отвърна Кейшо. — Тръгна рано сутринта преди няколко дни — Кейшо се обърна към прислужничките си. — Мидори сан не се е върнала, нали? — жените поклатиха глава. Кейшо продължи със заядливо неодобрение: — Не ми е приятно, че отсъства толкоз, а и на една порядъчна млада жена не ѝ е работа да остава навън цяла нощ. Кой я знае къде се шляе... Ако я откриеш, кажи ѝ веднага да се връща тук.

— Непременно — обеща Рейко, усещайки, че я обзема тревога. Мидори не беше момиче, което би се запиляло само из града. Продължителното ѝ отсъствие не вещаеше нищо добро.

След като се сбoguва с Кейшо, се прибра вкъщи и нареди на един слуга да разпита на всички възможни места за Мидори. Прати и друг до яшики — имението на даймио Ниу, за да провери дали не се е отбила там да види семейството си. След час Рейко получи вест, че стражите при портите на двореца помнят, че Мидори е излязла, но са сигурни, че не се е връщала. Не беше и в семейното яшики, а нямаше къде другаде да отиде. В главата на Рейко започна да се оформя ужасно подозрение.

После, докато крачеше из стаята си, без да забелязва Масахиро, зърна на пода късче хартия. Вероятно течението го бе съборило от писалището ѝ. Рейко разсеяно го вдигна и думите, които прочете, превърнаха подозренията ѝ в ужасяваща реалност.

Мидори бе нарушила обещанието си и бе отишла в храма на „Черният лотос“!

След всичко, което сектата стори с Хару, след убийството на съпрузите Фугатами и след пладнешкото нападение на свещениците Рейко беше сигурна, че „Черният лотос“ не знае пощада. Ами ако хванеха Мидори да шпионира в храма? Щяха да я убият, в това нямаше никакво съмнение. Рейко се боеше да каже на Сано за случилото се, но нямаше избор. Влезе припряно в кабинета му, прекъсвайки съвещание с Хирата и още няколко детективи.

— Моля да ме извините, но е спешно — каза тя с поклон към Сано.

Сано освободи детективите, но помоли Хирата да остане.

— Какво се е случило? — попита той бързо. Рейко коленичи и разказа цялата история за плана на Мидори да се промъкне тайно в храма, както и за бележката, която беше намерила току-що. По лицето на Сано първо се изписа изумление и после — негодувание. — Ти си замесила Мидори в разследването? — възкликна той. — Това вече минава всякакви граници! — Хирата гледаше с нарастващ в очите ужас, а Сано поклати глава и стовари отворени длани върху писалището: — Всички проблеми напоследък са по твоя вина!

— Опитах се да разубедя Мидори... — осмели се да се защити Рейко.

— Но не успя — прекъсна я Сано и стана, без да откъсва от нея гневен поглед. — Или може би дори не си се старала особено. Може да си искала да се възползваш от наивната си, безпомощна и безрезервно вярна приятелка, за да продължиш да защитаваш Хару...

Думите му я зашеметиха като тежки удари. Съсипана, вдигна поглед към Сано:

— Съжалявам за всичките си грешки... — едва сдържаше сълзите си. — Но сега те моля, помогни ми да спасим Мидори, преди да е станало твърде късно!

Хирата седеше и привидно слушаше как Сано и Рейко се карат, но всъщност не бе чул нищо след съобщението на Рейко, че Мидори е отишла в храма на „Черният лотос“ и не се е върнала. Водопад от емоции бе насочил мислите му към неща, които бе забравил или пренебрегвал. Спомни си как Мидори се бе държала към него като истински верен приятел, как светът винаги му бе изглеждал по-светъл и мил, когато бяха заедно. Припомни си една дъждовна вечер, когато си бе помислил колко щастлив би бил, ако можеше да я направи своя съпруга. Усети мощен прилив на нежност към Мидори. След това си спомни как се бе държал с нея напоследък. Поласкан от вниманието, което му оказваше висшето общество, той й бе отделял твърде малко време. Спомни си как я бе пренебрегвал, как я бе изтласкал в периферията на живота си, и усети, че го обзема срам. Сега разбра защо тя се бе променила — сигурно отчаяно се опитваше отново да привлече вниманието му. Обзе го ужас, когато се запита дали не бе

решила да се прави на детектив заради него — за да я погледне той с други очи? Възможно ли бе той самият да е виновен за бедите, които си бе навлякла Мидори? В главата му като ехо зазвучаха историите, които бе научил в полицейското управление — съпрузи, жени и деца, погълнати завинаги от „Черният лотос“. Не разбираше защо бе тъй разстроен от изчезването на Мидори, но знаеше, че трябва да стори нещо. Внезапно го връхлетя паника и той скочи.

— Моля да ме извините — каза той, като се поклони припряно на Сано. — Трябва да отида в храма „Черният лотос“ и да спася Мидори!

На лицето на Сано се изписа тревога; в него се бореха противоречиви чувства.

— Шогунът ми заповяда да стоя далеч от „Черният лотос“, а неговата заповед се отнася и за васалите ми.

Рейко избухна възмутено:

— Не можем просто да я оставим там!

Хирата изпита неистово желание да върне времето назад и да промени отношението си към Мидори, за да я предпази от неразумната ѝ постъпка. Внезапно си спомни предупреждението, отправено му от Учида — началника на канцеларията в полицейското управление: „Колкото повече се издига човек, толкова от по-високо има да пада. Ако се отдаде на гордостта и амбициите си, накрая може да загуби всичко, което наистина има смисъл!“ Твърде късно си даде сметка, че новите му повърхностни приятелства не значеха нищо за него. Какъв суетен и сляп глупак е бил! Единствено Мидори бе важна за него. Той беше влюбен в нея и сега щеше да я загуби. Хирата искаше да вдигне цяла армия, да атакува високите зидове на храма и да преобърне всички постройки до последната, докато не открие Мидори, а после да посече всеки, който бе дръзнал да ѝ стори зло. Но въпреки това самурайският му дух не можеше да допусне неподчинение към господаря, нито да изложи на опасност Сано, който би споделил вината за неподчинението му. Разкъсван между любовта и честта, смазан от собствената си безпомощност, той падна на колене пред Сано.

— Моля ви — изрече той с глас, който за момент премина в ридание, — помогнете ми да спасим Мидори!

Сано реши, че изчезването на Мидори е достатъчно основание за евентуално претърсване на храма „Черният лотос“, но така или иначе му бе необходимо специалното разрешение на шогунa. Двамата с Хирата забързаха към покоите на Токугава Цунайоши.

— А-а, сосакан Сано и Хирата сан — възкликна шогунът и се усмихна унило. — Дано сте дошли да ме разведрите с някоя интересна новина.

Сано и Хирата коленичиха пред подиума и се поклониха.

— Господарю — заговори Сано. — Ниу Мидори, една от придворните дами на вашата почитаема майка и дъщеря на даймио на провинциите Сацума и Осуми, е отишла в храма „Черният лотос“ преди два дни. Оттогава никой не я е виждал, нито е получавал някаква вест от нея...

— Много странно — отбеляза Цунайоши и сбърчи чело, очевидно полагайки усилие да проумее по какъв начин това може да го засяга.

— Напоследък имаше някои сериозни прояви на насилие, свързани със сектата — продължи внимателно Сано. — Министър Фугатами и съпругата му бяха убити, а децата им — отвлечени от убийците, които бяха изрисували с кръв върху стените символа на „Черният лотос“. Аз и моят ескорт бяхме нападнати от въоръжени свещеници на сектата и част от хората ми бяха убити. Изглежда, Ниу Мидори е задържана насила в храма и най-вероятно се намира в смъртна опасност. Зная, че ми заповядахте да стоя далеч от сектата „Черният лотос“, но трябва да ви помоля да ни разрешите достъп до храма, за да спасим едно невинно и безпомощно момиче...

Шогунът се навъси, изразявайки явно недоволство.

— Ниу Мидори е добро, мило и почитено момиче — намеси се в този миг Хирата. — Тя... аз... тя...

Когато гласът му секна в неуспешно усилие да обясни колко много означаваше за него Мидори, изражението на шогунa се смекчи.

— А-а, виждам, че има нещо между теб и младата жена, за която става дума... — каза Цунайоши, чувствителен по въпросите на любовта. — Значи трябва да направим нещо за спасението ѝ — тревога помрачи лицето му. — Само че не мога да позволя някой да се меси в дейността на „Черният лотос“, чиито последователи са някои от най-приближените ми съветници... — сърцето на Сано се сви, а Хирата му

хвърли отчаян поглед. — Пък и не мисля, че е редно да... ъ-ъ... отменям собствените си заповеди — шогунът се замисли за момент и после каза колебливо: — Но може би само тази...? — Сано бе обзет от надежда; чу как Хирата до него си пое дълбоко въздух. После един панел от пейзажа, изрисуван върху стената, се отмести. От съседното помещение при тях влезе главният старейшина Макино. Появата му изненада неприятно Сано, защото явно Макино бе подслушал целия разговор и пристигаше да осуети готовността на шогуна да съдейства на сосакан. — А-а, Макино сан, колко навреме идваш! — възкликна Цунайoshi с радостна усмивка. — Може би ще ми помогнеш да разреши една дилема, която възникна току-що... Мисля, че трябва да позволя на сосакан Сано да отиде в храма и да доведе Ниу Мидори... — и се обърна към и Макино с боязлив и умолителен глас: — А?

— Съветвам ви да не удовлетворявате желанието на сосакан — отвърна Макино точно както бе очаквал Сано. — Младата жена може да е в храма, но може и да не е; във всеки случай неговото предположение за „Черният лотос“ не означава, че тя има нужда да бъде спасявана, нито че вие трябва да отмените заповедта си! — Цунайoshi отправи към Сано смутен и благосклонен поглед, а Макино добави: — Съществуват обаче доказателства, че сосакан иска да се опълчи срещу вашите заповеди по причина, която няма нищо общо с изчезналото момиче. Всъщност позволявам си дързостта да отбележа, че това момиче изобщо не е изчезнало, а сосакан Сано е изфабрикувал тази история, за да подпомогне постигането на собственият си зъл умисъл... — докато Сано се чудеше за какво изобщо говори Макино, главният старейшина мушна костеливи пръсти в пояса си и измъкна от там сгънат лист хартия. — Този документ разкрива същинските основания на сосакан Сано — със замах Макино разгърна листа и го подаде на шогуна. Сано видя собствения си почерк и разпозна едно писмо, което бе писал наскоро. Застина в ужасно предчувствие. — Това е писмо, изпратено от сосакан до уважаемия дворецов управител Янагисава — обяви Макино. Той хвърли на Сано лукав поглед и добави: — Понякога обичайните проверки при пропускателните пунктове на междуградските пътища водят до изключително интересни находки... Позволете ми да прочета най-същественния пасаж от писмото — и без да дочака съгласието на шогуна, прочете: „Почитаеми дворецов управителю, трябва да доведе до знанието ви

един въпрос, който представлява сериозна заплаха за режима на нашия дълбоко уважаван господар Токугава Цунайoshi. Докато разследвах един случай в храма «Черният лотос», установих, че сектата си е спечелила привърженици сред висшия ешелон на бакуфу и има значително влияние над шогуна. Смятам, че сектата е отговорна за извършените наскоро убийства на министъра на храмовете и параклисите, които и се противопостави. Гражданите обвиняват «Черният лотос» в отвличане на хора, изнудване и нападения и тези обвинения са твърде многобройни, за да бъдат отминати с лека ръка. Но шогунът ми забрани да продължа разследването в храма на «Черният лотос», защото е бил принуден да прикрива тайните му дейности. По тази причина Ви умолявам да се върнете в Едо, за да обединим усилията си и да осуетим домогванията на сектата «Черният лотос» до властта.“

Зловещата тишина, която последва, остана да трепти като ехо от току-що избухнала бомба. Сано осъзна, че главният старейшина е прибрал писмото, за да го използва при подходящ случай.

Шогунът възкликна озадачен:

— Но какво означава това?

— Уведомих дворцовия управител Янагисава за положението около „Черният лотос“ — каза Сано, като се стараеше да запази спокойствие. — Надявах се, че той ще съумее да ви убеди, че сектата е твърде опасна и че сме длъжни да защитим хората от нея...

— Всъщност вие сте призовали почитаемия дворцов управител да ви подкрепи в гоненията срещу един клон на семейния храм на Токугава — възрази му Макино. — Искате той да ви помогне да унищожите „Черният лотос“ и така да спечелите контрол над бакуфу — Макино се обърна към шогуна: — Господарю, това писмо е категорично доказателство, че сосакан организира заговор срещу вас!

Притиснал фината си ръка до гърдите, шогунът впери поглед в Сано.

— Истина ли е?

— Не! — избухна Хирата в необуздало възмущение. — Моят господар е ваш предан и всеотдаен слуга!

— Разбира се, че той ще отрича истината, господарю — възрази невъзмутимо Макино.

Сано не можеше да повярва, че бе пристигнал тук, за да получи разрешение да спаси Мидори, а накрая се бе оказал обвинен в престъпление, за което наказанието бе екзекуция.

— Станало е някакво недоразумение — каза той. — Почитаемият главен старейшина е разчел в писмото ми смисъл, който никога не съм влагал. Това грешка, продиктувана от почтеност, и предлагам всички да забравим обвиненията му и да се върнем и към обсъждането на въпроса, как да спасим Ниу Мидори...

— Държавната измяна не може да се забрави! — развика се гневно Макино. — Предателят трябва да бъде наказан.

— Не смейте да обиждате моя господар! — възкликна Хирата, отправил гневен поглед към Макино.

Главният старейшина продължи да хули Сано, а Хирата му възразяваше гневно на висок глас и Сано трябваше да го успокоява. Свадата продължи, докато накрая шогунът вдигна ръце и изкрещя:

— Престанете! Не мога повече да понасям този шум! — настъпи внезапно мълчание. Шогунът притисна длани до слепоочията си, лицето му се сгърчи. — Причинихте ми ужасно главоболие. Не мога да повярвам, че моят... ъ-ъ... сосакан би заговорничил срещу мен, но пък и не допускам главният старейшина да сипе хули... ъ-ъ... срещу съмишленик. Вече не знам какво да мисля! — той размаха ръце срещу присъстващите. — Махайте се! Всички до един! Оставете ме на мира! Ти, Макино, ако... ъ-ъ... наистина вярваш, че Сано е предател, трябва да ми представиш някакви... ъ-ъ... доказателства — заяви Токугава Цунайоши с необичайна за него решителност, продиктувана от засегнатото му честолюбие. После се обърна към Сано: — А ти, сосакан, ако искаш позволение да доведеш момичето от храма, ми дай доказателства, че тя има нужда да бъде спасявана. На този етап отказвам да разсъждавам повече, по който и да е от двата въпроса!

ГЛАВА 32

*Онези, които не приемат закона на
„Черният лотос“,
ще бъдат запратени в най-грозния ад,
за да страдат вечно.*

Из сутрата „Черният лотос“

— Няма как да спасим Мидори, без да престъпим заповедите на шогуна — въздъхна Хирата отчаяно. — Какво ще правим?

Сано крачеше до своя главен васал през оградения от високи зидове проход надолу по хълма.

— Хару е ключът към разрешаването на случая — каза мрачно той.

Хирата се втренчи в него недоумяващ.

— Но тя показва, че не я бива за нищо, освен да сипе лъжи и да ви настройва един срещу друг с Рейко. Не можем да рискуваме безопасността на Мидори, като разчитаме на нея!

— Има един последен начин да изтръгнем истината от Хару и да изведем Мидори от храма с разрешението на шогуна — каза Сано. — Отиваме да се срещнем със съдията Уеда! — скоро те вече седяха в кабинета на съдията в административния район Хибия. Сано каза на своя тъст: — Бих искал да свикаме съда за Хару. Ще ми помогнете ли?

— Разбира се — отвърна Уеда. — Намери ли вече сигурно доказателства за вината ѝ?

— Не — призна Сано, — но на всяка цена трябва да принудим Хару да разкрие какво знае за „Черният лотос“ — той му разказа как Мидори бе изчезнала, как шогунът му бе заповядал да стои далеч от храма и как главният старейшина Макино го бе обвинил в таен заговор. — Сигурен съм, че при процеса ще излязат наяве факти, които

ще убедят шогуна, че Мидори е в опасност... Убеден съм, че Хару знае повече, отколкото казва.

— Кога искаш да насроча делото? — попита съдията Уеда.

— Тази вечер, в часа на петела^[1].

Абсолютният мрак в подземния затвор на „Черният лотос“ беше като чудовищен жив организъм, който вдишваше въздух, наситен с човешки страдания, а пулсът му следваше ритъма на огромното духало. Той изпълваше килията, където Мидори лежеше свита в един ъгъл. Просмуканият с влага хлад проникваше през тънката ѝ роба и тя трепереше. Никой не беше споменал какво ще е наказанието ѝ, че е шпионирала сектата, нито беше разговарял с нея, след като свещениците я бяха затворили тук. Ще я измъчват ли? Ще я принуждават да копае тунел ли? Или ще я убият? Или просто ще я оставят да загуби разсъдъка си?

Първоначално Мидори правеше всякакви опити да избяга: блъскаше по тежката дървена врата, мъчеше се да се промуши през тесния отвор в тавана, служещ за отдушник, откърти някакви дъски от стената и се пробва да прокопае път нагоре, но глината бе прекалено твърда. Крещя за помощ, но никой над земята не можеше да я чуе. Накрая избухна в сълзи и се отдаде на отчаянието.

Сега вече нямаше представа, колко часа бе прекарала в тази килия. По едно време за момент зърна светлина отвън и някой мушна през пролуката под вратата поднос с храна. Твърде измъчена от глад, за да мисли за отрова, Мидори изгълта лакомо ориза, киселите зеленчуци и сушената риба. После заспа и се събуди, обладана от ужас. Нямаше представа, колко време бе минало, нито дали бе ден или нощ. В надеждите си за избавление се уповаваше само на Рейко. Помисли си за Хирата и сърцето ѝ се сви от мъка. Само ако се беше задоволила с трохите внимание, които ѝ бе подхвърлял! А сега нямаше да го види повече! Нечии стъпки приближаваха килията ѝ. В душата ѝ се сблъскаха надежда и ужас. Копнееше за човешко присъствие, но в същото време се страхуваше от наказанието, което ѝ бе обещал висшият свещеник Анраку. В квадратното прозорче горе на вратата проблесна светлина. Мидори седна, обгърна с ръце коленете си в безпомощно очакване на онова, което щеше да се случи.

В отвора се мярна страничната част на кръгъл хартиен фенер, подобен на извивка от луната. Мидори присви за миг очи. Когато

зрението ѝ привикна към светлината, различи лице с едно-единствено око, втръчено право в нея, тъмно и блестящо. Окоето принадлежеше на Анраку. Тя изплака, а сърцето ѝ заблъска от ужас. Искеше да отвърне поглед, но окоето на Анраку я бе превърнало в своя пленница. Към устните ѝ се устреми молба за пощада, но тя не бе способна да промълви нито дума.

И тогава прозвуча женски глас:

— Защо трябва да я държим? — Мидори разпозна резкия и пълен с раздразнение глас на игуменката Джункецоин.

— Тя е специална — отвърна Анраку тихо.

Мидори осъзна, че говореха за нея.

— Какво я прави по-различна от всяка друга? — попита Джункецоин. — Пък и нямате ли си вече достатъчно жени? — Мидори долови ревност в гласа ѝ. — Мисля, че трябва веднага да се отървете от нея...

Висшият свещеник не отговори. Завладя я тревога.

— Тя не представлява проблем, докато е тук долу — чу се груб мъжки глас. Беше на Кумаширо. — Но успее ли да избяга, може да създаде неприятности. Твърде рисковано е да я оставим жива. Моля, разрешете да я премахна...

Тревогата на Мидори се превърна в ужас. Но Анраку заговори отново.

— Спомнете си какво предказа моето видение. Три знака ще предизвестят съдбовния ни ден. Вече станахме свидетели на първите два, но все още очакваме третия. Освен това имах ново видение... Буда каза, че пленяването на Ниу Мидори предизвестява третия знак — продължи Анраку, — и няма да постигнем слава, ако тя не остане жива, за да изпълни своята важна роля.

— Какво роля? И защо тя? — попита настоятелно Джункецоин.

Анраку опипа Мидори с поглед.

— Не ми задавайте повече въпроси. Скоро ще разберете.

Лицето и фенерът изчезнаха от малкия отвор. Стъпките се отдалечиха нататък по коридора и килията отново потъна в мрак. Магическото въздействие на Анраку върху Мидори се охлаби като върви на хвърчило при внезапно спрял вятър. Тя се втурна към вратата и закрещя:

— Моля, не ме оставяйте! Върнете се! — мракът и самотата сега изглеждаха още по-непоносими. Ужасът ѝ беше нараснал, защото, макар и да беше разбрала, че ще живее още известно време, не знаеше нито колко, нито по каква зловеща причина.

— Помощ, помощ! — закрещя Мидори. После избухна в необуздани ридания и заблъска по вратата. — Пуснете ме!

Единственият отговор на воплите ѝ бе ехото от собствения ѝ отчаян глас, който отекваше в тунелите.

[1] Между 17 и 19 часа — Б.пр. ↑

ГЛАВА 33

*Ако сред верующите на теб се падне
жребият*

*да понесеш ударите на закона,
срещни смело наказанието, определено
да ти отнеме живота.*

*Бодхисатва на безпределната мощ
ще строши на парчета меча на палача.*

Из сутрата „Черният лотос“

— Обявявам съдебното дело срещу Хару за открито — прозвуча строгият глас на съдията Уеда. — Срещу Хару има отправени обвинения за четири престъпления: палеж и три убийства — на оябун Ояма, на селянка на име Чие и на малко момче, чиято самоличност до този момент не е установена... — секретарите записаха думите му. Сано бе стаил тревогата си зад строго и непроницаемо изражение. Беше прекарал деня в подготовка за процеса. Сега, когато здрачът вече затъмняваше прозорците, се надяваше да постигне справедлива присъда и да установи нови факти, които да убедят шогуна да прати спасителен отряд в храма на „Черният лотос“. Многобройна публика беше насядала в редици по пода. Хирата бе коленичил сред други служители на Токугава. Съдията Уеда се обърна към стражите, застанали при вратата в отдалечения край на съдебната зала:

— Въведете обвиняемата!

Стражите отвориха тежката, украсена с дърворезба врата. През нея влязоха двама войници, а между тях пристъпваше Хару. Ръцете ѝ бяха овързани с въже, а глезените ѝ бяха оковани с железни гривни, свързани с дебела верига. Носеше сиво муселинено кимоно и сламени сандали; косите ѝ бяха събрани в плитки. Синините около очите ѝ бяха

станали виолетови; подпухналият ѝ нос и разранените, напукани устни я правеха почти неузнаваема или поне на Сано му изглеждаше така. Докато войниците я водеха към подиума, тя крачеше вдървено, сякаш вървежът ѝ причиняваше болка.

Откъм публиката се разнесоха смутени възгласи и ропот. Съдията остана невъзмутим. Стражите накараха Хару да коленичи на сламена рогозка върху ширасу — отрязък от пода точно пред подиума, покрит с бял пясък, символ на истината. Хару се поклони ниско.

— Погледни ме — нареди съдията. Хару вдигна към него печалното си лице. — Разбираш ли, че целта на този съд е да определи дали си виновна за палежа и убийствата, заради които си била задържана? — попита съдията Уеда.

— Да, господарю — гласът на Хару представляваше едва доловим шепот. Публиката се приведе напред, за да може да чува.

— Най-напред ще изслушаме фактите около престъпленията и доказателствата срещу теб, представени от сосакан на негово превъзходителство шогунa — продължи съдията Уеда. — После ти можеш да се изкажеш в своя защита. Накрая аз ще обявя решението си — той кимна към Сано. — Сано сан, имате думата.

Сано описа пожара в храма на „Черният лотос“, как бяха умрели жертвите, открити в изгорялата къща, и как огнеборците бяха намерили на местопрестъплението газова лампа, факла и самата Хару. След това обясни защо смята момичето за виновно. Хару седеше смирено и слушаше със сведен поглед. Сано беше доволен, че не присъства Рейко. Той не я бе виждал от сутринта, когато му съобщи, че Мидори е изчезнала; не я беше уведомил за процеса, защото не искаше да допусне тя да се намеси в делото. Той изказа предположенията си за възможната роля на Хару в смъртта на съпруга ѝ и описа какво бяха казали Джункеоин и доктор Мива за непристойното ѝ поведение в храма. Спомена двете момичета от сиропиталището, които бяха видели Хару да отива към къщата.

— Следователно Хару е имала както лошия нрав, така и условията, необходими за извършване на престъпленията — заяви Сано. — Освен това ще покажа, че Хару е имала и причина да убива — каза Сано. — В хода на разпитите тя призна, че оябун Ояма я е насилвал, и има свидетел, който ще потвърди, че тя го е ненавиждала за онова, което ѝ е сторил. Моля Ояма Джинсай да излезе напред! —

младият самурай стана от публиката, коленичи пред подиума и се поклони. В отговор на въпросите на Сано Джинсай описа как оябун Ояма използвал момичетата в храма „Черният лотос“ и как го запознал с Хару, която изгледала свирепо командира го заплюла. — Аз твърдя, че в нощта на престъпленията Ояма отново е насиллил Хару и тя го е убила за отмъщение — завърши Сано. — След това е подпалила къщата, за да прикрие обстоятелствата около смъртта му... — в този момент вратата се отвори и в залата влезе Рейко. Появата ѝ изпълни Сано с тревога. Когато тя коленичи зад публиката, погледът ѝ срещна неговия. — Ваша светлост, препоръчвам Хару да бъде призната за виновна — заяви Сано, без да дава израз на притеснението си относно реакцията на Рейко.

— Мнението ви ще бъде разгледано с подobaваща сериозност — отвърна съдията. Но Сано знаеше, че главният недостатък на доводите му е липсата на явна връзка между Хару и останалите жертви, а това нямаше да остане незабелязано от проницателния Уеда. И тъй като убийствата очевидно бяха свързани помежду си, при положение че Хару не беше извършила и трите, най-вероятно не беше извършила нито едно от тях. И понеже държеше да бъде в услуга на справедливостта, съдията изискваше безспорни доказателства, за да подкрепи една присъда за виновност. Хората от публиката започнаха шепнешком да си разменят реплики. Рейко се приведе напред с изопнато от напрежение лице. Хару седеше все така тихо и смирено. — Сега нека чуя историята на обвиняемата — каза съдията Уеда. Сред публиката се възцари изпълнена с напрегнато очакване тишина. Рейко стисна ръце, скрити в широките ѝ ръкави. Усети, че я обзема гняв към Сано. Как можеше да губи време, за да доказва вината на Хару, когато трябваше да се опита да спаси Мидори? А той дори не беше благоволил да ѝ каже, че е насрочил делото! Но въпреки това Рейко нямаше да се откаже без бой. Нито пък да остави Хару да страда заради престъпленията на „Черният лотос“, докато съществуваше и най-малка вероятност да е невинна. Съдията се обърна към Хару: — Какво имаш да кажеш в своя защита?

— Не съм го извършила — свело глава, момичето говореше с тих, но ясен глас.

— Поясни какво точно не си извършила — насочи я Уеда.

— Не съм убила оябун Ояма.

— А жената и момчето?

— Нито пък тях — отвърна Хару и Рейко видя, че тя трепери от страх.

— Ти ли подпали къщата? — попита съдията Уеда.

— Не, господарю.

Съдията не изглеждаше трогнат от изпълнената с болка искреност на Хару.

— Тук бяха представени сериозни улики срещу теб — отбеляза той строго — и за да докажеш невинността си, трябва да ги опровергаеш. Ти ли подпали къщата?

— Не, господарю — заподсмърча Хару и повтори същата история, с която се оправдаваше от началото на разследването.

Съдията впери замислен поглед в нея.

— Ако очакваш от мен да повярвам, че си невинна, трябва да ми дадеш разумно обяснение, защо си била край къщата и как така трима души са намерили смъртта си в непосредствена близост до теб.

Момичето се сви и поклати глава. Рейко я наблюдаваше с тревога.

— Не знам защо съм била там — изрече едва чуто Хару. — Не съм подпалила нищо. И никого не съм убила.

Съдията се навъси, очевидно съпоставяйки твърдението ѝ с представените от Сано улики. Рейко усети как сърцето ѝ заби учестено, докато чакаше с надежда баща ѝ да види, че липсват достатъчно доказателства, за да бъде призната Хару и за виновна. Накрая съдията каза:

— Сега ще обявя решението си относно присъдата.

А тя щеше да бъде окончателна, справедлива или не, Рейко знаеше това. Изведнъж си даде сметка, че не може повече да остане в ролята си на безучастен наблюдател.

— Сумимасен, извинете! — извика тя. Всички се втрениха в нея, удивени от сцената, на която ставаха свидетели — някаква си жена си позволяваше с да се намесва в съдебната процедура. Рейко, която никога не беше говорила пред публика, бе обзета от притеснение и страх. С усилие на волята тя изрече високо: — Искам да се изкажа в защита на обвиняемата... — тя видя как покритото със синини лице на Хару се озари от радост, сякаш момичето очакваше Рейко да ѝ донесе спасение. — Намесата ми като свидетел по делото не е обявена

предварително, но... — Рейко долови сърдития поглед на Сано и цялата ѝ смелост се изпари. — Но... мога да представя факти, които показват, че престъпленията са били извършени от друг, а не от обвиняемата — довърши, запъвайки се.

За миг изражението на съдията Уеда се смени от раздражение към изненада. После хвърли поглед към Сано и рече:

— Тъй като става въпрос за човешки живот, ще предоставя на свидетелката привилегията да изкаже становището си — обяви той.

Рейко се приближи към подиума и коленичи до ширасу. Хару я посрещна с усмивка на признателност. Сано се втренчи в нея с поглед, който сякаш казваше „*Моля те, не прави това! Довери ми се и скоро ще разбереш какво имам предвид!*“, но Рейко не му обърна внимание. С глас, треперещ от напрежение, тя описа впечатленията си от Хару като човек, който е способен да създаде неприятности, но не е злонамерен. Разказа за игуменката Джункецоин, за доктор Мива и за подозрително настоятелните опити на Кумаширо да набеди Хару за престъпленията и да попречи на Рейко да разпита членове на сектата „Черният лотос“. Спомена и за срещата си с Благочестива Истина и неговата история за изтезания, поробване и убийства в храма.

Приглушен ропот и възгласи на изненада се разнесоха сред публиката. Съдията слушаше, обгърнат от непроницаемо мълчание, а Сано не откъсваше поглед от Хару. Лицето на момичето придоби странно изражение, което за миг смути Рейко. Изглеждаше така, сякаш Хару не желал да бъде злепоставен. Нима не разбираше, че уличаването на сектата бе в нейна изгода?

Рейко описа убийството на министър Фугатами и съпругата му, побоя, нанесен на Хару в затвора на Едо, и нападението над самата нея и Сано.

— Ваша светлост, тези произшествия представляват усилията на „Черният лотос“ да унищожи враговете си — завърши тя задъхано. — Сектата отне живота на Фугатами, за да не му позволи да я постави извън закона; опита се да убие сосакан сама и мен, тъй като ние започнахме разследване на делата ѝ. Нейните главорези пребиха Хару, защото момичето отказа да направи самопризнания... „Черният лотос“, а не Хару е подпалвачът на пожара и извършител на убийствата!

Настъпи кратко мълчание. После Уеда заяви с безстрастен тон:

— Вашите показания са отразени. Сега давам възможност на сосакан Сано да се произнесе по тях.

Сърцето на Рейко се сви при мисълта, че Сано може да унищожи онова, което тя евентуално бе успяла да постигне.

— Госпожа Рейко те описа като невинна жертва, оклеветена и набедена от членовете на „Черният лотос“ — заяви тихо Сано на Хару. — Но хората, които те познават най-добре, могат да свидетелстват, че си способна на огромни злини — той се обърна към съдията Уеда: — Разполагам с двама свидетели, които не пожелах да представя по-рано, тъй като положението, в което се намират, е твърде деликатно. Сега моля за разрешение да изслушаме техните показания.

Тревога прониза Рейко. Кой бяха тези свидетели? Какво целеше Сано?

— Имате разрешението ми — обяви Уеда.

Сано кимна на Хирата, който излезе от залата и после се върна с мъж и жена на средна възраст. Двамата бяха облечени в скромни, типични за селяните памучни кимона. Вървяха плътно един до друг с угрижени, напрегнати лица.

— Представям ви родителите на Хару — обяви Сано.

Рейко изтръпна. Наблюдаваше безпомощно как Хирата отвежда родителите на Хару при подиума. Те отвърнаха погледи от дъщеря си. Коленичиха и се поклониха на съдията. Майката се разплака безмълвно; бащата сведе глава. Сано ги подкани да разкажат как бяха омъжили Хару и как съпругът ѝ бе намерил смъртта си.

Когато двамата приключиха разказа си, Хару възкликна:

— Защо говорите тези неща? Нали знаете, че не аз съм подпалила къщата. Защо искате да настроите всички против мен?

Баща ѝ я погледна скръбно.

— Сбъркахме, че скрихме нещата, които знаем за теб. Сега сме длъжни да кажем истината.

— А ти трябва да понесеш последствията от грешките си — каза майка ѝ, обръщайки набразденото си от сълзи лице към Хару. — Покай се и очисти позора от духа си!

— Нищо лошо не съм сторила! — възрази Хару, вперила гневен поглед в родителите си. Дишането ѝ стана пресекливо, накъсано от хрипове. — Вие никога не сте ме обичали. Колкото и да се стараех да

ви угодя, все не бях достатъчно добра. Вие сте виновни, че сега съм в беда!

Сано бе запазил мълчание по време на тази размяна на реплики. Сега реши да се намеси:

— Само че не твоите родители са извършили убийства и палеж, а ти! — каза той.

— Те ме накараха да се омъжа за онзи ужасен старец! Казах им колко зле се държеше той с мен, и ги молах да ми позволят да се върна у дома, но те не искаха и да чуят — хриповете в гърдите на Хару се засилиха; тя взе да се гърчи, изопвайки въжето. — Хич не ви беше грижа как страдах — извика тя към родителите си, които се свиха като от удар. — Интересуваха ви само парите, които онзи дъртак ви даде. Аз трябваше да се защитя!

— И затова си го убила, нали? — попита Сано.

— Не, не, не! — изпищя Хару, като се люлееше напред-назад. — В нощта, когато умря, се беше ядосал, защото съм му била сервирала студен чай. Удари ме и бутна с ръка лампата. Тя подпали дрехите му. А аз просто избягах и го оставих да изгори заедно с къщата си. Той заслужаваше да умре!

Самопризнанието се стовари върху Рейко като огромна желязна камбана, която отекна със собствения ѝ шок и ужас. Тя почти не чу реакцията на публиката. Всичко около нея сякаш бе забулено в мъгла. Почувства се зле, защото вече не вярваше на нищо, което казваше Хару.

— Още лъжи — отбеляза Сано с презрение. — Предполагам, че ти сама си хвърлила лампата върху съпруга си и си го подпалила. Точно както си убила и оябун Ояма?

Съпротивата на Хару внезапно премина в истерия.

— Да! — изстена тя. — Да, да!

Рейко сведе глава с печалното съзнание, че Хару я е мамила от самото начало. Тя бе изложила на риск собствения си брак заради една лъжкиня и престъпница.

— Какво се случи онази нощ в храма на „Черният лотос“? — безмилостно продължи с въпросите Сано.

— Ояма ми нареди да го чакам в къщата. Не исках, но „Черният лотос“ имаше нужда от неговото покровителство — думите рукнаха от устата на Хару като вода, отприщена от срутена язовирна стена. —

Затова се измъкнах тайно от сиропиталището. Когато стигнах, той вече беше там и лежеше гол на леглото. Заповяда ми да... — гласът на Хару се сниши от неудобство — ... да го лапна. Каза, че ако не се подчиня, щял да престане да дава пари на „Черният лотос“ и Анраку щял да ми се ядоса и да ме и изхвърли от храма. За съжаление бе прав, затова коленичих и го поех в устата си — Хару преглътна, а сякаш с мъка потисна пристъпа си да повърне, предизвикан от ужасния спомен. — Изведнъж той склучи крака около врата ми и започна да ме души. Аз го умолявах да ме пусне, но той само крещеше да не спирам да го смуча. Отскубнах се и тогава той започна да ме удря. Притисна ме на пода и ме облада. И пак започна да ме души. Взе да ми притъмнява. Уплаших се, че ще ме убие... — макар и обзета от вълнение, Рейко съобрази, че всъщност Ояма бе причинил всички онези синини по тялото на Хару. Сега момчето се разрида: — Трябваше да го спра. В стената имаше ниша с малка месингова статуетка на богинята Канон. Грабнах я и го ударих с нея. Той се сви, но ме пусна и се смъкна от мен. Тогава го ритнах в слабините. Той изрева и се сгърчи от болка. Ударих го отново и изведнъж гласът му секна. Очите му останаха отворени, но той не помръдваше. Цялата му глава беше в кръв, имаше и на пода, и по статуетката. Разбрах, че е мъртъв. Бях толкова ужасена, че не можех да помръдна. Останах там дълго, плачех и се чудех какво да правя. Помислих си да потърся помощ от Анраку, но се страхувах, че ще ми се ядоса, задето съм убила един толкова важен покровител на храма. Накрая реших да представя всичко така, че да изглежда като нещастен случай. Вдигнах статуетката, оставих Ояма да лежи в къщата и хукнах към главната зала за богослужение. Избърсах статуетката и я оставих в една ниша наред с много други като нея. После ми хрумна, че оябун може още да е жив. Трябваше да проверя, затова се върнах в къщата. И точно тогава някой ме издебна в гръб и ме удари по главата. Не видях кой беше. Когато дойдох на себе си, камбаната за пожар биеше, аз лежах в градината и вече се бе съмнало — с обляно в сълзи лице, Хару хвърли умолителен поглед към Сано. — Да, аз убих оябун Ояма, но не и останалите. Дори не знаех, че са там. Това е истината, кълна се!

Изглежда, някой друг е убил Чие и момчето, помисли си Сано. После е ударил Хару по главата, за да я намерят на местопрестъплението. Трупите им вероятно са били пренесени в

къщата, докато Хару е отишла да скрие статуетката или докато е лежала в несвяст.

— Хару, обявявам те за виновна в две убийства и палеж — изрече сурово съдията Уеда. — Законът повелява да те осъдя на смърт чрез изгаряне.

— Не! — изпълненият с ужас протест на Хару прониза тишината в съдебната зала. Тя се обърна към Рейко умоляващо: — Помогнете ми! Не им позволявайте да ме изгорят!

Рейко безмълвно поклати глава, тъй като не беше в състояние да ѝ помогне, дори и да искаше. Сано и съдията Уеда размениха погледи. Когато съдията кимна, Сано каза на Хару:

— Има един начин, по който можеш да спечелиш по-бърза и милостива смърт, стига да искаш...

Момичето възкликна в отчаяно облекчение:

— Да! Готова съм на всичко!

— Трябва да ми разкажеш какво знаеш за „Черният лотос“ и за плановете на сектата — каза Сано.

Рейко усети, че ѝ се завива свят от онова, което внезапно бе проумяла. Сега вече знаеше защо Сано бе свикал този съд и после толкова бе настоявал за бързата присъда на Хару. Той бе имал за цел да пречупи Хару, като по този начин я принуди да издаде информация за „Черният лотос“. Защиатавайки Хару, Рейко замалко не бе осуетила усилията му да получи фактите, необходими да обоснове и един оглед на храма. Спомни си погледа, който ѝ беше отправил — той се беше опитал да ѝ подсказе как възнамерява да постъпи. Нежеланието ѝ да се съобрази с безмълвната му молба можеше да коства живота на Мидори!

— Но аз не мога — възкликна Хару, отдръпвайки се ужасена. — Искам да кажа, че не знам нищо.

— Добре тогава — съгласи се Сано. — В такъв случай ще трябва да понесеш присъдата си — той даде знак на стражите: — Отведете я при погребалната влада...

Стражите тръгнаха към Хару, която изкрещя:

— Не! Чакайте! — Сано вдигна ръка да спре стражите. Рейко наблюдаваше как Хару се бори да превъзмогне верността или страха си към „Черният лотос“. Накрая се предаде, загубила воля за съпротива. — Планината ще изригне — измърмори тя. — Пламъци ще

погълнат града. Водите ще влачат смърт, а въздухът ще пръска отровния си дъх. Небето ще пламне, а земята ще изригне! — Рейко замръзна, разпознавайки думите на Благочестива Истина. Сред публиката се разнесоха озадачени възклицания. Хару заговори с безизразен глас, сякаш разказваше заучен урок: — Висшият свещеник Анраку е превърнал своите последователи в армия от разрушители, които ще подпалят пожари и, ще възпламенят бомби около Едо и ще отровят кладенците. Ще посичат гражданите по улиците. Смъртта и разрушението ще плъзнат из цяла Япония. Само истинските поклонници на „Черният лотос“ ще оцелеят. Само те ще постигнат просветление, ще добият свръхестествени способности и ще управляват в новия свят...

ГЛАВА 34

*Когато вярващите чуят предсказанието,
ще се втурнат да посрещнат съдбата си
и телом и духом ще преливат от щастие.*

Из сутрата „Черният лотос“

Междуградският път, по който се стигаше до храма Зоджо, се простираше под забулено в облаци мастилено небе. Бледо сияние от пълната, скрита от облаци луна докосваше върховете на хълмовете. Гората, през която минаваше пътят, се мерзелееше застинала напред неподвижния въздух. Откъм Едо в посока север се носеше чаткане на конски копита и несекващ ритъм на маршируващи нозе.

В пълни бойни доспехи Сано яздеше до Хирата малко зад челото на колоната, която наброяваше двеста войници — конници и пешаци, — в това число всичките му детективи и стражи плюс други воители на Токугава от замъка Едо. Фенерите им осветяваха мрачни лица под метални шлемове.

— Ами ако сме закъснели твърде много? — попита тревожно Хирата. — Ако са сторили нещо лошо на Мидори...

— Вече почти стигнахме. Сигурен съм, че е жива и здрава — успокой го Сано, макар и сам да не вярваше, че ще пристигнат навреме, за да спасят девойката. Подготовката, необходима за този поход, бе отнела часове, които можеха да струват живота ѝ.

След като Хару направи самопризнания и се съгласи да даде информация за „Черният лотос“, съдията отсрочи делото. Сано и Хирата я разпитаха подробно за дейността на сектата. Хару потвърди историята на Благочестива Истина и призна, че самата тя е била в група от членове на сектата, отговорни за инцидентите в Шинагава, репетиция за нападението над Едо. Тя твърдеше, че знае къде се

намират подземният арсенал и затворът на висшия свещеник Анраку, и се съгласи да отведе там Сано и хората му.

После Сано докладва новините на шогуну. Токугава се поколеба, разкъсан между страха за собствения си режим и страха от неодобрението на роднините си. Отчаян, Сано прибегна до един трик, често използван от дворцовия управител Янагисава — той отправи хвалебствия към шогуну за неговата мъдрост и поласка гордостта му, след което предпазливо намекна, че ще бъде ужасна грешка, ако се пренебрегне заплахата, която представлява „Черният лотос“. Когато шогунът започна да отстъпва пред очевидно по-силната воля на своя сосакан, Сано описа със зловещи подробности повсеместната разруха, която би настъпила, ако не смажат сектата незабавно. Накрая уплашеният шогун подписа указ, упълномощаващ Сано да действа, както намери за необходимо. Сано грабна указа и хукна навън, преди шогунът да промени решението си. После събра войски за нападение срещу храма.

Сега Хару и Рейко пътуваха в един паланкин малко зад редицата на войниците. Гората отстъпи място на нивя и къщи със сламени покриви, след което шествието най-накрая навлезе в тесните алеи, пресичащи терена на храма. Рейко бе вперила поглед в зидовете на храма в тревожно очакване. Хару се опитваше да я заговори от време на време, но Рейко запазваше ледено мълчание. Едва когато приближиха храма, тя се обърна към Хару:

— Предполагам, че си горда от начина, по който успя да ме измамиш — каза тя с тих, треперещ от гняв глас.

Свита в ъгъла на паланкина, окаяна и нещастна, Хару отвърна:

— Не, напротив, срамувам се.

— Още при първата ни среща си съобразила, че ще ти бъда от полза — продължи Рейко с горчивина. — През цялото време сигурно си се гордяла със себе си колко хитро се възползваш от лековерната съпруга на сосакан Сано.

— Не е истина! — очите на Хару изразяваха обида и тревога. — Съжалявах, че трябваше да ви лъжа. Направих го, за да ми помогнете!

— О, престани с тези извинения — прекъсна я Рейко гневно. — Възползва се от гостоприемството ми, прие нещата, които ти дадох, а през цялото време си ми се присмивала зад гърба.

— Не съм! — възрази й Хару. — Мразя се, че ви измавих, след като бяхте толкова мила с мен. Вие сте моя приятелка и аз ви обичам — лицето й се сгърчи. — Толкова съжалявам, че ви причиних мъка. Моля ви, простете ми! — Рейко изсумтя презрително и скръсти ръце. Преди да тръгнат от крепостта, Сано й бе наредил да наблюдава Хару и да внимава момичето да се държи прилично, но нищо повече. Бе разговарял с нея така, сякаш се съмняваше, че Рейко е способна да изпълни тази толкова проста задача. И с основание, помисли си тя печално. — Искам да направя нещо за вас заради неприятностите, които ви причиних — обади се Хару, — и затова ще ви кажа нещо — тя сложи ръка върху ръката на Рейко. — Не бива да ходим в храма... там е опасно. Трябва да кажете на съпруга си да се върне.

Възмутена, Рейко се отдръпна, настръхнала от докосването на Хару.

— Трябва да си луда, за да смяташ, че ще повярвам на още някоя твоя история! Не чакай повече услуги от мен!

— Но този път не лъжа! — възкликна отчаяно Хару. — Ако отидете в храма, ще пострадате. Моля, чуйте предупреждението ми! — тя се вкопчи в Рейко и занарежда припряно: — Ние сме третият знак. Анраку ще прати своята армия да унищожи света. Ако не се върнем, вие ще загинете първи!

— Млъквай! Остави ме на мира! — Рейко се отдръпна и си запуши ушите. — Не желая повече да те слушам!

Теренът на храмовия комплекс Зоджо тънеше в мрак, с изключение на сиянието, което обгръщаше пространството около храма „Черният лотос“.

— Сякаш ни очакват — каза Сано, обезпокоен от мисълта, че шпиони в бакуфу бяха предупредили сектата за пристигането им. Беше се надявал да изненада „Черният лотос“ и по този начин бързо да подчини на волята си членовете му.

— Не могат да ме удържат далеч от Мидори — заяви Хирата твърдо.

Шествието стигна до портите към храма, които зееха широко отворени и неохранявани. Сано почувства някаква дебнеща опасност в храма, но Мидори беше вътре и се нуждаеше от помощта му. Той въведе процесията в двора. Фенерите покрай главната алея бяха запалени; прозорците на всички постройки светеха. Когато Сано,

Хирата и другите самураи на коне поеха един зад друг нагоре по алеята, тропотът на конските копита отекна над пустото, обгърнато от тишина пространство. След тях се движеха воините пешаци и паланкинът. Детективите на Сано бяха получили заповед да пратят войници по сградите и да арестуват обитателите им, а в това време Хару щеше да покаже на Сано, Рейко и Хирата къде да дирят Мидори. Преди обаче да пристъпят към изпълнение на плана, нощта бе разтърсена от неистов рев. От градините и гората навън се втурнаха стотици монахини и свещеници с развети бели роби, извисили глас в гръмовен хор. С размахани мечове, кинжали, копия, факли и сопи те се хвърлиха към шествието. Разтревожен, Сано извади меч си и извика към войниците си:

— Готови за сражение! — нападателите ги заобиколиха. Сано бе очаквал съпротива от „Черният лотос“, но не и подобна масирана атака. Врълетя го отчаяние. Бе се надявал да спаси Мидори и да разпусне сектата, без някой да пострада, но „Черният лотос“ не му оставяше друга възможност, освен да отвърне на удара. Сега хората му отблъскваха нападателите. Въздухът кълтеше от диви викове и звън на кръстосани мечове. — Не се разпръсвайте! — нареди Сано на войниците си, но те все повече се раздалечаваха, разкъсани от тълпата. Той видя фигури в бели роби, които заобиколиха паланкина и сърцето му се сви от ужас.

Рейко, макар и въоръжена с кинжала си както обикновено, не можеше да се противопостави на толкова нападатели. Страхът, който изпита за нея, му подсказа колко силно я обича, независимо от всичко. А Хару му трябваше жива, за да открие Мидори. Твърдо решен да защити жените, той пришпори коня си през мелето и го насочи към паланкина.

Един млад свещеник се хвърли към него с копие в ръка. Сано парира удара му, дръпна юздите на коня си и с един-единствен удар разсече гърдите на нападателя. Кръв обагри робата на свещеника, а лицето му се озари от възторг.

— Слава на „Черният лотос“! — извика той и рухна мъртъв.

Сано се озърна. Видя с каква лекота войниците му посичаха свещениците, и си даде сметка, че членовете на сектата са непохватни бойци.

— Предайте се или всички ще умрете! — изкрещя той към нападателите. Но свещениците и монахините продължиха атаката си. Победените умираха все така с хвалебствени слова на уста. Но все още числено далеч превъзхождаха бойците му. Няколко воители лежах мъртви, стъпкани от тълпата. Прииждаха нови и нови въоръжени монахини и свещеници. Сано продължи да направлява коня си към паланкина, отбивайки ударите от двете си страни. Тогава забележа десетки монахини и свещеници, които се бяха устремили към портите. Някои носеха само оръжия или факли, но други бяха метнали на гръб издути вързопи. Осъзна, че с пристигането си в храма бяха привели в действие смъртоносния план на „Черният лотос“. Членовете на сектата се отправяха да атакуват града. — Спрете ги! — извика той към войниците си. — Не ги пускайте да излязат от храма!

— Милостиви божества! — възкликна Рейко, обзета от ужас, след като погледна през прозореца на паланкина към битката, която се вихреше навън.

— Видяхте ли? Не ви излъгах! — изрече припряно и Хару. — Сега вече вярвате ли на онова, което ви казвам?

Носачите бяха оставили паланкина на земята и сега тънките му стени представляваха оскъдна закрила срещу настъпващата орда. Рейко изживя повторно ужаса от засадата в Нихонбаши, но сегашното положение беше много по-сериозно. Войниците образуваха защитен пояс около паланкина, но монахините и свещениците ги косяха безпощадно. Рейко и Хару бяха седящи мишени за дивашкия им с устрем.

— След като си знаела, че ще стане така, защо не ни го каза, преди да излезем от града? — попита укорително Рейко. Момичето поклати печално глава. — Можехме да доведем повече войски — продължи Рейко, — но сега е твърде късно. И знаеш ли какво си мисля? — тя сграбчи Хару за робата, дръпна я към себе си и изкрещя: — Ти всъщност не си знаела какво точно ще се случи. Сега просто се опитваш да обърнеш обстоятелствата в своя полза. Или си искала да дойдем тук, за да ни убият. Тя пусна Хару и надзърна навън през прозореца, търсейки Сано. Чу го да вика, но не можа да го види в хаоса от мятащи се фигури. Оплискани с кръв трупове лежаха проснати на земята, предимно членове на „Черният лотос“, но сред тях

имаше и самураи; коне препускаха без ездачи. От тревата се виеха димящи пламъци, запалени от паднали факли.

— Денят на съдбата, предсказван от висшия свещеник Анраку, настъпи — каза Хару с глас, пълен с удивление и възторг.

Когато усети ледените тръпки на страха за съпруга си, Рейко осъзна неистова нужда да оправи отношенията си с него. Тя го обичаше и отчаяно копнееше да си върне любовта му. Мисълта, че двамата ще умрат отчуждени един от друг, разкъсваше сърцето ѝ. Копнееше да му се притече на помощ в битката с „Черният лотос“, но бе обещала да пази Хару.

Група монахини разкъсаха защитния пръстен и се нахвърлиха върху паланкина с изкривени от фанатична ярост лица. Крещяха и блъскаха с тояги по купето. Някои хванаха прътовете и го заклатиха, от което Рейко и Хару политнаха първо на едната, после на другата страна. Нечии копия промушиха прозорчето. Хару се разпищя. Рейко измъкна кинжала си и се опита да отбие остриетата. Нанесе удар с кинжала си и преряза гърлото на най-близката монахиня. Топла гъста кръв плисна върху дрехите ѝ. Монахинята се строполи в скута ѝ и Рейко изпищя ужасена. После чу как вратата на паланкина се отваря. Обърна се и видя Хару, която се измъкваше навън.

— Хару! — извика тревожно Рейко.

Опита се да хване момичето, но не успя. През съзнанието ѝ премина ужасяваща мисъл — ако Хару успееше да избяга, Сано никога нямаше да ѝ го прости. Миг по-късно беше вън от паланкина.

ГЛАВА 35

*Следвай ме и аз ще те отведа въвн
от необятната пустош на илюзиите
в двореца, където ще постигнеш мъдрост.*

Из сутрата „Черният лотос“

Рейко се огледа трескаво и видя Хару, която бързо се отдалечаваше през сцената на битката. Лавираше между сражаващите се, които изобщо не я забелязваха. Отдясно една монахиня, размахала сопа, с писък се нахвърли върху Рейко. Тя я пресрещна с кинжала си и преряза корема ѝ. Още монахини се втурнаха след Рейко. Войници на коне препречиха пътя ѝ. Когато ги заобиколи, тя беше успяла да се откъсне от монахините, но пък беше загубила Хару. После зърна момичето, което се мярна сред един гъстак дървета при северната страна на храма. Рейко забърза след нея.

Тази част беше пуста. Растителността скриваше светлините от постройките и изолираше шума от битката. Рейко забеляза как тъмната фигура, която преследваше, изтича по чакълена пътека и се шмугна под едно дърво. Рейко я последва през скрит в шубрака тунел и когато излезе от другата страна, изведнъж се озова на малка поляна. Пред нея се мержелееше двуетажното жилище на висшия свещеник. Рейко спря, задъхана от изтощение и тревога. Хару не се виждаше никъде, но вратата на къщата беше открената. Втурна се нагоре по стъпалата и се шмугна през полуотворената врата. Сумрачен коридор опасваше вътрешността на сградата, която тънеше в мрак. Рейко се послуша и долови отривисти хрипове, които идваха от осветеното пространство в дъното. Тя пипнешком се придвижи напред през стаите. Светлината идваше от лампа, която гореше зад една хартиена стена. Хриповете сега бяха по-силни, съпроводени от стържене на нещо по пода. После

се разнесе странен шум от тътрене и накрая скърцане. Рейко надзърна в стаята — вътре нямаше никой, но един шкаф от черно полирано дърво стоеше странно изкривен, а сянката зад него всъщност не беше сянка, а дупка, от която се разнасяше ритмично тракане. Обзета от ужас, тя изведнъж проумя какво се бе случило. Хару беше преместила шкафа и се беше спуснала през тайния вход в подземното и царство на сектата.

Рейко се приближи предпазливо до ръба на отвора и зърна в него стълба, която водеше надолу в мъждиво осветена кухня. За миг се замисли дали да отиде и да доведе Сано, но после се отказа. Ако тунелите се разклоняваха и множаха под храма, както твърдеше Благочестива Истина, докато Рейко се върнеше с подкрепление, Хару щеше да се е отдалечила твърде много. Освен това Хару бе успяла да избяга по вина на Рейко, тъй че отговорността да я върне си беше нейна. Затова тя мушна кинжала си в ножницата, прикрепена на ръката ѝ, и се запуска надолу. Обзе я смразяващото чувство, че земята я поглъща. Сърцето ѝ биеше до пръсване, по кожата ѝ пълзяха ледени тръпки. Озова се на място, в което се събираха три тунела. Извади кинжала и се огледа — наоколо нямаше жива душа. Ритмичното тракане бе съпроводено с нахлуване на свеж въздух, който поклащаше пламъчетата на окачените по стените лампи. Хриптенето на Хару и шумът от стъпките ѝ отекваха в едно от разклоненията на тунела.

В двора на храма Сано размахваше меч пред свещениците, които се тълпяха около него и коня му.

— Отдръпнете се! — извика той, като се опитваше да си пробие път до паланкина на Рейко. Люде в бели роби се изсипваха през зейналите порти, преследвани от войници. Ранени членове на сектата поглъщаха съдържанието на стъкленички, които висяха на върви на шията им и издъхваха в неистови конвулсии. Гълтаха отрова, за да не попаднат в плен. Макар че земята наоколо бе осеяна с труповете на покосени свещеници и монахини, храмът сякаш бълваше несекващи резерви от нови нападатели. Пламъците от падналите факли бяха подпалили храстите. Грандиозният пожар на Анраку бе започнал. Сано се опасяваше, че воините му нямаше да успеят да се противопоставят на рукналото насилие и той нямаше да изпълни своя дълг да предотврати унищожението на Едо. Докато си проправяше път, сражавайки се, някакъв предмет, голям колкото чайник, прелетя във

въздуха пред него, оставяйки къса опашка с пламтящ край. Предметът тупна на земята и избухна с неистов гръм и ослепителен блясък. Сано възкликна стреснато. Конят му се изправи на задни крака. На мястото на експлозията взе да набъбва огромен облак дим. „Черният лотос“ умееше да използва барутни бомби! Някъде отзад се взриви нова бомба. Още една падна върху покрива на паланкина.

— Рейко! — извика Сано. — Излез. Бягай! Бягай... — той скочи от седлото и хукна към паланкина. Беше на около десетина крачки от него, когато бомбата избухна и превърна закритата носилка в пламтящи трески. Взривната вълна го отхвърли назад. Почувства невероятна горещина. Отгоре му се посипаха натрошени дъски. Барутни изпарения опърлиха дробовете му. Той запълзя през пушека, отчаяно ровейки с голи ръце в останките от паланкина. — Рейко! — ушите му бучаха от силната експлозия; почти не чуваше собствения си глас. Тъмното отражение на светкавицата замъгли зрението му. — Къде си? Рейко...

С надеждата, че е жива, Сано разрови останките от разбитото купе на паланкина. Но не откри и следа нито от Рейко, нито от Хару. Облекчението му беше мимолетно, последвано от нов пристъп на ужас. Вдигна поглед и видя, че към него тича Хирата.

— Няма ги! — изкрещя той, за да надвика трясъка от нови взривове. — Рейко и Хару. Няма ги... Помогни ми да събера малко войници. Трябва да ги открием.

Стиснала кинжал, Рейко бързаше навътре в тунела, подминавайки затворени врати. Лампите отпечатваха сянката ѝ върху стените; проходът продължаваше да се вие навътре. Тя не виждаше Хару, но тунелите усилваха шумовете и тя следваше хриповете ѝ. Различи и други, по-далечни шумове — маршируващи нозе, неестествени гласове и звън на метал. Сърцето ѝ щеше да се пръсне от страх. Ако от „Черният лотос“ я откриеха, нямаше и никакво съмнение, че щяха да я убият. Но тя трябваше да хване Хару.

Пореден завой я отведе пред ново разклонение. От единия ръкав се разнесоха неочакван детски смях и бърбене. От „Черният лотос“ очевидно бяха скрили своите малки последователи под земята. От другия проход долитаха шумно блъскане и гласът на Хару:

— Пуснете ме да вляза!

Рейко се втурна по този тунел. Зави зад един ъгъл с и видя Хару, която тропаше на някаква врата. Тя се отвори навътре и Хару политна напред, след което вратата със скърцане се затвори. Рейко спря задъхана. Приблужи се безшумно до вратата. В обкованата ѝ с желязо повърхност на равнището на очите имаше малък прозорец с решетки. Рейко надзърна предпазливо през него. Заслепи я неочаквана яркост. Стените на просторното помещение бяха целите в драперии в ярки вихрени шарки на пурпурночервено, оранжево и мораво. Те искряха на светлината на фенерите и заливаха хората вътре с ярко сияние. На един подиум в дъното седеше кръстосал крака висшият свещеник Анраку. Бялата му роба се къпеше в кървави багри; брокатеният му епитрахил искреше. От дясната му страна седеше Кумаширо, подобен на бронзова статуя в шафрановата си роба и защитна туника, с окачени на кръста мечове. Върху сламената рогозка в лявата част на помещението бе коленичила игуменката Джункецоин в бяла роба и с кърпа на главата. Срещу нея бе коленичил доктор Мива в строго черно кимоно. Рейко осъзна, че това бе мястото, където водачите на „Черният лотос“ възнамеряваха да чакат грандиозния пожар, който бяха предизвикали. Покрай стената стояха осмина свещеници — явно висши служители в сектата. Всички се бяха втренчили в Хару, застанала на четири крака в средата на помещението, с лице към Анраку.

— Как се озова тук? — попита я доктор Мива.

— Сосакан Сано ме доведе. Успях да избягам — Хару говореше така, сякаш се гордееше със своята находчивост.

— Някой видя ли те да влизаш в тунелите? — попита Кумаширо, очевидно разтревожен за безопасността на подземиеето. Той хвърли поглед към вратата и Рейко тутакси приклепна под прозорчето. Хару каза:

— Не, навън е страшен хаос и никой не знае, че съм изчезнала — „Продължава да лъже, отбеляза мислено Рейко с ирония, не може да е забравила, че има един човек, който нямаше как да не забележи отсъствието ѝ.“ — О, Анраку сан, толкова съм щастлива, че отново съм при вас! — гласът на Хару затрепери от вълнение и после секна. — Не се ли радвате, че се върнах?

— След като издаде тайните ни, за да си спечелиш повече милост? — попита Джункецоин, без да може да повярва на ушите си. Рейко разбра, че в сектата бяха научили какъв бе резултатът от делото

на Хару. — Ти ни предаде. И сега очакваш да те посрещнем с радост? Я виж ти!

Рейко рискува отново да надзърне през прозорчето. Анраку наблюдаваше изпитателно Хару, без да отронва нито дума. Момичето го погледна умолително:

— Моля, нека обясня. Каквото сторих, бе само защото те ме накараха — макар че не виждаше лицето ѝ, Рейко си представи изражението ѝ на наранена невинност.

— Проклетата предателка! — изсъска Джункецоин към Хару.

— Да се отървем от нея — каза Кумаширо. Отиде и до Хару и я сграбчи за ръката.

— Пусни ме! — извика Хару. Докато Кумаширо я дърпаше към вратата, тя се извърна към Анраку, който седеше строг и неподвижен на своя олтар, и изплака: — Не мога да понеса отново да ме отделят от вас! Ако ме изхвърлите, те ще ме хванат и ще ме убият. Съжалявам, че ви създадох неприятности. Моля, простете ми! Ако ми позволите да остана, ще ви докажа колко съм ви вярна — тя плачеше вече и Рейко зърна изкривеното ѝ от паника лице. — Обещавам!

Анраку заговори тихо и властно:

— Пусни я! — Кумаширо се поколеба; веждите му увиснаха в изражение на безмълвно недоволство, но той се подчини. Хару се строполи на пода.

Анраку протегна ръка към нея.

— Ела!

С радостен вик тя припъзля до него, сграбчи ръката му и я притисна до лицето си.

— Знаех си, че няма да ме изоставите! — разплака се от радост. — Ще направя каквото пожелаете, за да ви се отплатя за милостта... Игуменката и доктор Мива се опитаха да протестират, но Анраку притисна Хару до себе си и окото му засвятка гневно.

— Не смейте да ме обвинявате! Аз виждам и разбирам всичко, което простосмъртните глупаци като вас не умеят — Мива и Джункецоин се свиха, стреснати от гнева му; Хару седеше под подиума, сгусена в коленете му. — Хару изигра ролята, за която беше предопределена. Тя изпълни кървавото приношение, необходимо, за да задвижи космичните сили. После стана причина за гоненията, които породиха отделяне на духовна енергия в рамките на „Черният лотос“.

А сега доведе третия знак, предвещаващ нашия ден на слава — обсадата на храма! — Рейко се удиви как висшият свещеник бе изтълкувал събитията, така че да паснат на предсказанията му. Той, изглежда, вярваше на собствената си безумна логика. Гледайки Хару с любов, той я погали по косите. — Ти наистина си оръдие на съдбата. Благодарение на теб сме свидетели на триумфа на „Черният лотос“.

Хару се накипри като дете, похвалено за добро поведение, и отправи тържествуващ поглед към Джункецоин:

— Ти винаги си ме мразила, защото съм по-важна за него от теб. Сега ще ти кажа точно какво мисля за теб. Ти си една подла, ревнива и тъпа уличница — когато Джункецоин запелтечи от негодувание, Хару се засмя и после се обърна към доктор Мива:

— А ти си един мръсен и противен развратник! — доктор Мива я изгледа кръвнишки; презрителният поглед на Хару се насочи към двамата. — Опитайте се да се отървете от мен, само че не се получи — присмя им се тя. — И двамата ще съжалявате за хулите, с които ме засипахте — после, докато Анраку съзерцаваше последователите си с високомерна усмивка, тя изгледа ядно Кумаширо: — И ти ще съжаляваш, че се опита да ме принудиш да направя самопризнания, като ме изплашиш до смърт...

Рейко бе отвратена от отмъстителната злоба на Хару. Момичето бе извършило палеж и убийство, в момента умираха десетки люде, а тя, изглежда, се интересуваше единствено от това да спечели отново благоволенieto на Анраку и да отмъсти на враговете си. Отново изпита срам, че се бе отнесла приятелски към Хару.

— Господарю, трябва да възразя на мнението ви за това, колко добре са се стекли обстоятелствата — каза Кумаширо на Анраку. — Бях горе и видях какво става. Нашите хора са подложени на масова сеч. Няма да оцелеят достатъчно, за да завладеят Едо, да не говорим за цяла Япония. Мисията ни е обречена. Селяните не стават за самураи, обучавах ги, но...

— Отровата, която създадох — обади се доктор Мива с глас хрисим и в същото време горделив, — е много силна. Дори и само няколко от пратениците да стигнат до града, резултатът ще бъде напълно задоволителен.

Джункецоин се изсмя презрително.

— Няколко дози от твоя вонящ бълвоч ще свършат твърде малко, за да бъдат от значение. Ако беше усъвършенствал отровния газ, той щеше да се разнесе от вятъра. Но Шинагава показа, че ти си един жалък неудачник.

Доктор Мива изломоти нещо неясно.

— Господарю мой — обърна се Кумаширо към Анраку. — Войниците скоро ще дойдат да ни търсят тук. Трябва да тръгваме незабавно.

Рейко бе обзета от паника. Ако тръгнаха, тя какво щеше да прави?

— Оставаме — отвърна Анраку. Хару отпусна глава на коленете му, блажено неведома за спора им. — Моята армия ще победи. Ние ще постигнем просветление тук тази нощ точно както предказаха виденията ми. Няма да позволя врагът да ме прогони.

Но на лицето на Джункецоин бяха изписани страх и стъписване.

— Те може би вече идват — каза тя. — Ще ни убият, аз искам да тръгвам!

— Искаш да ме изоставиш точно когато се възцарява моят нов свят? — глух за разума, Анраку се намръщи. — Така ли ми се отплащаш за богатството и привилегиите, с които те обсипах? С малодушие и предателство? — той отпрати Джункецоин с пренебрежителен жест. — Тогава си върви, не се колебай. Но сториш ли го, нашите пътища се разделят завинаги.

— Не! — извика Джункецоин. — Нямах предвид да ви изоставя — тя се устреми към Анраку, сякаш за да се хвърли в обятията му, но Хару вече ги беше заела.

Силен трясък над земята разтърси тунела. Рейко ахна. Приклепна и закри глава с ръце, когато между гредите се посипа пръст и от стаята на Анраку се разнесоха стъписани възклицания. Тя чу доктор Мива, който извика:

— Те възпламеняват бомбите...

А Джункецоин изпищя:

— Храмът ще се срути и ще ни премаже!

Нов взрив разклати висящите фенери. Докато Рейко се опитваше да овладее ужаса си от люшкащата се под нозете ѝ земя, Анраку заяви благо:

— Може би ще бъде най-добре да потърсим съдбата си другаде. Наредил съм да ни подготвят провизии за пътуване. Ще съживим „Черният лотос“ и ще намерим друг храм... — той стана, слезе от подиума и помогна на Хару да се изправи.

— Без нея! — отсече Кумаширо. Хару смръщи вежди; Анраку се поколеба. Джункецоин занарежда припряно:

— Тя не умее да пази тайна. Ако тръгне с нас, ще ни издаде кои сме. Бакуфу ще ни открият. Никога не можем да бъдем в безопасност в нейно присъствие.

Изоставеха ли Хару, нямаше да има нужда Рейко да тръгва след тях. Тя затаи дъх с надеждата, че ще успее да хване Хару, след като Анраку и служителите му тръгнат, а после да предупреди Сано, преди да успеят да стигнат твърде далеч.

Хару се втренчи във враговете си ужасена и се вкопчи в ръката на Анраку.

— Но аз искам да дойда с вас! Нали няма да ме изоставите?

— Колкото по-малко тръгнем, толкова по-лесно ще си намерим тайно убежище — каза Кумаширо.

Анраку се отърси от Хару и отстъпи от нея.

— Не! — изпищя Хару. Падна на колене и прегърна краката му, след което занарежда трескаво: — Нищо не може да ни раздели. Моята пътека обединява всички останали — вие сам го казахте, не помните ли? Бъдещето на „Черният лотос“ зависи от мен. Ние сме обречени да бъдем винаги заедно. Трябва с да ме вземете с вас.

Анраку впери замислен, изпитателен поглед в Хару. После се обърна към свещениците:

— Доведете затворничката.

Двама свещеници изчезнаха през вратата зад завесите в дъното на помещението. Скоро след това се появиха отново, носейки някакво безжизнено тяло, облечено в сива роба. Ръцете се полюшваха, а дългата коса се влачеше по пода. Главата се изметна към Рейко. Беше Мидори. Очите ѝ бяха затворени, а устните ѝ — леко раздалечени. Когато свещениците я оставиха на земята близо до подиума на Анраку, тя беше в безсъзнание и не помръдваше. Джункецоин възкликна разпалено:

— Тя е шпионка. Не можете да я вземете с нас!

— Имам достатъчно лекарство, за да я поддържам упоена дълго време — каза доктор Мива, плъзгайки жаден поглед по тялото на спящата девойка.

— Ниу Мидори все още има важна мисия, която трябва да изпълни — заяви Анраку невъзмутимо.

— И ще вземете нея, а не мен? — обзета от паника извика Хару и се вкопчи още по-здраво в Анраку. — Не, не можете да го сторите!

— Ако се наложи да я носим, много ще се забавим — изтъкна Кумаширо.

Избухна друга бомба. Джункецоин изпищя; всички се приведоха. Разнесе се грохот като от падаща каменна лавина; наблизо се бе срутил тунел.

— Да тръгваме, преди да е станало твърде късно — възкликна умолително Джункецоин. — Можем да оставим Мидори тук с Хару.

Сърцето на Рейко подскочи при тази възможност. Мидори продължаваше да лежи безжизнена. Странна усмивка затрептя на устните на Анраку.

— Ново видение току-що ми разкри последната мисия, за която е предопределена Мидори — той сведе поглед към Хару. — Ти наистина ли искаш да получиш моето опрощение?

— Да — отвърна тя задъхано и вдигна лице, на което се изписа нова надежда, — повече от всичко на света!

— И искаш да докажеш верността си към мен?

— О, да — изхриптя Хару, трогателна в нетърпението си.

— И би направила всичко заради привилегията да ме съпровождаш?

— Всичко, без изключение! — извика Хару, докато Рейко се опитваше да разбере накъде бие този разговор.

Усмивката на висшия свещеник стана по-широка.

— Тогава убий Мидори!

Ужасът отекна в съзнанието на Рейко като звън от разбита камбана. Обзета от паника, тя забеляза как при заповедта на Анраку лицата на Мива и Джункецоин застинаха от изненада. Кумаширо се навъси, сякаш разочарован, че му се отнема удоволствието лично да убие Мидори. Хару бавно отдели ръце от Анраку и се отпусна на пети. Рейко прочете вълнение във внезапно помръкналия профил на момичето.

После тя кимна и отвърна тихо:

— Щом желаете, Анраку сан. Тя стана и отиде при Мидори. Ужасена, че животът на приятелката ѝ е в ръцете на една убийца, Рейко усети, че в гърдите ѝ се надига вик на протест.

Анраку се върна на подиума и нареди на Кумаширо:

— Дай ѝ меча си.

Рейко наблюдаваше изстинала от ужас как свещеникът извади дългия си меч и го подаде на Хару. Тя непохватно стисна дръжката с две ръце. Вдигна острието над главата си и застана на няколко крачки от врата на Мидори. Пое дълбоко въздух и започна да сваля меча, като гледаше встрани към Анраку. Той кимна и се усмихна окуражително. Кумаширо и доктор Мива наблюдаваха движещото се острие, а Джункецоин се извърна настрана и притисна ръка върху устата си. Рейко не бе състояние да помръдне. Можеше само да гледа. Хриповете на Хару и трополенето в тунелите отбелязваха бавно точещото се време. Клепачите на Мидори потръпнаха. Острието увисна над гърлото ѝ. Хару и се поколеба, после стисна конвулсивно дръжката на меча.

Ясното съзнание, че смъртта на Мидори е неизбежна, разтърси Рейко и я изтръгна от вцепенението ѝ.

— Спрете! — изкрещя тя.

Блъсна вратата и се втурна в помещението.

ГЛАВА 36

*Със сърце безстрашно върви напред,
Не жали ни нозе, ни живот,
И нека само умът ти бъде устремен
към върховното просветление.*

Из сутрата „Черният лотос“

Слисани лица се извърнаха към Рейко. Хару дръпна меча от Мидори. В настъпилото кратко мълчание Рейко се видя как изглежда в очите на присъстващите — уплашена млада жена, която размахва кинжал. После тишината бе разкъсана.

— Това е Рейко, жената на сосакан Сано — възкликна Джункецоин.

— Не ме доближавайте! — заповяда тя с престорена храброст. — Сега ще изведе Мидори — обърна се към Хару, която я гледаше смутено. — Ти ще дойдеш с нас.

Думите ѝ прозвучаха твърде дръзко дори за самата нея. Анраку заповяда спокойно:

— Хванете я! — свещениците я заобиколиха. Рейко размахва кинжал срещу тях. Последва шумна гоненица. Тя се извиваше и нападеше, като оставяше кървави резки по ръцете, които се мъчеха да я докопат. Ранените ругаеха. Кумаширо я сграбчи през кръста, склучи пръсти около дясната ѝ китка и я изви. Болка прониза ръката ѝ, тя извика и изпусна кинжала. Кумаширо притисна ръцете ѝ до тялото в желязна хватка. После се обърна към Анраку.

— Колко невъзпитано от ваша страна да нахлувате в личното ми пространство, госпожо Рейко — каза висшият свещеник с язвителна усмивка.

— По-добре ме пуснете... Мидори също — заяви му Рейко, задъхана и ужасена. — Моят съпруг и войниците му вече нападат подземиято. Ще бъдат тук всеки момент.

Анраку посрещна лъжата ѝ с хладнокръвна усмивка, след което се обърна към Хару:

— Значи никой не те е видял да влизаш в подземиято, така ли?

Момичето се сви от обвинението в гласа му.

— Никой, кълна се!

— Тогава как ни е открила госпожа Сано?

— Не зная.

— Очевидно ти си ѝ показала пътя — отбеляза злобно Джункецоин. — Довела си я тук да ни нападне.

— Нищо подобно! — възрази Хару. — Никога не съм предполагала, че тя ще тръгне след мен, наистина!

— Сосакан ще дойде да потърси жена си — каза Кумаширо на Анраку.

Висшият свещеник вдигна ръка, призовавайки към търпение.

— Изглежда, ти отново си ме предала, Хару — каза той. — Затова задачата, която ти поставих, вече няма да е достатъчна да докажеш верността си към мен — той нареди на Кумаширо: — Отведи госпожа Рейко до другата ни пленница — Кумаширо преведе Рейко през помещението. Тя се съпротивяваше, но той я принуди да застане на посоченото място с лице към Хару. Другите членове на сектата се наредиха покрай стената зад момичето. — За да заслужиш привилегията да останеш с мен, сега трябва да убиеш не само Мидори, но и Рейко. Можеш да се отървеш първо от госпожа Рейко — каза Анраку на Хару.

Рейко усети, че ѝ прилява, зави ѝ се свят, но успя да види, че Хару не смее да я погледне. Момичето вдигна меча, а Кумаширо бутна Рейко напред, така че острието опря в гърлото ѝ. От допира със студената стомана дъхът ѝ секна. Мислите ѝ отлетяха при сина ѝ. Представи си лицето му, в ушите ѝ зазвъня щастливият му смях, спомни си усещането за топлото му телце в прегръдките си.

Сано, Масаширо и тя бяха тъй щастливи заедно у я дома. Обзе я неустоим копнеж по съпруга и сина ѝ.

Сано, Хирата и четирима детективи се втурнаха през двора на храма, покрай околните постройки и дървета. Докато се сражаваха с връхлитащите свещеници, Сано се озърташе за Рейко, но напразно. Димът лютеше в очите му; цялото тяло го болеше от ударите върху бронята му. Разнесе се нов взрив.

И изведнъж със смразяваща сигурност Сано разбра какво се бе случило с Рейко и Хару.

— Слезли са в подземие! — извика той на Хирата, който се биеше с трима свещеници. Съобразявайки, че някъде в постройките непременно трябва да има входове към тунелите, той се втурна нагоре по стъпалата на главната зала за богослужение. Вратата беше отворена, сумрачното помещение беше празно. На висок олтар, издигнат пред фреска с черен лотос, горяха лампи и ароматни пръчици. Сано спря, за да се огледа; миг по-късно към него се присъединиха и хората му. Той забеляза, че долната част на олтара отпред е закрыта с ламперия, украсена с дърворезба. Средната плоскост бе на панти и сега бе отворена. Зад нея зееше черен мрак. — Ето там! — извика Сано и избърза към вратата, която ордите на „Черният лотос“ очевидно бяха забравили да затворят, след като бяха излезли от тунелите. Той и хората му се вмъкнаха под олтара и се гмурнаха в наситеното с мирис на пръст пространство под сградата. Минаха приклекли под гредите на пода и откриха дупка в земята. Сано видя една стълба, която се спускаше в шахтата и стигаше до тясно осветено пространство, чу отчаяни вопли и ритмично тракане на някакъв механизъм.

— Мидори, идвам! — гласът на Хирата издаваше страх и надежда. — Спускам се първи — той прибра меча си в ножницата и забърза надолу по стълбата. Сано и детективите го последваха. Когато стигнаха дъното и спряха, за да се въоръжат отново, Хирата вече тичаше навътре в тунела. Сано се втурна след него. Изведнъж ги заля непоносима воня. „Помощ! Пуснете ни да излезем!“, изригна неясно множество изтерзани гласове. Хирата се закова на място, възкликвайки: — Милостиви божества! — когато стигна до него, Сано видя от двете страни на тунела врати, залостени с дебели метални прътове. От килиите зад тях през малки, препречени с решетки прозорци навън се протягаха костеливи ръце. Това бе тайният затвор на „Черният лотос“. — Мидори! — извика отново Хирата. — Дойдох да те освободя! — дръпна резето на една от вратите и рязко я отвори.

Разнесоха се радостни викове. Олюлявайки се, от килията се изсипаха двайсетина млади мъже, мършави, немощни, целите в мръсни дрипи. Лицата им бяха изпити, косите чорлави. Сано и детективите отвориха и други килии, освобождавайки още стотици мъже и жени в подобно положение, които очевидно не се бяха подчинявали на „Черният лотос“. Като си пробиваше път през тълпата, Хирата крещеше: — Мидори! Къде си? Мидори! — затворниците се втурнаха към изхода. Сано и Хирата провериха килиите до една. Намериха още няколко затворници, твърде изнемощели, за да се движат, но Мидори не беше между тях.

— Няма я тук — каза Хирата, обзет от разочарование.

— Ще я намерим — отвърна Сано, макар че и сам не беше много сигурен в думите си. — Мидори е жива, ще я спасим... и Рейко... — и следвани от детективите, двамата бързо се отправиха към и вътрешността. Когато се озоваха на едно място, в което се вливаха три разклонения, Сано чу свирепи викове. Всички замръзнаха, когато свещеници, размахали мечове, се втурнаха към тях от всички посоки.

— Хару сан — наложи си да заговори Рейко въпреки обзелия я ужас. — Погледни ме — момичето изстена и впери поглед в меча, който стискаше в ръце. После бавно вдигна очи към Рейко. — Ти всъщност не искаш да ме убиеш, нали? — попита я тя, като се — преструваше на спокойна. Кумаширо все още я държеше здраво, а опряното в гърлото ѝ острие бе сковало мускулите ѝ.

— Нямам избор — отвърна Хару предизвикателно.

Сърцето на Рейко се сви. Изборът на Хару бе между тяхното приятелство и Анраку, а Рейко знаеше къде беше предимството.

— Всички имаме избор — каза ѝ тя. — Аз избрах да бъда на твоя страна, когато никой друг не искаше да ти повярва. Избрах да ти помогна, макар че съпругът ми беше против. Нима не си ми длъжница?

Хару задвижи устни; в очите ѝ се мярна колебание. Кумаширо погледна към Анраку:

— Времето ни изтича. Ако Хару няма да я убие, мога да го сторя аз... — Рейко усети жаждата му за кръв и потръпна. Внезапно монотонното тракане секна. В подземие то се възцари тишина; всички се огледаха изненадани. — Робите са зарязали духалото — възкликна

Кумаширо. — Скоро няма да можем да дишаме тук долу. Позволете да премахна затворничките, за да можем да тръгнем...

— Не, това е дълг на Хару — заяви Анраку твърдо.

Взела решение, Хару стисна зъби. Висшият свещеник втренчи омагьосващ поглед в Рейко. Тя си даде сметка, че между тях бе пламнала надпревара. Анраку не се интересуваше дали ще се измъкне, а дали способността му да упражнява контрол над своите последователи е все още достатъчно силна. Но пък Рейко се бореше за живота си.

— Хару, той не заслужава твоята вярност — каза тя. — След пожара опита ли се да те защити? Не, остави те да се оправяш сама. Когато беше в затвора, утеши ли те? — Рейко поклати глава със съжаление. — Нито веднъж не те потърси. Опита ли се да очисти името ти и да те спаси от екзекуция? Напротив, остави те на закона...

— Миналото не ме интересува — заяви Хару войнствено. — Единственото, което има значение, е, че двамата с него сме отново заедно!

Но Рейко усети, че всъщност Хару е засегната, задето Анраку я бе изоставил.

— Той направи всичко, за да набеди теб за престъпленията — продължи тя. — Доктор Мива, Кумаширо и игуменката Джункецоин му помогнаха: разкриха колко лоша си била по-рано, опитаха се със сила да те накарат да направиш самопризнания, пратиха свои хора да те нападнат в затвора... Анраку е знаел за всичко. Той знае всичко, нали? — Хару се поколеба, а Рейко продължи: — И всички в „Черният лотос“ се подчиняват на неговите заповеди?

— Да — Хару доби предпазливо изражение.

— Значи той не само е знаел как твоите врагове са се опитали да те унищожат — каза Рейко, — а и по всяка вероятност сам им е заповядал да го сторят.

— Не! — Хару изгледа гневно Рейко и отсече: — Той не би направил това!

Но все пак дръпна меча си и хвърли смутен поглед към Анраку, чието лице бе помръкнало от недоволство.

— Напротив — възрази й Рейко. Откакто духалото спря да изпомпва свеж въздух от повърхността, тук долу бе станало задушно.

Мидори се размърда, прозявайки се; явно скоро щеше да се събуди. Рейко се опита да си повярва, че спасението е близо.

— Ти се опитваш да ме объркаш... — Хару пристъпи заплашително към Рейко, но после се обърна умолително към Анраку: — Не съм длъжна да я слушам, нали?

— Не, наистина — отвърна Анраку. — Просто я убий и тя ще млъкне.

— Той искаше да е сигурен, че ще бъдеш обвинена за смъртта на оябун Ояма — Рейко преглътна отчаянието си. — Но освен това искаше да те обвинят за престъпления, които не си извършила... — видя как Хару сбърчи чело озадачена, и продължи бързо: — Спомни си сестра Чие и малкото ѝ момченце. Не си ги убила ти, нали? — Хару кимна. Рейко набра кураж: — Ако не си ти, тогава го е сторил някой друг от „Черният лотос“ — Хару огледа останалите в помещението и чертите ѝ се изостриха от подозрителност. — Някой е искал да излезе, че ти си виновна, за да бъдеш наказана за чужди престъпления — продължи Рейко и усети внезапно напрежение в тялото на Кумаширо. — Някой е искал ти да бъдеш екзекутирана, за да може той... или тя... да се измъкне безнаказано... — осмината свещеници посрещнаха с безразличие изпитателния поглед на Хару, но Джункецоин и доктор Мива извърнаха очи, а на лицата им изведнъж се изписа напрегната бдителност. Хару спря поглед върху и Анраку, чието изражение сега излъчваше зловеща сила. — Да — продължи Рейко, — дори и да не е убил Чие и момчето със собствените си ръце, той е дал заповед за тяхната смърт. Според неговия замисъл е трябвало и ти да умреш — Хару заклати енергично глава, но слисаното ѝ изражение опровергаваше категоричността ѝ. Рейко реши открито да предизвика висшия свещеник. — Нали така?

Анраку завъртя глава и Рейко видя, че е объркан. Или трябваше да потвърди вината си и да отслаби въздействието си върху Хару, или да признае, че не управлява всичко, което се случва. Той не желаше да загуби съревнованието с Рейко, но пък и не можеше да си позволи всемогъществото му да бъде уличено като измама. Зло вдъхновение проблесна в окото на висшия свещеник. Той се обърна към Джункецоин:

— Ще ни разкажеш ли за събитията, които доведоха до пожара...

— Аз? — Джункецоин пребледня, когато всички насочиха погледи към нея. — Но аз... аз не знам нищо. Аз... — Анраку прикова поглед в очите ѝ и тя млъкна. Съпротивата ѝ рухна, смазана от волята му. Джункецоин продължи, вече хрисимо: — Същата нощ се разхождах сама из двора и в един момент видях две момичета да се измъкват крадешком от сиропиталището... — „Значи не е била в личните си помещения заедно с помощниците си“, както твърдеше, отбеляза мислено Рейко. Даде си сметка, че Анраку умно пренасочи подозренията на Хару от себе си към игуменката и че бе загубила първия рунд в битката за живота си. Но пък ѝ се предоставяше възможност да научи истината за пожара и убийствата, а и самият разказ щеше да ѝ спечели повече време. — Смятах да пратя момичетата обратно в леглото — продължи Джункецоин, — но точно тогава забелязах, че пред тях върви Хару. Те я следяха. Исках да разбера какво ще направят, и тръгнах след тях. Когато се приближихме до къщата, другите две момичета се обърнаха и поеха обратно към сиропиталището. Аз се скрих зад едно дърво, за да не ме видят. В къщата светеше. Хару влезе предпазливо, а аз останах отвън и продължих да наблюдавам през прозореца. Видях Хару при оябун Ояма. Бе сключил крака около врата ѝ и тя пищеше. Той ѝ извика нещо. После двамата се сборичкаха, тя го удари по главата с една статуетка и го уби — докато Джункецоин описваше как е наблюдавала Хару да излиза от къщата, да скрива статуетката и да се връща при вече мъртвия Ояма, Рейко се ослуша за някакви шумове, които можеха да ѝ подсказват какъв бе развоят на битката над земята и дали Сано и хората му бяха открили тайните проходи. — Тогава си спомних — продължаваше разказа си игуменката — как навремето Ояма ме арестува и ме прати да проституирам в Йошивара, и смъртта му ме изпълни с такава радост, че се разсмях — в очите ѝ светеше отмъстително задоволство. — А и най-накрая бях пипнала Хару да върши нещо достатъчно лошо, за да убедя Анраку да я изхвърли от храма... Тогава си спомних, че аз съм единствената, която бе видяла Хару да убива Ояма. Тя можеше да отрече всичко. Щеше да бъде моята дума срещу нейната. Може би Анраку щеше да вземе нейната страна. И тя да се измъкне безнаказано, след като е извършила убийство! — гласът на Джункецоин потрепери от негодувание. — Затова я проследих обратно до къщата, смъкнах единия си сандал, промъкнах

се зад нея и я ударих по главата с дебелата дървена подметка — Джункецоин представи с пантомима как бе нанесла удара. — Хару падна и не помръдна повече, но дишаше. Отидох в и килера и взех малко газ и парцали. Увих парцалите и ги завързах около една пръчка, за да направя факла. После запалих факлата от горящия фенер в стаята с убития Ояма и тичешком обиколих къщата. След малко цялата постройка пращеше в пламъци. Оставих Хару да лежи в градината. Знаех, че мъжът ѝ е умрял при пожар, и исках хората да решат, че тя е подпалила къщата...

— Значи ти си ме набедила! — възкликна гневно Хару към Джункецоин.

— Просто направих така, че да понесеш последствията от собствените си действия — отвърна подигравателно игуменката.

— И си убила Чие и Сияен Дух! — избухна гневно Хару. — Ти ревнуваше от тях, защото Анраку харесваше Чие, а Сияен Дух бе негов син!

— Нямам нищо общо с тяхната смърт — отвърна рязко Джункецоин. — Те не бяха в къщата, когато я запалих...

— Тогава излиза — Рейко се възползва от ситуацията, за да насочи отново подозренията към висшия свещеник, — че Чие и момчето са умрели по заповед на Анраку...

Хару се извърна рязко към него, но той я изгледа презрително и каза:

— А сега доктор Мива ще ни разкаже останалата част от историята...

Застанал зад Хару, лекарят се опита да възрази, но висшият свещеник го прониза с поглед и той се предаде.

— Да, Чие бе нещастна тук, след като роди сина си. Искаше сама да се грижи за Сияен Дух, но монахините ѝ го взеха, за да го отглеждат с другите деца, и рядко ѝ позволяваха да го вижда. Тя не харесваше начина, по който се възпитаваха децата. Непрекъснато протестираше, когато наказваха Сияен Дух заради неподчинение... — Рейко си спомни покритото със синини мършащо телце на детето. — Скоро Чие започна да задава въпроси за нашите практики — продължи Мива. — Не беше съгласна с моите експерименти — казваше, че не било правилно да се дават на безпомощни хора лекарства, които ги разболяват още повече, вместо да им помагат да оздравеят. Искаше да

знае с каква цел приготвяме дозите, и когато разбра, че това е отрова за кладенците в Едо, се опита да ме убеди, че онова, което правим, е лошо. Умоляваше ме да престана. Скарахме се и тя избяга от мен. Но не съм я убил! — възкликна доктор Мива уплашено, когато Хару се обърна към него с насочен към гърлото му меч. — Само казах на Кумаширо, че тя се превръща в проблем...

Рейко усети, че я побиват ледени тръпки. Докторът бе предал „проблема“ на мъжа, който я държеше — човека, отговорен за смъртта на Чие и на нейния син. Анраку впери настоятелния си поглед в Кумаширо и Рейко почувства как за момент свещеникът се напрегна, но после се овладя.

— Да, аз наредих да следят Чие — обади се Кумаширо. — Точно преди зазоряване в деня на пожара тя открадна сина си от детското помещение. Хванахме ги с моите хора, когато вече тичаха към портите. Разправих се с тях по обичайната процедура, предназначена за бегълци. Докато моите хора носехме телата към входа на тунела, дотича един пазач и каза, че къщата в гората горяла, а Хару лежала в безсъзнание отвън. Тогава ми хрумна една идея. Отнесохме трупове до горящата къща и ги оставихме вътре. Видяхме убития Ояма и разбрахме, че е дело на Хару. Защо да не ѝ припишехме и другите два трупа? Аз организирах нападението срещу нея в затвора, за да съм сигурен, че ще направи самопризнания.

Момичето погледна враговете си с омраза. После обърна очи към висшия свещеник:

— Те всички са ми причинили зло. Ще ги накажете, нали?

— Разбира се — обеща Анраку сериозно, — след като издържиш своето изпитание — и той кимна към Рейко.

— Ако Анраку е толкова всемогъщ, значи той е причина за злото, което са ти сторили — каза Рейко. — Той те е предал, а ако останеш с него, ще го стори отново. Недей да вършиш мръсната работа заради него...

Хару изстена и мечът потрепери в ръцете ѝ. Анраку разтегна устни в зловна усмивка:

— Рейко ти помогна само защото за нея ти си средство да атакува мен. Какво ти предлага в замяна на това, че ще ѝ спасиш живота? Свобода? — той се изсмя. — О, не! Тя е дошла тук, за да те залови. Без моята закрила ще попаднеш в ръцете на закона.

Рейко наблюдаваше как думите му постепенно стигат до съзнанието на Хару, и усети, че я обзема отчаяние. За момент момичето изглеждаше стъписано, след което отправи към Рейко поглед, пълен с болка и надигащ се гняв.

— Неговата закрила е само една илюзия — каза Рейко бързо. — Той не може да избегне правосъдието. Няма как да те спаси.

— Млъкни! — изкрещя Хару разгневена. — Не ми пречи да сторя онова, което ми повелява дългът!

Рейко продължи припряно:

— Ти ме нарече своя приятелка. Каза, че ме обичаш, и искаше да ме обезщетиш за неприятностите, които ми причини. Сега имаш тази възможност.

Хару затрепери неудържимо, разкъсвана от противоречиви чувства, но продължаваше да държи меча насочен към Рейко. Очите ѝ светеха със сляпа преданост; зад оголените ѝ зъби се разнесе тихо ръмжене. Рейко видя самодоволната усмивка на Анраку; другите членове на сектата стояха безмълвни, извърнали погледи в очакване на насилието. С все по-засилващо се хъхрене Хару изнесе оръжието встрани и застина в поза за нанасяне на удар. И Рейко осъзна безпомощно, че е загубила надпреварата. Изпита желание да се разкрещи, но една жена самурай бе длъжна да посрещне смъртта смело и достойно. Затова тя безмълвно се помоли съдбата да благослови Сано и сина ѝ и един ден отново да ги събере заедно. Погледна Хару право в очите и се стегна, за да посрещне смъртта.

Изведнъж ръмженето на Хару изригна в необуздан рев. Тя се завъртя, стиснала меч в изпънатите си ръце. Острието преряза корема на доктор Мива. С вик на ужас той притисна кървящата си рана. Джункецоин изпищя. Рейко зяпна стъписана, без да може да повярва на очите си. Слисване и гняв изтриха усмивката на Анраку.

— Хару! — изрева той. С пронизителни писъци, все едно бе загубило с разсъдъка си, момичето се въртеше, мушкеше и нанасяше удари напосоки. Свещениците се разкрещяха:

— Пазете се! — и се разпръснаха, като се опитваха да избегнат ударите.

— Спрете я! — нареди Анраку.

Кумаширо пусна Рейко, извади късия си меч и се втурна след момичето. Рейко бързо приклепна до Мидори и я разтърси.

— Мидори сан, събуди се! Трябва да се махаме от тук!

— Рейко? — измърмори сънено Мидори. Отвори замъглени очи и се намръщи. — Къде съм? Какво става?

— Няма значение — Рейко ѝ помогна да се изправи. — Хайде.

Като подкрепяше омекналото, внезапно натезало тяло на приятелката си, Рейко тръгна залитайки към вратата. Чу как Анраку извика:

— Хванете ги!

Кумаширо се обърна, видя ги и бързо им препречи пътя.

— Пусни я! — заповяда той на Рейко, насочил острие в тялото ѝ. — И да не си мръднала от мястото си! — Рейко с мъка отстъпи назад, като влачеше Мидори със себе си. Край тях Хару продължаваше да вилнее. Доктор Мива лежеше мъртъв на пода до Джункецоин, която протегна крак, препъна Хару и тя се просна на земята. Мечът изхвърча от ръката ѝ и се плъзна по пода към Рейко. Тя бързо се наведе и грабна оръжието.

— Махни се от пътя ни! — заповяда тя на Кумаширо.

И тогава чу викове, дрънчене на метал и тропот на приближаващи стъпки. Вратата се отвори с трясък и в помещението нахлуха шестима самураи, биейки се с още толкова свещеници, които въртяха мечове. Рейко разпозна Сано и хората му. Сърцето ѝ подскочи от радост.

— Хирата! — извика Мидори.

Васалът на Сано забеляза девойката и лицето му засия. Той продължи да се сражава с удвоена сила. Помещението се превърна във водовъртеж от проблясащи остриета и блъскащи се бойци, но Анраку не помръдна от подиума си, наблюдавайки битката с особена еуфория. Неговите осем свещеници побягнаха навън, а игуменката се сви в един ъгъл. Кумаширо се хвърли в битката.

— Рейко! — извика Сано, докато отбиваше ударите на Кумаширо. — Пази Мидори!

Стиснала ръката на приятелката си, Рейко размахваше своя меч срещу свещениците, а в това време Мидори се криеше зад гърба ѝ.

— Хару! — гласът на Анраку, странно спокоен, се извиси над шума. Момичето тъкмо се опитваше да изпълзи встрани и да се скрие, но спря и се обърна към Анраку. — Ела тук — нареди ѝ той. Тя стана и отиде при подиума. Битката продължаваше да се вихри яростно.

Пазейки Мидори, Рейко рискува да хвърли поглед към Анраку. Какво правеше той? — Ти не издържа изпита — каза висшият свещеник на Хару, а кадифеният му глас бе изпълнен с неодобрение.

— Моля, дайте ми още една възможност! — възкликна умолително Хару.

Анраку поклати глава.

— Предателствата ти станаха прекалено много за опрощение. Трябва да бъдеш наказана! — той впи пронизващ поглед в очите ѝ и произнесе напевно:

— Засаждам в теб семето на черния лотос... — Хару и притисна ръка върху корема си, а на лицето ѝ се изписа безпокойство, сякаш наистина бе почувствала нещо да прониква в тялото ѝ. Сано, Хирата и с другите самураи вече бяха посекли всичките си противници, с изключение на Кумаширо, който продължаваше да се бие ожесточено. Джункецоин се втурна към вратата, но един войник я хвана. — Семето пуска корени, които плъзват в теб... — Анраку разпери пръсти за илюстрация и изтръгна викове на болка от Хару. — Едва покълналото стръкче покарва и започва да расте. Разклоненията му изпълват вените ти, увиват се около костите ти и пронизват мускулите ти... — Хару започна да трепери и да стене; очите ѝ се бяха изцъклили от ужас; тя се опипваше трескаво, сякаш се мъчеше и да усети чуждия израстък. Рейко установи с изумление, че вярата на Хару в свръхестествените възможности на Анраку бе тъй силна, че заклинанията му ѝ причиняваха физическа болка.

Рейко бързо отведе замаяната Мидори в един ъгъл и я сложи да седне.

— Стой тук — нареди ѝ и се втурна обратно към подиума.

Хипнотичният глас на Анраку продължаваше да нарежда:

— Лотосът се разлиства и острите като нож ръбове на листата му режат, разкъсват... бликва кръв. Стъблото промушва сърцето ти. Оформя се голяма цветна пъпка...

Хару заби пръсти в гърдите си и захъхри високо.

— Боли... Не мога да дишам! — извика тя, обзета от паника.

— Пъпката расте и става все по-голяма — продължаваше Анраку. Единственото му око сега заблестя по-силно; усмивката му излъчваше наслада от нейните страдания.

— Убива ме! — Хару бе разтърсена от конвулсии, лицето ѝ стана пепеляво. Тя падна на колене. — Моля ви, изскубнете го!

— Престани! — извика Рейко към Анраку. Тя вдигна меча си и заповяда: — Остави Хару на мира!

Висшият свещеник не ѝ обърна внимание.

— Почувствай как пъпката на лотоса започва да разцъфва — говореше той на Хару. — Венчелистчетата са черни и остри като бръснач. Докато се разтварят, те разкъсват сърцето ти...

С крайчеца на окоето си Рейко видя как острието на Сано се забива дълбоко в бедрото на Кумаширо. Свещеникът залитна и се свлече на колене. С гримаса на отчаяние и с кървяща рана той продължи да размахва меча си срещу самураите, които го обграждаха, докато накрая Хирата нанесе удар в ръката му. Мечът на Кумаширо изхвърча във въздуха. Сано и Хирата го притиснаха към земята.

Хару отчаяно се бореше да си поеме въздух.

Хриптейки, тя изплака:

— Умирам!

— Така откъщавам на враговете на „Черният лотос“ — заяви Анраку злорадо. Той протегна напред юмруци с насочени към Хару кокалчета. — Нека щом цветът разцъфне докрай, животът ти секне!

Рейко сграбчи Хару за рамото и взе да ѝ нарежда:

— Погледни встрани. Не го слушай. Той е мошеник. Не може да ти причини зло, ако ти не му позволиш! — но погледът на Хару бе като привлечен от магнит към очите на Анраку. Гърчейки се в агония, момичето раздра робата си, опитвайки се да изтръгне цветето от гърдите си. Ноктите ѝ оставяха кървави резки по кожата ѝ. Рейко скочи на подиума. — Спри или ще те убия! — изкрещя тя към висшия свещеник.

— Твоето време настъпи — каза той, отправил е тържествуваща усмивка към момичето. Пръстите му се разтвориха. Хару изпищя, сякаш пронизана от невидими остриета. Гръбнакът ѝ се изви, крайниците ѝ се изпънаха. Разгневена, Рейко посече гърдите на Анраку. Той залитна и после се строполи на една страна. Лицето му сияеше в екстаз, а единственото му око бе вперено някъде далеч. — Най-сетне просветление — прошепна той. Лицето и тялото му се сгърчиха от силен спазъм. Сиянието му угасна и смъртта забули очите му. Рейко пусна меча и скочи от подиума.

— Хару, какво ти е? — коленичила, тя докосна страната на момичето. Отговор не последва. Отворените очи на Хару бяха безжизнени; от устата ѝ се процеждаше струйка кръв. Докато Рейко я наблюдаваше, чертите на момичето се отпуснаха и ужасеното ѝ изражение изчезна.

Рейко се разрида. Наблизо видя Хирата, който прегръщаше Мидори, и тогава усети нежно докосване по рамото. Вдигна поглед. До нея стоеше Сано. Помогна ѝ да се изправи и я прегърна. Тя притисна лице до твърдите плочки на ризницата му, а той я поведе навън от помещението.

ГЛАВА 37

*В епохата, която ще настъпи, след като
Бодхисатва на безпределната мощ си
отиде,
учениците му ще въртят колелото на
неговата истина,
ще бият барабана на неговата истина
и ще надуват рога на неговата истина,
докато той се яви отново пред света.*

Из сутрата „Черният лотос“

— Кумаширо, ти си виновен за много убийства — изрече Уеда. Това бе четвъртият ден от процеса срещу „Черният лотос“. Редом до съдията седяха Сано и Хирата. Пред ширасу бяха коленичили Кумаширо и Джункецоин. Китките и глезените им бяха оковани във вериги. Помещението зад тях бе изпълнено с многобройна публика. — Джункецоин — продължи съдията, — ти си виновна за палежа в храма Зоджо — в строгия му поглед се четеше порицание. — Обявявам и двама ви за виновни в извършването на вредни религиозни практики и в таен заговор за унищожаването на Едо и неговото население. За това ви осъждам на смърт чрез обезглавяване! — стражите извлякоха двамата въвн от залата. Джункецоин се разплака; лицето на Кумаширо бе застинало в мрачна гримаса. Тълпата, която изпълваше улицата пред имението на Уеда, ги посрещна с яростни викове, ругатни, проклетия и размахани юмруци. Навън беше застудяло, приближаваше буря, но семействата на похитените, поробените и убитите от „Черният лотос“ търпеливо чакаха да видят как ще възтържествува справедливостта.

Броят на жертвите от битката в храма възлизаше на шестстотин и четирийсет членове на „Черният лотос“ и петдесет и осем войници на

Сано. Огледът на тунелите разкри пепел и кости от безброй кремирани трупове. Други двеста и деветдесет пленени членове на сектата бяха екзекутирани.

— Можеше да бъде и по-лошо — каза Сано, докато той и Хирата се сбогуваха със съдията. — Хората ми заловиха повечето от бегълците близо до храма Зоджо, а полицията е хванала още в покрайнините на Едо. За щастие това е всичко, — но преживяното го бе разтърсило и изчерпало. Несекващи картини от клането бяха отнели апетита и съня му. Бе разрешил случая с убийствата и бе премахнал голяма опасност за нацията, но нямаше чувство за изпълнен дълг, въпреки че шогунът го бе похвалил за мъжеството му. А и проблемите му с Рейко си оставаха неразрешени. Зает всеки ден от зори до късна нощ да разпитва пленените членове на сектата, той почти не бе виждал жена си, откакто я бе отвел у дома. След битката войниците на Сано съпроводиха до домовете им освободените двеста трийсет и четирима затворници. Сто и петдесет деца, намерени в подземията, бяха върнати на семействата им или настанени в сиропиталища. Двамата синове на министър Фугатами сега живееха у роднини. — Шогунът издаде декрет, с който постави сектата извън закона — добави Сано. — Господарката Кейшоzakлейми „Черният лотос“ и след като Анраку е мъртъв, малко вероятно е сектата да се възроди отново. А занапред бакуфу ще засили контрола над останалите религиозни ордени... — но той горчиво съжаляваше, че шогунът бе чакал толкова дълго преди да смаже „Черният лотос“. Освен това вината за бедствието бе и негова. Ако бе повярвал на Рейко по-рано, може би щеше да успее да разпусне сектата без жертви. — Кумаширо и Джункецоин ни разкриха имената на висшите служители от бакуфу, които са членували в сектата — добави Сано. Сред тях беше и собственият му детектив Хачия, който бе предал тайния екип, пратен от Сано да събира сведения в храма. — Някои от тях са се присъединили към армията на Анраку и са били открити сред пленените свещеници. Други са мъртви. Сред оцелелите са и убийците на Фугатами. На всички тях ще им бъде позволено да извършат сепуку^[1]. Знаем също кои са последователи на „Черният лотос“ в средите на даймио, на търговското съсловие и на нисшите класи.

— Готов съм да гледам още толкова дела, колкото се налага — отвърна потиснат съдията Уеда.

Процедурата по раздаване на правосъдие за членовете на „Черният лотос“ изглеждаше безкрайна. Обезсърчен от мисълта за огромната работа, която все още предстоеше да се върши, Сано каза:

— Ние с Хирата трябва да тръгваме. Чакат ни пълен затвор задържани...

— Може ли да ти предложи един съвет? — попита го съдията. Сано кимна. — Моля те, отдели време да оправиш нещата вкъщи. По-добре се заеми още и сега...

Сано бе обзет от вълнение, но кимна в знак на съгласие, защото знаеше, че съдията е прав. Беше време за разговор с Рейко.

В имението на Сано Мидори седеше в детската стая и гледеше как Рейко и прислужничките хранят Масахиро. Стаята бе ярко осветена от горящите фенери; мангали с дървени въглища пръскаха топлина в мразовитата влажна привечер. Детето гълтеше оризовата каша и бърбореше весело. Мидори се опитваше да изпита радост от познатата, излъчваща уют сцена, но духът ѝ бе обладан от дълбока меланхолия. Нищо не беше същото след пожара и убийствата в храма на сектата.

Рейко и Сано изглеждаха разделени, и то необратимо. Мидори знаеше, че Рейко е разстроена, макар че външно се стараяше да изглежда ведра. Самата Мидори също бе загубила обичайното си лъчезарие. Съжаляваше, че страданията ѝ се бяха оказали напразни и изобщо не бе помогнала на Рейко. А откакто я бе довел тук от храма, Хирата бе твърде зает, за да се вижда с нея.

В този миг в коридора се чуха стъпки. На прага се появиха Сано и Хирата. Сърцето на Мидори заблъска в мъчителна и сладостна тревога, която тя прикри, свеждайки поглед. Масахиро посрещна баща си с радостен вик, но всички останали застинаха в неловко мълчание. Рейко заговори първа:

— Не те очаквах да се прибереш толкова скоро...

Прислужничките взеха Масахиро и излязоха от стаята.

— Мидори, искаш ли да се поразходим? — попита Хирата мрачно.

— Добре, само да се преоблека — рече тихо тя.

Скоро след това вече вървеше до Хирата по една алея през градината. Двамата бяха свели очи към земята и не смееха да се

погледнат. Тъмни облаци в сумрачното небе вещаеха дъжд; светлините на къщата проблясваха през просмуканите от влага дървета. Трепереща от любов и безпокойство, Мидори стисна ръце, скрити в ръкавите ѝ.

— Как се чувстваш? — попита я Хирата. Беше загубил доскорошната си самонадеяност и звучеше по младежки неуверен.

Полагайки усилие да се овладее, Мидори пое дълбоко въздух, наситен с аромат на бор.

— Много по-добре, благодаря.

Известно време продължиха да вървят мълчаливо. Хирата откъсна едно листо от близък храст и го заразглежда усърдно.

— За това, което си направила в храма... — започна той.

В отчаяното си желание да предотврати унижението от порицанието на Хирата Мидори изрече припряно:

— Зная, че беше грешка. Не трябваше да ходя... — гласът ѝ затрепери. — Ти беше прав... глупаво беше от моя страна да си мисля, че от мен може да стане детектив...

Хирата спря, хвърли листото и погледна Мидори в очите.

— Не исках да кажа това — изрече той настойчиво.

— Смятах се за много умна, когато проникнах в храма, но те са ме взели, защото им е трябвал точно човек като мен — Мидори беше осъзнала, че я бяха приели в сектата заради нейната простодушна и покорна, уязвима природа. Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Мислех, че мога да бъда смела, но ужасно се страхувах... Направих го, за да привлека вниманието ти...

— Мидори — Хирата я хвана за раменете, — чуй ме — Мидори преглътна риданието си и вдигна поглед към него. Тревогата и топлината, които бяха изписани на лицето му, я слисаха. — Ти беше умна и смела — каза Хирата с дрезгав от искрено вълнение глас. — Успя да проникнеш в храма, когато професионалните детективи се провалиха. Рискува живота си, за да намериш доказателства срещу „Черният лотос“. Разбира се, че ще изпитваш страх — кой не би се чувствал по този начин? Но си го превъзмогнала. И си оцеляла. И макар че щях да те спра, ако имах тази възможност... и ми е мъчно, че си страдала... аз ти се възхищавам.

— Наистина ли? — Мидори го погледна озадачена. — Но аз бях такава глупачка, че се оставих да ме разкрият.

— Не, не — размаха ръце Хирата в желанието си да ѝ възрази, преди да е казала още нещо. — Не те хванаха, защото си глупачка, а защото си добра и мила. Не си можела да изоставиш онова момиче Тошико в опасност... — той сведе глава и измърмори: — Аз съм този, който заслужава порицание... — между клоните на дърветата запръска дъжд. Хирата бързо отведе Мидори в беседката, която ги бе подслонила от една друга буря преди две години. Един до друг, хванати за ръце, те наблюдаваха дъжда също както предния път. И сърцето на Мидори пърхаше в същото очакване. — Трябва да ти се извиня... за начина, по който се държах с теб — каза Хирата смирено. — Аз бях глупакът, който не оцени твоето приятелство. Когато разбрах, че си заминала за храма и не си се върнала, осъзнах... — той се обърна към нея и изрече пламенно: — ... колко много те обичам! — Мидори почувства как лъчезарна усмивка заличава мъката от лицето ѝ. От очите ѝ рукнаха сълзи, но бяха от щастие. — Значи не е твърде късно? — попита Хирата, вперил поглед в нея с надежда. — Значи все още ме обичаш? — Мидори се изчерви и кимна. Хирата засия. Дъждът продължаваше да се лее и замъгляваше света извън беседката. После Хирата стана сериозен. — Искам винаги да бъдем заедно — каза той.

Твърде срамежлива, за да откликне на смелото му изявление, Мидори изрази съгласието си с любящ поглед и прочувствена усмивка. Но бракът между тях изискваше съгласието на родителите им.

— Какво ще правим? — прошепна тя.

Хванал я за ръката, Хирата я стисна успокоително:

— Каквото е необходимо.

Останали сами в детската стая, Сано и Рейко седяха един срещу друг. Звукът от далечния смях на Масахиро подчертаваше неловкото мълчание помежду им. Скована от тревога, Рейко се подготви да посрещне предстоящите обвинения. Тя заслужаваше наказание за грешките си, за непокорството си. Сано беше в правото си да се разведе с нея и дори да ѝ отнеме Масахиро. И ако все още не го беше сторил, можеше да означава просто, че е твърде зает в работата си.

Бе прекарала последните четири дни в обичайните грижи за къщата. Заради Масахиро бе полагала усилия да се държи така, все едно нищо не се бе случило, но в съзнанието ѝ неспирно се редяха картини на ужасни сцени — обезумели монахини и свещеници,

кървави трупове, святкащи остриета, огън, потънали в мрак тунели и Анраку, посечен от собствената ѝ десница. Но образът на Хару бе по-ярък и натрапчив от всеки друг. Дори сега не можеше да я забрави. Духът на момичето продължаваше да витае тук между нея и Сано като един безпътен упрек за погрешните ѝ преценки и действия.

— Нормално е да скърбиш за нея — каза тихо Сано, сякаш прочел мислите ѝ.

— Хару бе неморална егоистка. Защо тогава смъртта ѝ така ме е обсебила? — Рейко разпери безпомощно ръце. — Защо ми липсва?

— Защото ти бе нейна приятелка. А и тя все пак доказва, че е достойна за чувствата ти. От Джункецоин разбрах, че си жива благодарение на Хару — едва забележимата усмивка на Сано бе обагрена от ирония: — Само като си помисля колко се старях да докажа вината ѝ и да я осъдят, а тя да ми направи такава огромна услуга!

Скритият смисъл на думите му накара сърцето ѝ да забие учестено.

— Наистина ли е услуга? — върху лицето на Сано се изписа нежност. Безмълвното признание срути и бариерата между тях и изпълни Рейко с облекчение и радост. Все още имаше пречки по пътя към окончателното помиряване, но сега вече тя се беше сдобила с куража да ги преодолее. — Ти през цялото време беше прав, че Хару е непочтена — каза тя. — Съжалявам за всичко, което изрекох и сторих, за да те нараня. Моля те, приеми извиненията ми.

— И ти приеми моите — добави Сано, също като нея обзет от мъчително разкаяние. — Ти беше права, че Хару не е убила Чие или момчето и не е подпалила пожара. Трябваше по-рано да обърна внимание на подозренията ти към „Черният лотос“. Но най-големият ни проблем беше не в твоите грешки или в моето упорство, а в това, че двамата действяхме един срещу друг. Няма полза от това, че осъзнаваме вината си, ако не се поучим от опита си, за да се справим по-добре следващия път...

— Следващия път? — Рейко си помисли, че не е чула добре. Съмнението в нея се бореше с въодушевлението. — Нима искаш да кажеш, че... все още желаеш помощта ми след всичко, което се случи?

— Преди няколко дни бих отговорил отрицателно — призна Сано. — Но си дадох сметка, че съм не по-малко склонен към

пристрастност от теб и че моите грешки също доведоха до сериозни последствия. Имам нужда някой да ми се противопоставя, когато се опитвам да вземам прибързани решения — и добави с кисела усмивка: — А кой би се справил по-добре от теб?

Рейко засия, обзета от ликуващото съзнание за осъществени желания и възстановена хармония. Лошите спомени започнаха да избледняват.

— Ще съумеем ли да не допуснем бъдещите разследвания отново да ни разделят? — попита тя.

Сано пое ръцете ѝ в своите:

— Поне ще опитаме...

Топлината на ръцете му отприщи у Рейко мощно чувство за всичко, което бяха преживели заедно в съвместния си живот. Тя усети как силата на Сано се слива с нейната, и рече:

— И със сигурност ще успеем!

[1] Ритуално самоубийство, при което коремът се разпаря с кинжал. Привилегия на кастата на войните след опозоряване или при смъртна присъда — Б.пр. ↑

РЕЧНИК НА ИЗПОЛЗВАНИТЕ ЯПОНСКИ ДУМИ

- аригато — благодаря
бакуфу — военнофеодално правителство на Япония
банчо — жилищен район на потомствените васали на Токугава
биш — екстракт от билка, използвана като отрова за стрели
буцудан — будистки възпоменателен олтар
Бушидо Пътят на воина — моралният кодекс на самураите
гомен насай — съжалявам, хиляди извинения
дайкон — ряпа
даймио — едър феодален владетел в средновековна Япония
джите — отбранително оръжие на по-низшите служители в силите на реда
дошин — низш служител в силите на реда и полицейски патрул
ета — най-низшата прослойка в социалната йерархия, презрян човек
зени — дребна японска монета
ин — отрицателното, тъмното, женското начало, противоположност на ян
йорики — началник на отдел в силите на реда
канпай — наздраве, за ваше здраве
кенджуцу — древно японско изкуство за бой с меч, задължителна дисциплина за самураите
кобан — старинна японска монета
коничи уа — добър ден
мецуке — таен шпионин на шогуна, правителствен шпионин
миай — официална среща между младите в присъствието на родителите им при сватосването им, сгледа
мочи — твърди оризови питки
наму — Амида Буцу слава на Буда
нагината — копие
ну и чинг — гняв и изненада

оджиме — мънисто за свързване на шнуровете на кесиите
отосан — татко
оябун — началник на полицията
рангакуша — учени от холандската школа
ронин — самурай без господар
сайонара — сбогом
сама — господар, учтиво обръщение към вишестоящ
сашими — тънки ивици филе сурова риба, пушена пъстърва и
зеленчуци
сосакан — личен следовател на шогуна
сумимасен — извинете
татами — сламени рогозки, стандарт за определяне размерите на
стая
фугу — отровна риба, която се надува
фундоши ивай — ритуал за посвещаване в мъжество
футон — сламени рогозки
хан и хуо — вътрешната и външната топлина
хатамото — наследствен васал на Токугава
ширасу — отрязък от пода, точно пред подиума, покрит с бял
пясък, символ на истината
шамисен — японска старинна триструнна китара
якешину — обгорели до смърт
ямасакана — планинска риба
яшики — огромни укрепени имоти на феодалните владетели
даймио

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.